VESTERN

N. MAKS

OSVETNIK IZ BUNVILA

BROJ 47 ● 200 DINARA

ROTO BIBLIOTEKA X-100

VESTERN

47

1987

N. Maks

OSVETNIK IZ BUNVILA

X-100

Odgovorni urednik
Milorad Predojević

Urednici izdanja:
Piroška Matić
Jova Čanadanović

Recenzent
S. Bilkić

Corpyright by:
N. Max

Izdaje i štampa: NIŠRO »Dnevnik«, OOUR Izdavačka delatnost, Bulevar 23. oktobra 31, Novi Sad, telefon (021) 621-555 ● žiro-račun 65700-603-6350 ● Direktor NIŠRO »Dnevnik«: ***Jovan Smederevac*** *● Rukovodilac OOUR Izdavačka delatnost:* ***Ilija Vojnović*** *● Glavni i odgovorni urednik:* ***Todor Đurić*** *● Tehnički urednik:* ***Julič Arvanitidis*** *● Sekretar Redakcije:* ***Zdenka Karabasil*** *● Korektor:* ***Sava Maleševič***

Tiraž: 32.000 primeraka

N. Maks

OSVETNIK IZ BUNVILA

I

– Semi, znaš li koji je danas dan? – upita Robi Lester svog poočima.

– Ne, Robi, ne znam! – odgovori dobroćudni debeljuškasti rančer. – Ako je danas iz Evansvila stigla pošiljka s poštom, onda je zacelo četvrtak.

– Pogodio si, danas je četvrtak, ali nisam mislio na poštu. Danas je moj rođendan, Semi. Napunio sam dvadeset i jednu godinu!

– Oh, momče, izvini! To je zaista dan za slavlje i ja ti od srca čestitam punoletstvo. Reći ću Evelin da ti ispeče najbolju pitu s jabukama – nasmeja se Semi i obrisa znoj s čela. Grubim žuljevitim rukama pokušao je da okuje grabulje. Na njihovom velikom ranču uvek je bilo posla na pretek. Semi je oko stoke i u polju uglavnom radio sam, ali mu se od nedavno sve češće pridruživao i Robi. Evelin, doduše, nije dozvoljavala da se mladić isključivo bavi rančerskim poslovima, očekujući da postane ugledan i važan čovek. Kada je završio osnovno obrazovanje u Bunvilu, Robi je izjavio da ga knjige više ne interesuju. Tako su se divni snovi njegove pomajke raspršili. Setno je posmatrala Robija kako jurca prerijom na svom šarenom konju i sve rade pravi društvo poočimu Semiju kada bi ovaj odlazio da goni stoku na ispašu ili da obrađuje veliko parče divne plodne zemlje.

– Nemam ništa protiv pite koju će, bez sumnje, Evelin divno da ispeče – nastavi uporno mladić i zagleda se u Semija svojim krupnim crnim očima. – Hoću da ispuniš obećanje koje si mi dao pre sedamnaest godina. Sećaš li se, Semi?

– Ne znam ni šta sam sinoć večerao, lepi moj, a ne kakva sam ti obećanja davao pre toliko vremena – pravio se nevešt Semi Kolbi. Zapravo je odlično znao i koji je dan i na šta je ciljao Robi. Toga se pribojavao svih ovih godina. Kada je, uzevši četvorogodišnjeg Robija sebi, obećao da će mu, kada bude punoletan ispričati istinu o tome kako je dečak dospeo kod njega i Evelin i šta se dogodilo s njegovim roditeljima, mislio je da taj dan nikada neće doći. On i Evelin primili su tada Robija kao rođenog sina. Izvesni Sidni Rejnolds, tadašnji žitelj Bunvila, ispričao im je da je neka banda napala kuću Robijevih roditelja, šerifa Frenka Lestera i Frenkove supruge Helen u Džasperu da su ih ubili, a kuću spalili. On, Sidni, prolazio je sutradan sasvim slučajno pored kuće i u toru za stoku primetio mališana. Krio se i tužno plakao. Pošto se Sidni upravo spremao da se preseli u Evansvil i tamo započne neki posao, a bio je i vrlo mlad, nije mogao sa sobom da povede i dečaka. Setio se Kolbijevih

koji nisu mogli da imaju dece i ponudio im da usvoje dečaka.

Evelin i Semi bili su očarani Sidnijevim predlogom. Robi je bio predivan vragolast mališan, uporan i prgav, ratoboran i istrajan. Rastao je uz njih kao rođeni sin, pa su ljudi, koji su kasnije naseljavali predele oko Kolbijevog ranča, bili ubeđeni da on to i jeste. Evelin ga je obožavala i ispunjavala mu svaku želju. Semi nije mogao da ode u polje dok ga ne pomiluje po kuždravoj crnoj kosici.

– Semi, ne okreći glavu od mene i ne pravi se nevešt – prenu ga iz misli mladić. – Vrlo dobro znaš šta si mi obećao i da sve ove godine živim za tu istinu. Hoću da znam ko sam i čiji sam, zapravo, zašto sam i kako ostao bez roditelja, ko su oni bili i gde su živeli? Zar je to tako velika tajna, da sam morao čekati do punoletstva? I hoću da mi danas otvoriš onu veliku crnu škrinju u kojoj su, kako si mi jednom rekao, stvari iz moje kuće, odnosno kuće mojih roditelja. Mislim da sam današnjim danom i na to stekao pravo?

– Da, sinko, biće kako želiš – odvrati nevoljno Semi i nastavi da okiva grabulje. Proseda gusta kosa pala mu je na čelo a dve duboke bore ukazaše mu se između obrva. Njegova krupna i snažna figura bila je sada opuštena i on oseti slabost u nogama. Reći Robiju pravu istinu, značilo bi možda osuditi ga na smrtnu kaznu. Banditi koji su ubili njegovog oca, tadašnjeg čestitog šerifa u Džasperu, danas su moćni ljudi na raznoraznim položajima. Kada bi znali da postoji svedok njihovih zlodela, zacelo bi ga likvidirali. A, znajući Robijevu upornost, teško je poverovati da ne bi krenuo da im se osveti. Pre dvadesetak godina ti banditi izjašnjavali su se kao članovi »Crnog orla« i trojica od četvorice, koliko ih je učestvovalo u napadu na kuću šerifa Lestera, imali su taj znak istetoviran iznad grudi. Sve mu je to onog dana ispričao Sidni Rejnolds pa je to i bio razlog što je Semi zakleo Rejnoldsa da nikada i nikome ne kaže čiji je Robi sin.

– Danas ću se proveseliti sa momcima u Bunvilu – osmehnu mu se mladić, a njegovi beli zdravi zubi zabelasaše se na suncu. – U Benovoj krčmi napravićemo pravi rusvaj!

– Samo neka te čuje Evelin pa ćeš dobiti svoje – pripreti mu Semi i pozva Robija da krenu:

– Idemo na ručak, momče!

Pokupili su alat razbacan ispred velike šupe, a Robi je dao još malo sena konjima. Zatvorio je tor sa stokom i proverio sigurnost kapije.

»Nešto se vreme muti – pomisli – bolje da sve osiguram. Prišao je svom Šarenku, izvanredno brzom mladom doratu i potapšao ga po grivi. Od tog konja nije se odvajao dve godine. Dobio ga je na poklon od nekog čoveka za kojeg mu je Semi rekao da je odigrao vrlo značajnu ulogu u dečakovom životu. Bio je to zapravo Sidni Rejnolds, koji je povremeno slao ili novac ili velike poklone Robiju. Semi i Evelin primali su to bez mnogo oduševljenja smatrajući da oni sami mogu da se brinu o dečaku i da pomoć Rejnoldsova apsolutno nije potrebna. Evelin se čak i ljutila što Robi toliko vremena provodi s konjem i svojim koltovima. Izvanredno je baratao pištoljima i gađao vrlo precizno. Uvek se plašila kada bi se u Bunvilu pojavio neki probisvet i maltretirao ljude, ili se bande kojekakvih skitnica približavale rančevima i krale sve što su stigle. Robi je bio prgav i okretan. Dakako, on nikada ne bi ubio čoveka, ali je nadaleko bio poznat po svojim revolverskim vragolijama. Vitlajući Šarenka za preplašenim lopužama bio bi u stanju da im revolverskim mecima poskida šešire ili da im lasom izbije oružje iz ruku. Evelin nije znala ni za pola Robijevih avantura, jer se Semi bojao da

joj o tome priča. Evelin je smatrala da je krajnje vreme da njen posinak nađe neku devojku. Tu, na ranču, tako šta mu se neće dogoditi. Semi bi je tešio da Robi često odlazi u Bunvil, pa ko kaže da se tamo ne nađe i po koja devojka.

– Hajde Robi, supa će se ohladiti, a dok stigneš na Šarenku biće to već večera – začikavao je Semi mladića i jednim skokom, kao da mu je tek dvadeseta, našao se u sedlu svog belca. Proverio je da li je vinčesterka dobro zapeta za sedlo i dao se u galop. Robi je, ne gubeći vreme, pojurio za njim.

– Idemo, Šarenko, dobri moj, moramo opet preteći onog belog sporaća! – lupkao je konja po grivi i požurivao ga stiskajući ga blago čizmama.

Semi je znao da će Robi pokušati da ga pretekne pa se dade u još veći galop. Bila je to njihova stalna, omiljena trka, kad god bi se sa ranča vraćali kući. Dok je Robi bio mladi, Semi bi prednjačio sve dok se ne bi približili kući, a onda, tobož posustao, pustio Robija da ga pretekne. Robi bi onda otrčao kod Evelin i njih dvoje bi se siti ismejali Semijevoj tobožnjoj nespretnosti. No, od kada je mladić stasao u snažnog i izvanrednog jahača, Semi nije morao da izigrava pobeđenog. To je svaki put doista i bio.

Hoćeš li da te povučem – dobacio je Robi poočimu dok je u galopu projurio pored njega. – Ili možda da vas obojicu uzmem na Šarenka?!

Semi je gledao za mladićem koji je veselo poskakivao u sedlu i mahnito mahao šeširom. Hoće li mu danas reći istinu i time reskirati da ga zauvek izgubi, ili je jednostavno prećutati. Možda se Robi i ne bi svetio. Uostalom, ni on, Semi, ne zna ko su ti banditi. Ponekad, na sajmovima stoke čuo je od drugih rančera da su se neki pritajili i od opljačkanog novca kupili velike položaje, a neki opet i dalje su ostali bahati pa terorišu ljude oko sebe. Semi namerno nije pokazivao interesovanje za njih sve u strahu da se ne oda, i da neko ne bi povezao Robijev boravak kod njih sa davno ubijenim šerifom iz Džaspera.

Ali, Robi će kad-tad saznati šta se zapravo dogodilo. Tada će ga, zacelo, prezreti što mu sve nije rekao. Ipak će se posavetovati s Evelin. Neka ona odluči. Otvoriće Robiju i crnu škrinju. U njoj nema ničeg što bi odvelo na trag razbojnika.

Kada je Semi dojahao do kuće, Robi je već skidao sedlo sa Šarenka i krenuo u kuhinju. Od vrata mu je kroz smeh doviknuo:

– Pa šta je to, Semi? Hoćeš li da ti se ohladi supa?!

Baš je vrag – pomisli Semi – slika i prilika svog oca. Sudeći po fotografiji koja se nalazila u škrinji i na kojoj su stajali jedno uz drugo zagrljeni Frenk Lester i njegova lepa supruga Helen, Robi je od oca nasledio duge noge i snažna ramena, a od majke velike crne oči i kuždravu kosu. Da, Robi ima pravo da vidi svoje roditelje i nije lepo što su on i Evelin toliko dugo čekali da tu obavezu prema dečaku ispune.

Kada je otvorio vrata kuhinje, Semi oseti divan miris pite s jabukama.

– Evelin, zar si se setila? – upita je oduševljeno.

– Da li sam se setila, pobogu, Semi – prekorno mu glavom zapreti Evelin. – Pa zar svake godine na ovaj dan ne mesim Robiju pitu?

– Ti si najdivnija mama na svetu, Evelin – reče joj Robi i poljubi je nežno u uredno začešljanu kosu. – Vidiš, Semi, ko misli o važnim datumima!

Evelin se topila od miline i pokušavala da dohvati Robijev obraz:

– Od kada si narastao moram nositi šamlicu da bih te poljubila – reče mu kroz smeh pomajka i iznese supu na sto. – Sedajte momci, ovako nešto niste jeli od prošlog rođendana!

Pre nego što je izgovorila ove reči, Robi i Semi zauzeše svoja mesta i strpljivo sačekaše da im Evelin napuni tanjire. To je ona uvek radila, baš kao da pred sobom ima bebe. Robi ju je obožavao i često se pitao šta bi bilo da je odrastao uz svoje roditelje. Da li bi ikada upoznao Semija i Evelin. Oboje su bili toliko dobri i složni. Kada bi im neko učinio nešto nažao, on Robi, nemilosrdno bi mu presudio.

– Znaš, Evelin, danas nije običan rođendan – usudi se da prozbori Robi. – Ja sam od danas punoletan.

Semi ispod oka pogleda svoju suprugu i uhvati njen zabrinuti pogled.

– Vidiš, to sam smela s uma – nasmeja se usiljeno ona i udubi u svoj tanjir.

– Došlo je vreme, Evelin – nastavi uporno mladić – da Semi ispuni svoje obećanje i da mi ispriča priču o meni i mojim roditeljima.

– O, zar ti je to obećao! – opet se prenu Evelin i tobož zainteresovano pogleda u Semija. – Pa, Semi, obećanja se moraju poštovati. Dakako, to nije nikakva tajna, Robi. Da si izrazio želju, mogli smo ti to i ranije reći, zar ne, Semi?

– Mogli smo – odgovori tiho Semi.

– Pa, što niste? Čega ste se plašili? Ne mislite valjda da bih vas ostavio i krenuo da tražim svoju rodbinu po svetu? Ta, ja bih za vas umro, Evelin!

Evelin ispusti kašiku, a suze joj grunuše na oči. Ustade od stola i zabavi se oko štednjaka. Semi takođe prestade da jede i pođe za Evelin. Snažno je zagrli i reče:

– Hajde, mama, pa nije smak sveta!

– Šta vam je, pobogu! – poskoči sada i Robi sa stolice. – Zar ćemo rođendan slaviti uz suze? Evelin, nisam mislio da vas uvredim. Da li sam učinio nešto što nije trebalo?

Sićušna Evelin, učini se Robiju još sitnija. Preko njenog, još uvek lepog i mladalačkog lica, lile su suze. Robi nije znao šta više da kaže i kako da se ponaša. Šetkao je po kuhinji u nedoumici.

– Tako mi je žao sine, što kvarim ovaj dan prozbori konačno Evelin. – Eto, uzbuđena sam i srećna. Ti si sada gotov čovek, Robi. Možeš samostalno da odlučuješ o svom životu. Da odabereš sebi neki put koji te neće držati na ovoj farmi, daleko od sveta. Znam da si dobar i pametan momak. Ali, eto, bojim se kao i svaka majka. To je sve, zato plačem. Evo, više neću. Zaboravimo. Hoću da se proveselimo!

– Ne želim nikud od vas i ne tražim nikakav drugi put, majko. Hoću samo istinu. I vi morate imati snage da mi je kažete, bez obzira kakva ona bila. Sudeći po tome kako ste se uspaničili, to i nije neka baš ugodna istina, zar ne?

Semi na brzinu odluči da prekine mučnu situaciju, pa videvši da neće imati prilike da se posavetuje sa Evelin šta da kažu Robiju, predloži da svi troje sednu za sto i popričaju uz kolače.

– U pravu si, Robi, istina o tvojim roditeljima vrlo je potresna – poče polako Semi. – Ti nisi imao ni četiri godine kada se dogodilo to što se dogodilo...

– Šta to? – nestrpljivo mu u reč upade mladić.

– Tvoj otac, Frenk Lester bio je u to vreme šerif u Džasperu. Ispravan i divan čovek. Svim silama se borio protiv svakog nasilja, a nemilosrdno je kažnjavao ubice i lopove koji su divljački harali po okolnim farmama i u samom Džasperu. Ljudi pričaju da se tako zamerio zloglasnoj bandi koju je predvodio neki mangup iz Evansvila. Oni su mu pretili. Ali kada je jednog od njih izveo na optuženičku klupu zbog pljačke, platio je to glavom. Jedne noći četiri bandita upala su u vašu kuću u Džasperu, ubili su

tvog oca i tvoju majku, a kuću zapalili. Tebe nisu primetili jer si bio u drugoj sobi. Posle si pobegao u tor sa stokom i tamo te je pronašao čovek po imenu Sidni Rejnolds. Sidni je tada imao nepunih dvadesetak godina i spremao se da nađe posao u Evansvilu. Želeo je da te povede sa sobom, ali nije imao za to uslove. Evelin i ja nismo imali dece i on te je doveo kod nas. Dalje znaš.

Semi ućuta i u sobi nasta tajac. Robi je razrogačeno gledao čas u poočima, čas u Evelin. Njih dvoje, gledali su pred sebe.

– Ti banditi, Semi, ko su oni? – procedi kroz zube Robi.

– To niko ne zna – spremno odgovori Semi i oseti kako ga zbog laži obliva rumenilo. – To je bilo pre sedamnaest godina. Sigurno su se razbežali po svetu, ako su uopšte medu živima!

– Da, sigurno nisu ni živi – hitro se u razgovor ubaci Evelin i u Robijev tanjir uvali parče pite.

– O, da! I te kako su živi! Zatoste se i plašili da mi sve ovo ispričate? Tako mi boga, ja ću ih pronaći. Kazna ih mora stići!

Robi odgurnu tanjir s pitom i zagnjuri glavu u šake. Evelin ponovo zaplaka, a Semi se diže sa stolice i priđe mladiću.

– Slušaj me sada, Robi – reče ozbiljnim i pomalo ljutitim glasom. – To što se dogodilo tvojim roditeljima, a potom i tebi više je nego strašno. Mi smo te odgajali i volimo te kao rodenog sina, ali, istini za volju, mi nismo tvoji roditelji. Ti si uskraćen za pravu roditeljsku ljubav koju si, eto, imao samo četiri godine. Pre 17 godina kada smo te uzeli, jedina nam je namera bila da te sačuvamo i da niko od bandita ne sazna da si živ. Oni ne vole svedoke i svakako bi likvidirali i tebe. Ja sam se klonio i ljudi i priča o tom događaju, sve u želji da te zaštitim. Ne znam ko su ti ljudi i gde žive. Za mene i Evelin, najveći udarac bi bio ako bi ti sada krenuo da ih tražiš. Evelin to svakako ne bi preživela.

– Semi, prestani, molim te! – zavapi Robi. – Ne ucenjuj me ni sobom ni majkom. Volim vas kao što bih voleo svoje roditelje. Dali ste mi puno i ja ću vam strostruko vratiti. Znaš, Evelin, nekada sam pomišljao da prema meni ni rodena majka ne bi bila bolja. Ali ne mogu biti miran dok ne saznam da li je te ljude stigla zaslužena kazna!

– Ako ih nije stigla, Robi, zar ćeš im ti suditi? – upita jedva čujnim glasom Evelin.

– Ja ću se potruditi da im se sudi, majko. Samo toliko.

– Ukoliko oni pre ne presude tebi – procedi Semi.

– Neće znati ko sam ni da ih tražim – ozari se odjednom Robi. – A, kada ih nađem, sve ću ih poslagati na optuženičku klupu! Ispuni do kraja obećanje, Semi. Otključaj mi škrinju.

– Evo ti ključ pa je otključaj sam – pruži Semi Robiju jedan zamotuljak i pokaza glavom Evelin da krene s njim. – To možeš učiniti i bez nas. Evelin i ja ćemo se malo odmoriti.

II

Robi se nije protivio. Tolike godine čekao je na ovaj trenutak i bio je zadovoljan što će, kada otvori škrinju, biti sam. Učini mu se da je za poslednjih pola sata, postao zreliji i odrasliji. Za toliko malo vremena, tako puno saznanja. Semi i Evelin su divni. Kako su samo strepeli od današnjeg dana. Ne, on nikada neće učiniti nažao svojim staraocima. Ali će otići. Vratiće se tek kada bude završio posao. I ostaće uz njih za sva vremena. Njihov strah učvrstio je Robija u uverenju da Semi zna ko su banditi, ali neće da kaže. On, Robi, neće ga prisiljavati. Potrudiće se da sve uradi sam.

Otvorio je vrata ostave i pred njim se ukaza crna velika kutija.

Leži li ključ tajne u njoj? Svakako ne. Dobri Semi sigurno se potrudio da ukloni sve tragove koji bi mu eventualno pokazali put do ubojica njegovih roditelja. Robiju odjednom bi žao što je Semija i Evelin doveo u tako tužnu situaciju. No, želja da što pre zaviri u unutrašnjost škrinje odagna mu nevesele misli. Posle toliko godina on će videti stvari koje su tako davno dodirivali njegovi pravi roditelji.

Ruke su mu se tresle i on se iznenadi svojoj trenutnoj slabosti. Ponašaš se kao žena« – ukori sebe i hrabro gurnu ključ u lokot. Brava škljocnu bez teškoća, što Robija navede na pomisao da je Semi, verovatno nedavno, detaljno proverio sadržaj škrinje. Kako su se samo danas njih dvoje pravili nevešti! Požele u momentu da otrči do spavaće sobe i izljubi ih.

Rukom podiže veliki poklopac i ispod njega ugleda uredno složeno mnoštvo stvari. Na samom vrhu nalazio se šešir i opasač sa dva kolta. Debeo svežanj kojekakvih papira bio je uredno povezan pertlom. Sa jedne slike smeškala su se dva bića. »Moji roditelji« – procedi Robi i zagleda se u fotografiju. U liku majke odmah prepoznade sebe. Imala je crne duboke oči, kosu u sitnim crnim loknama i divne bele zube. Bila je niskog rasta jer je, kako se na slici videlo, jedva vrhom glave dodirivala očevo rame. Njegov otac slikao se sa velikim šerifskim šeširom i značkom na prsluku. Očigledno je bio kršna ljudina, baš kao i Robi. Svoju ruku prebacio je preko majčinog ramena i zadovoljno se smeškao. Rančerske pantalone bile su mu uvučene u čizme, a oko pasa je imao remen sa dva kolta. Robi uporedi opasač sa slike sa onim u škrinji i zaključi da su isti.

Što je duže gledao u sliku, sve više je bio ubeđen da se svojih roditelja odlično seća, pa čak i nekih detalja iz njihovog zajedničkog života. Pred oči mu živo iskrsnu i onaj napad kada su bili ubijeni. Bilo je pucnjave, jauka, vatre... Ili je to sebi predstavio na osnovu Semijeve priče? Ne! Sasvim sigurno je povezao događaje iz te noći. Probudila ga je galama, a potom je čuo pucnjavu. Istrčao je iz svoje sobice i na podu ugledao majku. Otac je ležao preko stola u kuhinji. Osetio je veliku vrućinu i video plamen. Pobegao je iza ormara, a kad je vatra uletela i u njegovu sobicu, film mu se prekinuo. Bio je siguran da je video i neke nepoznate ljude u njihovoj kući. Jedan od njih imao je razdrljenu košulju i nerazgovetan znak iznad grudi.

Ili je sve to možda samo sanjao?

Stavio je sliku u bluzu od košulje i nastavio da razgleda. U škrinji su se nalazile neke šoljice, nekoliko lončića, jedna šerpa, par čizama, tri ženske haljine, jedna kockasta košulja koju je očigledno bio zahvatio plamen, nekoliko knjiga, jedna sveska, još nešto rublja, mali drveni konjić, takođe mala noćna posuda i nagorele papuče.

To je znači sve što imam – pomisli Robi i sede pored škrinje. Zaista nije bilo razloga da mi je Semi i Evelin mnogo ranije ne otvore. Čega su se plašili? Zašto su čekali da postane punoletan? Robiju se učini da ima odgovor na sva ova pitanja. verovatno su želeli da prođe što više vremena i da njegova sećanja potpuno izblede. U tome su samo delom uspeli. Robi se setio i čoveka koji ga je izveo iz tora sa stokom. Onda, kada mu je prišao, to lice nije mu bilo novo. Užasno ga se plašio i nije želeo da mu da ruku. Uz najbolju volju i koncentraciju, ovaj mozaik Robi nije uspeo da sastavi.

Ostalo je još da pregleda papire svezane pertlom. To su verovatno bila dokumenta, pisma, tapija na zemlju. Šta bi drugo?

Kada je sve razvezao, uverio se da je u pravu. Ništa naročito u tom paketiću hartije. Očekivao je zapravo da će nešto pronaći. Neki

trag do ubica. Dakako, ako je tako šta i postojalo, Semi je to uklonio. Ponovo je preko ruke preturio sve stvari, zagledao ih detaljno. Dugo je u rukama držao čajnik. Sigurno ga je i njegova majka sto puta upotrebila! Očev šešir i koltove ostavio je za kraj. To su bile i jedine stvari koje je ostavio napolju kada je ponovo zaključao škrinju.

Šešir je stavio na glavu, a koltove opasao. Stao je pred ogledalo i dugo se posmatrao. Nešto teško, ispod šešira, pristikalo mu je glavu. Skinuo ga je i pogledao unutrašnjost. Iznutra je bila zakačena Lesterova šerifska značka. Semi, opet Semi – pomisli Robi – on o svemu vodi računa. Okačio je značku o šešir verovatno da se ne bi zagubila.

Izvadio je sliku iz džepa i počeo da se upoređuje. Niko ne bi mogao reći da nije Frenk Lester. Ovako opremljen će krenuti da traži bandite. Ima da im se krv sledi u žilama! Robi se zamislio. Gde da traži ubice svojih roditelja i kako uopšte da im ude u trag. Mnogo je lakše maštati nego to i ostvariti. Semi mu verovatno ništa neće reći. Ali ako razapne svoju mrežu u Bunvilu, verovatno će nešto saznati. Uostalom, uskoro je i vašar u Paoliu. Otići će tamo sa Semijem i pokušati od ljudi da sazna ono što ga interesuje.

Uputio se u svoju sobu da još jednom dobro razgleda koltove i šešir. Na stepenicama koje su vodile na gornji sprat, srete se sa Semijem.

– No, mladiću, da li si zadovoljan?

– I jesam i nisam, Semi – odgovori Robi. – Nije mi jasno zašto je trebalo da toliko čekam da bih video sliku svojih roditelja. I drugo: nije mi jasno, zašto ste sve to od mene tajili? Još bih te nešto upitao. Da li je ono u škrinji sve što si pokupio iz kuće u Džasperu, ili si možda nešto sakrio.

– Robi, zaboga, srećan sam što ove reči nije čula Evelin! Zar misliš da bih ti uskratio bilo šta što je pripadalo tvojim roditeljima?

– Mislim da bi to učinio, da bi uklonio svaki trag koji bi me doveo do njihovih ubica.

– Jednom za svagda upamti, dečače. Sve što sam našao u spaljenoj kući tvojih roditelja, kada sam te uzeo, nalazi se u toj škrinji. Ako mi ne veruješ, mogu samo da tugujem. Veoma sam iznenađen, Robi, što me sada sumnjičiš!

– Semi, ti me vrlo dobro poznaješ, čak bolje od dobre Evelin. Jasno ti je da bih, ukoliko bih znao imena ubica svojih roditelja, odmah otišao i zatražio da odgovaraju za svoja zlodela. To te je uplašilo i ti si se potrudio da svaki trag do ubica ukloniš. Ne zameram ti. Znam da to činiš samo zato što se plašiš da bi mi se nešto moglo dogoditi. Ali, moram ti reći da ću krenuti da ih tražim. Ako nešto znaš, reci mi. To će pomoći da ih brže nađem i brže se vratim tebi i Evelin.

– Ne znam ko su oni i, molim te, nemoj ići da ih tražiš. Pomisli kako će se Evelin osećati za sve to vreme. Pomisli malo i na mene. Ako i nađeš te razbojnike, budi siguran da nisu naivni. Likvidiraće te dok trepneš!

– Ne bih se u to kladio, Semi. Znaš, kada sam ugledao očevu i maminu sliku, u glavi mi se nešto razbistrilo. Tada sam imao četiri godine, ali to je dovoljno da se neke slike, pogotovo takve kakve sam ja doživeo, urežu u pamćenje. Sećam se celog događaja, doduše, maglovito, ali i ljudi koji su ubili moje roditelje. Jedan je imao razdrljenu košulju i nerazumljivu mrlju iznad grudi. Reci mi napokon i ko je čovek koji me je našao. Sećam se da sam ga se onog dana, kada je došao po mene, uplašio i da mi se učinio poznat.

– Eto, već je tvoj prvi zaključak pogrešan. – s olakšanjem mu odgovori Semi. – Taj čovek se zove Sidni Rejnolds, dugo je živeo u Bunvilu, ali je tražio posao u raznim

gradovima. Kada se to dogodilo tvojim roditeljima, on se sasvim slučajno našao u Džasperu i spasao te. Posle je otišao u Evansvil gde je našao i posao. Ne znam zašto, ali često ti je slao novac ili poklone. Verovatno se osećao odgovornim za tebe jer te je ponudio nama. Evelin i ja, doduše, smatramo da njegova pomoć nama nije bila neophodna. Sam znaš, Robi, mi smo u stanju da te izdržavamo još mnogo godina, ako je to potrebno.

– Voleo bih da upoznam tog Rejnoldsa, Semi. Možda bi mi on pomogao da dođem do istine.

– Sidni Rejnolds živi u Evansvilu. Možeš ga slobodno upoznati i pitati za pojedinosti. Ukoliko nešto zna, verujem da će ti reći. No, zapamti, Robi! Ja sam ga zakleo da nikome ne govori da sam te usvojio jer sam se plašio da bi te ubice tvojih roditelja mogle pronaći. On je obećanje održao, a sada će ispasti da sam ja previše pričao.

– Ima načina, Semi, da do tog Rejnoldsa i drugačije dođem. On uopšte ne mora znati da sam ja Robi Lester. Kada me je poslednji put video?

– Kada si imao četiri godine. Zapravo kada te je spasao.

– Odonda nije nikad više?

– Nikad više!

– To je onda divno, Semi. A što se tiče Evelin, ne moraš joj reći istinu. Reci joj, na primer, da sam otišao u državu Kentaki da ugovaram prodaju stoke. I reci joj još da se kod nas u Indijani, stoka prodaje u bescenje. Obećavam ti, Semi, vratiću se živ i zdrav.

Semi je posmatrao Robija i razmišljao. Sve što se događalo, on je predvideo. Uopšte nije bilo sporno da će uporni, tvrdoglavi i pravdoljubivi Robi mirno prihvatiti istinu o sebi. Sa šeširom svog oca, Frenka Lestera, i koltovima oko pasa, koje je, on, Semi, tolike godine glancao i držao u ispravnom stanju, Robi je delovao odraslo i sigurno.

– Idi, sine i vrati se – procedi Semi i okrete od njega glavu.

– Ne brini, Semi. Biće sve u redu. A, sada idem u Bunvil. Rekao sam ti, hoću da se proveselim s momcima. Imam dvostruki razlog da ih častim.

– Robi, hoćeš li mi nešto reći?

– Šta to, oče?

Semi je uživao kada ga je mladić oslovljavao sa oče, a Evelin sa majko. Njih dvoje su često, kada bi u smiraj dana legli u svoje postelje, prepričavali Robijeve vragolije i naklapali šta bi bilo da im ga Sendi Rejnolds nije ponudio.

– Hteo sam da te pitam, imaš li devojku? – tu Semi spusti glavu i bi mu neprijatno što je uopšte načeo tu temu.

– A, to vas brine! – nasmeja se Robi. – Pa čuj, dragi moj, a to prenesi i Evelin: znam da je to plod Evelinine znatiželje. U Bunvilu ima toliko devojaka da čovek prosto ne zna koju da odabere. Dabome da sam bio blizak sa nekima od njih, ali nijednoj nisam rekao da je volim. Zapravo, nisam poželeo da se ni s jednom od njih skrasim. Ali, kada se to dogodi i kada se zaljubim do ušiju, vi ćete biti prvi kojima ću to reći! Uostalom, Semi, ti si se u mojim godinama uveliko oženio.

– Znam, znam, ali Evelin... Ona još uvek drži da si ti malo derle.

– Ona je divna, draga mama. Gde si je zapravo pronašao?

– Oh, bio sam još dečak. Roditelji su nas vodili u crkvu i ja sam se stalno okretao tražeći je pogledom. Ona bi mi se redovno izbekeljila. Posle smo se sprijateljili preko jedne kornjače koju sam joj poklonio. I tako, bilo je sasvim prirodno da se posle i venčamo.

Robi nakrivi očev šešir, pogleda se još jednom u ogledalo i okrete se Semiju:

– Dobro mi stoji, zar ne? A koltovi?

– Budi pametan, Robi – upozori ga Semi. – Nadam se da nećeš napraviti veliki rusvaj u Benovoj krčmi!

– Dabome da neću, samo sam se šalio – umiri ga mladić i zalupi vrata za sobom.

Istrčao je u dvorište i osedlao Šarenka. Crvena sunčeva lopta bila je na zalasku. Ranč Kolbijevih, okružen velikim borovima i voćnjakom delovao je mirno i udobno. Robi se okrete i u prozoru primeti Evelin. Kad god bi odlazio u Bunvil, ona ga je na taj način ispraćala. Robi joj mahnu i uzjaha.

– Idemo, Šarenko, tvoj Robi je vrlo žedan. Danas ću kod Bena naručiti dupli viski!

Farma Kolbijevih bila je udaljena od Bunvila nešto manje od tri milje. Do grada je vodio prašnjavi puteljak, delom kroz šumu, a delom kroz uzorana polja. Na po pola milje nalazile su se druge farme. Ljudi su se ovde pomagali i poštovali. Da li oni znaju ko sam ja – pitao se Robi, sve više zaokupljen željom da osveti svoje roditelje. Ako ne znaju, saznaće!

Benova krčma nalazila se na gradskom trgu, pored banke, pošte i prodavnice. Predveče se tu okupljala sva mladež Bunvila, a njihove vragolije stariji su tumačili kao nedostatak vaspitanja. Samo povremeno, kada bi u poteri ovi mladići ispali junaci, stariji su im priznavali zrelost. Neposredno posle tih događaja sve bi zaboravljali i prekorevali ih zbog neprestanih nadmetanja i nestašluka.

Robi pritera Šarenka do grede za koju ga je uvek vezivao, popravi šešir i priteže očeve koltove. Video je kada je u prodavnicu ušetala Meri, plavooka uobražena kćer ovdašnjeg sudije. Ona je izbegavala društvo bunvilskih mladića ali se Robiju uvek ljubazno javljala. I ovog puta ona mu ljupko klimnu glavom ali je Robi tek hladno pozdravi. Njemu se više sviđala Helen, pevačica u Benovom ćumezu. To je bila žena iz njegovih snova. Vitka, utegnuta u struku, crvenokosa, zelenooka! Pravi tajfun. Robi je noćima maštao kako je ljubi i šeta s njom po mesečini. Posle je čuo da i njegovi drugovi snivaju iste snove. Ljutnuo se i dugo nije hteo da je pozdravi. Nije hteo da je deli s tim mangupima ni u mašti!

Hvalisavi Stiv čak im je pričao kako su se on i Helen sasvim dobro zbližili i da je Helen sada za njim, Stivom, izgubila glavu. To se, doduše, nije primećivalo u Benovoj kafani, ali je Stiv ostao pri svojoj priči. Helen se pravi nevešta. Upornim uhođenjem, Robi i njegovi drugovi uverili su se da je Stiv lagao. Robi ga je onda tako razvukao da je Stiv morao da potraži pomoć doktora Bogarta. Upitan ko mu je razbio usta, Stiv nije želeo da odgovori. Robi ga je zbog toga i dalje zadržao za prijatelja.

U Benovoj krčmi bilo je krcato. Helen je, kao i obično, sedela za stolom pored klavira, a njen pratilac, crni Hemfri, svirao neku staru melodiju. Robi je pogledom potražio svoje drugare i ugledao ih za jednim stolom, nedaleko od šanka. Njih desetak, živo su i bučno raspravljali o poslednjem rodeu, kada je sve lovorike odneo Vinsent Lerig, zgodan plavokosi kauboj. Robi ga je voleo iz dva razloga: nikada se nije hvalio svojim poduhvatima kod žena i nikada nije izneverio prijatelje. Kada su nedavno bili u poteri za pljačkašima Stenvikovog ranča, Vinsent ga je spasao. Dakako, on o tome nije reč prozborio niti je događaj hvalisavo prepričavao. Robi mu je zbog toga bio zahvalan, mada ni njih dvojica o tome nikada nisu pričali. Za stolom je bio i Čupko, poznat po pričama o konjima. Po onome kako je on to predstavljao, ispadalo je da su njegovi konji s njim govorili. Ričard Kenedi bio je kavgadžija. Voleo je da se tuče i potеže revolver. Robi mu je jednom

zaprašio čizme i od onda Ričard ga se pribojavao. Ret je, opet, važio za najboljeg goniča stoke. Bio je nešto stariji od ostalih ali i najokretniji. Džef je bio najbolji Robijev prijatelj. Njemu se poveravao, a odlučio je i da mu ispriča istinu o sebi. Džef mu se nikada nije podsmevao, često mu je pomagao kada je Semi organizovao mobe, a njih dvojica umeli su satima da prepričavaju protekle dane i bez kompleksa pričaju o svojim neuspesima. Njemu jedinom, Robi je poverio svoje snove o pevačici Helen.

– Hej, stigao je slavljenik! – dočeka Robija oduševljen krik već pomalo pripitog Ričarda Kenedija.

– Ja sam za trostruki viski!

– A, pa neće on proći samo sa viskijem – ubaci se Čupko. – Toliko sam gladan da bih vuka pojeo!

– A ti onda idi pa ulovi vuka – reče mu s podsmehom Džef. – Nešto ne mogu da se setim, Čupko, kada je ono tvoj rođendan?

– Ni ja ne mogu da se setim tvog – s istim tonom odvrati mu Čupko i okrete se Robiju.

– U tvoju čast, zamoliću Helen za jednu pesmu.

– Ne vidim zašto bi ti posredovao kod Helen? – reče gotovo uvređeno Robi i sede na jednu praznu stolicu.

– On misli da može sve! – zvonko odjeknu ženski glas iza Robijevih leđa. Okrete se i ugleda Helen. Učinila mu se lepša nego ikad.

Ne bih joj dao više od dvadeset godina, iako joj je skoro trideset – setno pomisli Robi.

– Gospođice Helen, danas je moj rođendan pa bih želeo da ispijemo zajedno po piće.

– Oh, baš ne ljubim alkohol, ali ako ti to želiš, kauboju, neću odbiti. Helen se izdiše na prste i poljubi ga.

Uz opšte odobravanje, zviždanje i pucanje iz revolvera, bi obeležen ovaj neobičan događaj. Robiju se pod ljuljao pod nogama i on na iskap isprazni dupli viski. Zatraži od barmena još jedan, i isto naruči za celo društvo. Pilo se i čavrljalo sve do kasno u noć. Helen nije prestajala da peva a klavirista Hemfri bio je u u posebnoj formi. Ugodnu atmosferu kvarile su povremene Kenedijeve upadice na račun drugih. Imao je oštar jezik, a nije birao način da uvredi prijatelje. Zbog njega bi u kafani izbijale česte tuče, pa se posle nije znalo ko koga zapravo udara, još manje zbog čega. Viski je i Robiju udario u glavu, pa se on, ohrabren time, smelije približavao Heleni. Odigrao je s njom čak i jednu staru teksašku igru i potom joj poljubio ruku.

– Tebi očigledno nedostaje mamica! – dobaci mu u tom trenutku Kenedi i prostački se naceri. – Hoćeš li mlekica, žutokljunče?! Zar te Evelin nije napojila kod kuće?

Kenedi se gotovo zacenio od svoje uvredljive duhovitosti. Nije ni primetio kada mu je Robi prišao razjarenog pogleda i jednim udarcem srušio ga na pod sa stolice. Svi poskakaše sa svojih mesta, a Hemfri prestade da svira i spusti poklopac na dirke klavira.

– Ustaj, Ričarde, napolju ćemo nastaviti razgovor – povuče ga Robi za ruku i onako ošamućenog izgura pred kafanu. Kada ga je udario i po drugi put, svi su izleteli napolje i posmatrali kako se Kenedi valja po prašnjavom putu. Zajedljivi kauboj odjednom dođe sebi, naglo skoči i dohvati Robija pesnicom po bradi. Sada je Robi ležao na putu, a Kenedi ga snažno udarao čizmama u stomak, noge, leđa. Robi se branio rukama, a kada se Kenediju učinilo da se više neće ni podići, Robi mu podmetnu svoju nogu između njegovih i sruši ga pored sebe. Gušali bi se tako do poslednjeg atoma snage, da im nije prišao Džef i uz bujicu psovki iz razvadio.

– Dosta je za danas! – procedi i stade između Robija i Ričarda.

Ričard, dakako, nije gubio vreme. Dohvatio je pesnicom i Džefa, a onda nasta opšta tuča u koju se s

uživanjem uključio i stari barmen Ben. Robi je razmahivao na sve strane, ali mu je Kenedi bio najčešća meta. Kada je na konju dojahao šerif Hadson, bilo je nekoliko polupanih nosova, i ništa više! Izvadio je kolt iz opasača i ispalio metak u vazduh.

– Sve ću vas strpati u ćuzu, kavgadžije! Ko je započeo tuču?

Kauboji su se čistali od prašine, brisali krvava lica i pravili se nevešti.

– Još jednom pitam, ko je započeo Tuču?

– Ričard Kenedi – odgovori mu odsečno ženski glas od vrata Benove krčme. – Znate dobro šerife da on započinje sve tuče koje su ovde gotovo svakodnevne. Ako ovako nastavi, ja ću morati da izaberem neki drugi grad!

Robi, koji je na obližnjem bunaru prao lice, prepoznade u ovoj neopozivoj pretnji Helenin glas. Ona je bila jedina koja se usudila da kaže kako Kenedi stalno zapodeva kavgu. Šerif se, zapravo, pravio gluv na sve Kenedijeve ispade jer je on bio sin njegove sestre.

– Ričarde, ovo neka ti je poslednji put? – snizi ton šerif i okrete konja ka trgu.

Ričard ga prezrivo pogleda i naceri mu se. Razularena gomila ponovo zauze mesta u Benovom lokalu, a Helen zamoli Hemfrija da svira. Uputi se potom prema bunaru kod Robija. – On je i dalje krvario iz nosa i uzaludno pokušao sve to da smiri.

– Ja ću ti to srediti – reče mu pevačica i naredi mu da sedne. – Digni sada levu ruku i zabaci glavu.

Robi je posluša. Onako pijanom bi mu beskrajno prijatno što ga Helen dodiruje. Ona natopi svoju belu maramicu čistom vodom i blago mu obrisa sve ogrebotine na licu.

– Helen...

– Da, Robi?

– Vi ste posle moje majke Evelin, najdivnija žena na svetu!

– Oh, baš mi laskaš, Robi. I ti si izuzetan mladić. Samo kada bi se malo manje tukao.

– On vas je uvredio?

– Ne, ni govora. On je rekao samo jednu malu istinu.

– Koju to, Helen?

– Pa, da bih mogla da ti budem mamica!

– Ne pričajte gluposti, gospođice. Pa vi ste samo nekoliko godina stariji od mene. A izgledate kao da ste mnogo mlađi.

– Opet mi laskaš, kauboju.

– Ne, Helen, ja vas volim!

– Robi, malo više si popio pa ti se razvezao jezik. I ja tebe volim, i sve vas. Vrlo ste dragi i bilo bi mi doista žao kada bih morala da odem iz Bunvila.

– Mene volite jednaka kao i sve ostale? – zaplitao je Robi uvređeno.

– No, dobro, znaš da tebe volim malo više. Hajde sada, pridruži se drugovima.

– Ovde mi je divno. Želeo bih da me vi stalno negujete.

Helen se nasmeja. Robi nije bio prvi mladić koji je za njom izgubio glavu, i to joj otvoreno pokazivao. Ali joj je bio najsimpatičniji. Imao je vrlo lepo ophođenje i čestit odgoj. Za svoje godine bio je veoma zreo i znatno razvijeniji od ostalih. Da ga je sada prvi put srela, zaklela bi se da je punoletan postao još odavno.

– Kakav ti je to smešan šešir na glavi? – upita ga iznenada.

Robi se iznenađeno podiže i ljutito primeti:

– Da me je to pitao Kenedi, razvukao bih ga pesnicom!

– Eto ti sad! – razgorači oči Helen. – Zar sam tako pogrešila?

– Zapravo niste. To je šešir mog pokojnog oca. Danas sam ga pronašao i više ga neću skidati. I koltovi su njegovi.

– Robi, zaboga, hoćeš da kažeš da je tvoj otac umro? Pa ja sam ga videla jutros u prodavnici!

Robi se ugrize za usnu. Očigledno je mnogo popio i ne kontroliše se. Nije smelo da mu izleti to o ocu. Neodoljivi nagon da ipak nešto kaže, vodio ga je i dalje.

– Semi Kolbi nije moj rođeni otac. On i Evelin su me usvojili kada sam imao četiri godine. Moje roditelje pobili su banditi i ja ću za nekoliko dana krenuti da ih tražim.

– Ako nastaviš da šuketaš, sasuću ti ceo onaj vrč vode na glavu. Sada će ispasti da se ti ne zoveš Robi Kolbi?

– Nikada se nisam zvao Kolbi. Ja sam Lester. Robi Lester, gospodice. Moj otac bio je šerif u Džasperu. Evo, vidite ovu značku ispod šešira. Njemu je pripadala!

– Baš si me umorio, mladiću. Ako sve to što pričaš nije plod tvoje bujne mašte i previše popijenog viskija, onda bih ti savetovala da se okaniš osvete. Ljudi koji su ubili šerifa Lestera, ili kako tvrdiš tvog oca, nisu se ništa promenili. Samo su se pritajili i bogatstvom, koje su opljačkali pre dvadesetak godina, stekli sigurnost.

– Hoćete da kažete, gospodice Helen, da vi znate ko je ubio šerifa Lestera?! – razrogači oči Robi i namah se otrezni.

– Pa, ne baš, ali u Evansvilu, gde sam dugo pevala, o tome se nešto pričalo. Niko o tome ne sme otvoreno da zucne, jer ih se svi plaše.

– Koga to?

Helen se pokaja što je započela priču. Znajući njegovu narav i sama se pobojala da se ne uplete u osvetu.

– Mnogo me pitaš, Robi – slaga i okrete se. – A sada moram da idem. Moje radno vreme uveliko teče.

– Helen, za ime Boga! Zar mi nećete reći nijednu reč. Zar stvarno mislite da nemam pravo da saznam ko je one noći tako divljački izrešetao moju porodicu i spalio naš dom?! Da li biste vi mirno živeli da se to, nedaj Bože, vama desilo?

– Ne mogu ti reći ono što ne znam, kauboju! A i da znam, mislim da ti ne bih pomogla. Ne pada mi na pamet da stavim na panj tu tvoju lepu glavicu?

– Ponašate se sa mnom kao da sam dete, gospođice Helen – obrati joj se sada ljutito i zajedljivo Robi. – Ako biste mi pružili priliku, dokazao bih vam da sam muškarac od glave do pete!

– Sada me podsećaš na one tvoje klipane! – odvrati mu Helen i zgrabi vrč s vodom. – Ipak ću morati da ti ohladim glavu.

Za samo nekoliko sekundi, Robi je bio sav mokar. Vrč koji mu je Helen lansirala, bio je na žalost, pun vode, Robi se strese i pojuri za Helen. Njena duga haljina obmotala joj se ono nogu i ona pade. Robi je dograbi, podiže i svoje usne pritište na njene. Helen se nije otimala. Jedini svedoci njihovog poljupca bile su zvezde. Helen je znala da sa Robijem to neće nikada više ponoviti. Neće mu davati lažnu nadu, niti je ona, Helen Anderson, devojka za njega. Dakako, nije ništa novo da se mladići zaljubljuju u zrele žene, pogotovo u dvadesetim godinama, ali bi bilo posve nepošteno da ona zavrti glavu tom mladiću. Njena prošlost, vezana za Kuću zabave u Evansvilu, ostaće joj doživotni pečat. Kada o tome budu saznali ovde, u Bunvilu, ona će ponovo negde otići i otaljavati svoj život.

– Ovo mi je najslađi poljubac u životu! – izusti uzbuđeno Robi.

– Gotovo da je i meni – nasmeši mu se Helen i blago ga odgurnu. – Sada zaista moram da idem, Robi.

– Još ćemo se videti, zar ne?

– Kao i uvek.

– Ne kao i uvek. Kao sada!

Helen mu mahnu i ude u kafanu. Robi odluči da se vrati kući. Osedla svog Šarenka i bez pozdrava krenu put krivudavog prašnjavog putića. I dalje je na svojim usnama osećao Helenine. Rekla mu je ništa i svašta. Banditi su, znači, u Evansvilu.

Za nekoliko dana, spremiće se i otići. Bilo kako i bilo kad, pronaći će ljude koji su ga lišili roditelja i sada se beskrupulozno baškare udobno živeći na tuđ račun.

III

– Mislim da je krajnje neozbiljno da Robi ide u Kentaki i ugovara prodaju stoke, Semi – komentarisala je Evelin kada je čula za namere svog posinka. – On to nikada nije radio sam i vrlo se brinem kako će tamo proći.

– Jednom mora početi – odgovori joj bezvoljno Semi i gorko se pokaja što je prvi put u životu slagao svoju ženu. Obećao je Robiju da neće reći Evelin kuda zapravo ide. Sva ubedivanja da se okane osvete, ostala su bezuspešna. Semi se naprosto razboleo od saznanja da je taj dan ipak došao. Pred ženom se pravdao da je premoren od rada u polju i na farmi i da je upravo i vreme da ga Robi potpuno zameni.

– Ne brini, majko – zagrli je mladić i poljubi u čelo. Sa mnom ide i Džef. A on je momčina i po. Čim ugovorimo prodaju, vraćamo se na farmu. Žuriću, obećavam!

Evelin mu ne odgovori nego smrknuto nastavi da posluje oko štednjaka.

– Čuj, Evelin! Ne volim kad si ljuta. Ma, zar vam nije jasno da sam ja odrastao čovek. – Tu se Robi priseti one noći kada ga je Helen poljubila. Nije mu izlazila iz glave. Zbog nje bi pobio pola Bunvila! – Hoćeš li biti mirnija ako ti kažem da me, osim tebe i Semija, čeka još neko? Recimo, neka devojka?

Evelin ga razrogačeno pogleda. Semi zainteresovano podiže glavu. Robi se ponosno isprsi i dodade:

– A ona se, eto, uopšte ne brine. S njene tačke gledišta ja sam dorastao svakom zadatku, čak i da se oženim.

Robi se začudi s koliko je lakoće izgovorio sve ove laži. Dakako, Helen nije znala da on odlazi, a još manje da po povratku namerava da je zaprosi.

– Da se oženiš! – ote se Evelin.

– Jednog dana, majko, moraću i to da učinim.

– Razume se, razume se... – odvrati hitro i konačno se nasmeši. – A ko je ta devojka, Robi? Da li je mi poznajemo?

– Poznajete je. No, sada to nije važno. Imamo važnijih razgovora. Ujutru krećemo pre zore. Nadam se da ćeš me lepo pripremiti, majko? I da ćeš mi sada umesiti pitu s jabukama.

Ostavljajući Evelin i Semija potpuno zbunjene, Robi se izgubio u svoju sobu. Odlučio je da još jednom pogleda svežanj sa papirima i zapise svog oca. Posebno ga je interesovala jedna mala sveska u kojoj su bila ubeležena imena ljudi privođenih u zatvor u Džasperu. Neka su se ponavljala bezbroj puta. Pored nekih bio je, rukom lošeg crtača, naslikan crni orao.

– Šta li ovo znači – zamisli se Robi. Pozva Semija iz kuhinje, pa kada ovaj dođe, pokaza mu svesku i znake. Semi se iznenadi kada ugleda tefter, jer ga sam pre nikada nije video.

– Gde si to pronašao, do vraga? – ljutito upita Robija.

– Među ovim papirima, gde bih drugde? – odgovori mu Robi i iznenađeno ga pogleda. – Šta tu ima loše?

– Nadam se ništa, ali se čudim da ga nisam video kada sam skupljao stvari iz vaše kuće u Džasperu.

– Bio je među tapijama za zemlju. No, to nije važno. Reci mi, Semi, šta misliš o ovim orlovima?

Semi se zapanjeno upilji u imena pored kojih je bio ucrtan pomenuti znak. Zar je bio tolika brzopleta budala kada je prebirao po tim stvarima!

– Pravo da ti kažem, tajnu orlova jedino bi mogao da nam objasni tvoj otac. A, njega, kao što znamo, nema među živima.

– Da, u pravu si, Semi. Moraću sam da odgonetnem šta je moj otac time hteo. Možda su ti znaci sasvim beznačajni, a možda i nisu. Kada pronađem ljude uz čija imena su pridodati, verovatno će se karte složiti.

– Pokušaj – odgovori Semi i izađe iz sobe. Gotovo je, pomisli. Robijeva sudbina je zapečaćena.

Neka težina u grudima gotovo ga onesvesti. On ne ode u kuhinju, nego u štalu. Tu je ostao dok se nije smirio.

Kada su Robi i Džef krenuli ispred Kolbijeve farme, sunce se tek pomaljalo. Evelin je, kao i obično, ispratila jahače zabrinutim pogledom, a Semi im je još jednom mahnuo od kapije. Posmatrao ih je kako zamiču u šumu. Obojica su imali po ruksak, i oko pasa koltove. Robi, razume se, očeve. I očev šešir. Hoće li ga ponovo videti? Da ispred je trebalo sve da kaže Evelin? Neće li on, Semi Kolbi, biti i jedini odgovoran za život Robija? Semija umiri razmišljanje da bi i on postupio kao Robi. Neka ide! Sudbini se umaću ne može. Robi je odlično baratao revolverom, bio je okretan, prepreden, brz.

Uostalom, savetovao mu je da u Evansvilu potraži Sidnija Rejnoldsa. On će mu svakako pomoći u nevolji i možda ga odvratiti od potrage za banditima. Semi je Rejnoldsu već ranije uputio pismo i sve mu objasnio. Susret sa Robijem za njega neće biti iznenađenje. I u pismu ga je zamolio da ne kaže Robiju ništa o ubicama, ali da ne kaže ništa ni o tom pismu. Malo umiren, Semi se vrati u postelju.

Kada su Robi i Džef ujahali u grad, na ulicama nije bilo žive duše. Voz za Evansvil kretao je za jedan sat. Dogovor je bio da njih dvojica utovare konje u stočne vagone jer nisu bili sigurni da bi u Evansvilu našli slične. Nije bilo sporno da im je za poduhvat koji su imali na umu, pored dobrih pištolja, trebalo i nešto drugo: brzina, pouzdani četvoronošci!

– Džefe, moram nešto da obavim u Bunvilu – reče Robi svom drugaru kada su stigli na stanicu. Ti me sačekaj ovde. Dolazim brzo.

– Zar u četiri ujutru?!

– Nadam se da mi Helen neće zameriti.

– Šta će ti Helen, pobogu?

– Hoću nešto da je pitam, i da se pozdravim – odgovori Robi hitro i ispod oka pogleda Džefa. Ovaj ga je iznenađeno gledao. Nije mu ništa odgovorio ali je ljutito poterao svog mustanga.

– Džefe! – pozva ga Robi.

– Da! – zaustavi se ovaj.

– Helen je moja devojka.

Džef neočekivano prsnu u smeh i gotovo se zaceni.

– Helen tvoja devojka! Pa ti si stvarno lud. Helen je devojka celog Bunvila, i nijednog od nas. Zar ti to nije jasno?

– Nije! A kada bi znao ono što ne znaš, ne bi tako govorio.

– To da ste se malo dohvatili? – nasmeja se šeretski Džef.

– Otkud znaš, drugar? – začkilji Robi svojim krupnim crnim očima i stade kao ukopan.

– Video sam te one noći kod bunara. Krenuo sam da te tražim, ali pošto si bio u ugodnom zagrljaju, odustao sam!

– E, jesi mangup!

– Budi i ti i osvesti se. Siguran sam da Helen ni ne sanja da je tvoja devojka. Ispašćeš smešan. Za jednu pevačicu, ukraden poljubac ništa ne znači.

– Ali je meni značio!

– Dakako, i meni!

– Džefe, da li se i stobom ljubila? – Robi je i dalje stajao na istom mestu pridržavajući kajase nemirnog Šarenka.

– De, de... nije džentlmenski odavati tajne. Idi i obavi taj posao. Voz samo što nije stigao.

Robi nezadovoljno odmahnu glavom i pripreti mu:

– Tako, znači, ništa mi ne pričaš!

– Rekoh ti, to su stvari o kojima pričaju samo hvalisavci.

Pre nego što je Robi bilo šta uspeo da progovori, Džef odjaha do puta koji je vodio na peron. Robi zateže kojase i dade se u galop. Pred prozorima Heleninog stana, našao se za samo nekoliko minuta. Pokucao je i sačekao. Kada se niko ne oglasi, on pokuca još jednom. Jedna muška ruka povuče zavesu. Robi zabezeknuto primeti lik šerifa Hadsona. Prvo je pomislio da je pogrešio prozor, ali kada se iza Hadsona pojavi i Helen, bi mu sve jasno. Izvesno vreme nije bio u stanju da progovori ni reč. Na šerifovo pitanje: »Šta, do vraga, tu radiš?« promucao je:

– Želeo bih da porazgovaram sa Helen?

– Baš si izabrao vreme, klipane! – odvali Hadson i skloni se s prozora.

Helen se zagrnu domaćom šarenom haljinom i reče Robiju da pričeka. Odmah potom, izašla je napolje.

– Robi, čoveče, šta se dogodilo?

– Baš sam naivko, Helen! Šta taj tip radi kod tebe?

– Spava! – odgovori ona sasvim mirno.

– Zar u tvom krevetu? – namršti se Robi.

– Mladiću, prvo me uznemiravaš u ovo doba, a onda mi postavljaš i čudna pitanja. Šta se, napokon, dogodilo da si došao kod mene?

– Moram te nešto zamoliti – odgovori sada smirenije Robi. – Kao što ti rekoh, idem u Evansvil da pronađem ubice svojih roditelja. U stvarima koje su pripadale mom ocu, našao sam i spisak ljudi koji su zbog raznih ispada i kriminala bili hapšeni u Džasperu. Rekla si da si dugo bila u Evansvilu. Možda znaš neke ljude sa spiska. Hoćeš li mi pomoći.

– Da pokušam! – uzdahnu Helen i sede na jednu klupicu. Odluči, ipak, da se čini nevešta. Uzela je tefter u ruke i počela da razgleda. Mnoštvo nepoznatih! Kraj nekih ugleda crtež orla. Tek tada malo detaljnije pogleda spisak. Jedno ime zatalasa joj nerve. Lorens Denison! Kockar, prevarant i nikogović. Vlasnik kockarnice u Evansvilu. Ruke počeše da joj se tresu. Pred oči joj iskrsnu neotesani brkajlija koji joj je upropastio ceo život. Od sedamnaest godina Helen je ostala bez roditelja. Prihvatila ju je stara baka i, koliko je mogla, othranjivala. Lorens Denison je došao jednog dana i ljubazno joj predložio da Helen malo radi kod njega. Biće joj dobro. Baka se oduševila, ali ona, Helen, nije. U pogledu prokletog Denisona videla je pohlepu i požudu. Molila je baku da je ne pusti, ali je Denison bio toliko uporan i darežljiv, da se baka potpuno pomamila.

Dok je baka bila živa, Helen je stanovala kod nje. Ali kada je ona umrla, više je niko nije ni pitao šta hoće. Denison je jednostavno došao, pokupio njene stvari i preselio je u jednu sobicu kraj kockarnice. Iste noći brutalno ju je silovao, da bi je potom, malo po malo, prisilio da pređe u Kuću zabave kod neke raskalašne, nalickane, debele Meri. Bio je to zapravo hotel u kojem su se odigravale nečuvene orgije. Helen je tu provela sedam godina, a Denison je nije ispuštao iz vida. Bila mu je ljubavnica sve to vreme, nadajući se da će prikupiti nešto novca i uspeti da se otrgne. Tako se posle mukotrpnog života, obrela konačno u Bunvilu. Uz svu želju da prekine sa starim načinom života, ona to nije mogla u potpunosti. Jednostavno, baveći se, sada znatno diskretnije tim zanatom, uspevala je da preživi.

– Helen – prenu je Robijev glas iz razmišljanja. – Zašto ti tako drhte ruke? Šta se to s tobom događa? Da li znaš nekog?

– Da, znam jednog! – reče prkosno i gorko. – Lorensa Denisona! To je čovek koji je možda učestvovao u ubistvu tvog oca. U Evansvilu se njegovo ime, kao vođe bande »Crni orao« najviše pominjalo. Oni su pljačkali i uništavali čitave porodice. Lako se mogu raspoznati. Svi su imali istetoviranog crnog orla iznad grudi.

– Imali su znak iznad grudi, Helen?! – viknu Robi. – Tačno, tačno! Sada se svega dobro sećam. Ljudi koji su ubili moje roditelje, zacelo su pripadali toj bandi. Jedan od njih imao je te noći razdrljenu košulju. Video sam neki znak iznad grudi, ali onda nisam znao da je to orao. Mnogo si mi pomogla, Helen!

– Sebi sam, Robi – prošapta Helen i zaplaka. – Osveti se i za mene!

– O čemu to govoriš? – prigrli je Robi i spusti svoje usne na njenu kosu. Zar su i tebe povredili?

– Oh, i te kako! Jednog dana, ako se živ vratiš, a nadam se da hoćeš, ispričaću ti kako su me povredili. A sada požuri. Šerif će se razljutiti, pa smo oboje naderali.

– Ne spominji mi ga! – ljutnu se Robi. – Kako možeš s njim da spavaš?

– I o tome ću ti jednog dana pričati – odvrati ona i ustade. Privuče njegovo lice svom i poljubi ga. – Srećno, kauboju! Budi oprezan. Ne veruj ni prijatelju!

Robi uzjaha Šarenka i mahnu joj. Kada se još jednom okrenuo, nje više nije bilo pred kućom. Šta li je našla u tom bezveznom šerifu? – pomisli. Baš sam naivko! Džef je imao pravo. Ona me uopšte nema u vidu.

Voz je ulazio u stanicu kada je Robi pristigao. On i Džef uterali su konje u stočne vagone i ušli u jedan putnički. Bio je gotovo prazan. Udobno su se uvalili u tapacirane klupe i počeli da čavrljaju. Džef je već bio upoznat sa Robijevom pričom i rado je pristao da pođe s njim u Evansvil. Po stasu je bio sličan svom drugaru. Razlikovali su se jedino po kosi. Džef je bio plav, a njegove oči imale su boju neba. Radeći na farmi dobio je snažne mišiće na rukama. Koltovima je baratao precizno i hitro. Nije voleo tuče, ali ako je bilo potrebno, dobro se pesničio.

– Pa, šta kaže Helen? – upita Robija smejući se – Da li ste se izljubili?

– Nećeš verovati, Džefe! – poskoči Robi. – Otkrila mi je ime jednog iz bande »Crnog orla«. Sve ostalo biće mnogo lakše nego što smo mislili. Moj otac se potrudio da ih sve obeleži u tefteru. Reč je o nekom Denisonu. Ima veliku kockarnicu u Evansvilu. Pogan i opasan čovek. S njim ćemo prvo razgovarati.

– Prvo ćemo se javiti Sidniju Rejnoldsu – upozori ga Džef. – Zar si zaboravio šta nam je savetovao Semi?

– Ah, Rejnolds! Imam utisak da ga Evelin i Semi baš ne vole mnogo. Ali, otići ćemo i kod njega. Da ne bude pošle ljutnje. Što se tiče Denisona, on ne sme saznati ko smo. Ko zna kakav je i taj Rejnolds. Možda neka alapaća, pijandura. Šta ako mu se omakne pa ispriča priču o meni?!

– Odluči sam, Robi – reče mu Džef i još se bolje zavali u sedište – Probudi me u Evansvilu.

– I ti mene! – našali se Robi i natuče šešir na glavu. Ravnomerno kloparanje voza uljuljka ih u duboki san, toliko dubok da čak ni kondukter nije imao srca da ih probudi i zatraži karte za pregled. Učinio je to kada je voz ulazio u Evansvil.

IV

— Vaša imena? — obrati im se recepcionar kada su Robi i Džef zakoračili u evansvilski hotel »Alami«.

— Robi Kolbi — slaga mladić.

— Džef Vagner.

Recepcionar im pruži ključ i objasni kako da dođu do svojih soba. Mladići se zahvališe i uzeše svoje ruksake. Hotel »Alami« bilo je velelepno zdanje sa unutrašnjim sjajem koji je prevazilazio i onaj u hotelima svetskih metropola. Ogroman luster sa bezbroj staklenih zvončića osvetljavao je prostoriju kao usred dana, a raskošne garniture za sedenje i egzotično bilje u drvenim sanducima uredno obojenim i lakiranim, davali su holu posebnu draž. U dnu hola nalazila se velika sala za ručavanje a sa suprotne strane bar. Kockarnica je bila smeštena u suterenu. Kuda su vodile bele, mermerne stepenice. Dobar deo hola, stepeništa, sale i bara bio je zastrt crvenim tepisima, a na prozorima su visile bogato nabrane draperije.

— Gde smo ovo upali? — okrete se Robi Džefu. — Ko bi rekao da u ovom gradiću postoji ovakvo mesto?

— Mora da je vlasnik milioner — prokomentarisa Džef i upilji se u jednu damu koja je, raskošno nakićena, prišla recepcionaru.

— Gospodin Denison traži da mu se javite. On je dole u kockarnici — reče čoveku iza pulta.

Dama potom značajno pogleda dva kauboja, a oni joj se uljudno nakloniše, dodirnuvši svoje šešire. Lepotica sličnih ovoj bilo je po holu još podosta. Robi i Džef, koji su svoju mladost uglavnom proveli jurcajući po stočnim sajmovima, farmama i u Benovoj krčmi u Bunvilu, su otvorenih usta posmatrali novi svet oko sebe.

— Džefe, čuo si je?

— Misliš na Denisona?

— Baš na njega! Idemo u sobu, a onda ćemo u kockarnicu. Gorim od želje da razvučem tog tipa.

— Prvo ćeš morati da proveriš ima li on veze s ubistvom tvojih roditelja, pa tek onda da ga razvučeš — upozori ga Džef koji je po prirodi bio znatno manje impulsivan i agresivan od svog drugara.

— Nije čist. Helen me je zamolila da je osvetim — reče s ponosom Robi. — A pošto je na spisku obeležen znakom orla, učestvovao je u ubistvu mojih roditelja. No, ima načina da ga uništim i bez pesnice. Smislio sam pakleni plan.

Robi i Džef uđoše u sobu koja je bila označena brojem 203. Bila je to prijatna prostorija sa dva rastavljena kreveta, stočićem uz ogledalo, dve fotelje i bar-stolićem. Prozor je gledao na evansvilski trg, a soba se nalazila na prvom spratu. Džef baci svoj ruksak i u čizmama i šeširu izvali se u postelju.

Robi učini isto. Osećaj sigurnosti izmešan sa neskrivenim uzbuđenjem što se nalazi tamo gde je želeo, nije mu dozvoljavao da trepne. Da li je Denison samo vlasnik kockarnice u hotelu, ili i celog hotela? Ne bi se iznenadio da je tačno i ovo drugo. U tom slučaju, doista mora da je moćan. Robi pogleda u koltove, obešene na mesto za garderobu. Hoću li morati da ih upotrebim — zapita se. To zapravo nije želeo.

— Džefe, spavaš li?

Džef se ne oglasi. U sobi i celom hotelu vladao je mir. Bilo je šest sati popodne. Robi odluči da se malo prošeta. Mesto ga nije držalo. Ustade, opasa koltove i stavi šešir na glavu. Ako ništa drugo, zabavljaće se posmatrajući one lepotice u holu.

Kada je sišao, hol je bio puniji nego kada je stigao. Mnoštvo sveta ulazilo je i izlazilo, konobari su raznosili narudžbine, a u salonu je svirala muzika. Sve to nije dopiralo do

sobe 203 pa se Robi začudi ovoj iznenadnoj gužvi. Prišao je uz šank i naručio dupli viski. To je uvek činio kada mu se dešavalo nešto izuzetno. Tik uz njega, na visoku barsku stolicu, spusti se jedan kauboj. Imao je na sebi plavu košulju, a oko struka opasač sa jednim koltom. Čizme su mu se caklile kao da ih je upravo uzeo iz prodavnice.

– S koje si ti planete pao? – upita ga pijano i zagleda se u Robijev šešir. Čovek je mogao imati oko tridesetak godina, ali je Robi ocenio da je slabašne konstrukcije. Nije mu odgovorio nego se pomerio na drugu stolicu.

– Hej, smešni, od kuda ti taj šešir? Takav je nosio moj otac pre dvadeset godina! Je li to neka nova moda? A vidim, nosiš i dva kolta. Mora da si teška kukavica.

Rešen da ne skreće pažnju na sebe, jer bi mu to samo štetilo, Robi se diže i krenu ka izlazu. Cerekajući se, onaj čovek mu podmetnu nogu. To Robija dovede do ludila. On se naglo okrete i snažnim udarcem u bradu obori pijanca na pod. Dakako, nije se nadao da će ovaj povući revolver. U Bunvilu, momci kada bi se tukli, nisu ni pomišljali da vade pištolje iz opasača.

Pištolj neznanca nije opalio. Pre nego što je i pokušao da pokrene okidač, Robi je izvukao svoj kolt i precizno i hitro nišaneći izbio mu ga je iz ruke. Primetio je i kako barmen hvata flašu s viskijem u nameri da je zavitla prema Robiju. Ona se istog momenta rasprši u paramparčad, nepogrešivo pogođena iz Robijevog kolta. Hotelski gosti i prolaznici zapanjeno i zadivljeno su posmatrali neobičnog kauboja. Nekoliko pijanih momaka, koji su pokušali da odbrane onog neznanca, brzo su odustali od svoje namere, a Robi ih je držao na nišanu dok se nisu povukli ka svojim stolovima.

– Odlično barataš pištoljem, momče!

Robi pred sobom ugleda ogromnog brkajliju u elegantnom tamnom odelu, prosede kose i crnih škiljavih očiju. – Mogu li da ti platim jedno piće? Ja sam Lorens Denison, vlasnik hotela.

Robi se trže, ali prihvati pruženu ruku. To je, znači, ubica njegovih roditelja. Kog mu je vraga davao ruku? Zašto ga nije odmah razvukao? Neka, ima on za njega mnogo strašniji način mučenja!

– Robi Kolbi – predstavi se. – Ovaj hotel je vrlo lep, ali neki ljudi su negostoprimljivi.

– Ah, mislite na Pitera Peka? Gradski kavgadžija. Čim namiriše nekog novog, odmah oseti potrebu da se dokazuje. A vi, mladiću, odakle ste dojezdili?

– Iz Bunvila, gospodine.

– O, pa to i nije tako daleko. Vidim, rančer ste. Imate neka posla u ovom gradu?

– Da, u vezi sa stokom, gospodine.

– Ovde sa stokom?! – iznenadi se Denison i naruči dva viskija. Konobar dolete kao raketa. – Ovaj grad vam je davno prestao biti stočarski. Možda to niste znali. Bolje da krenete južno, u državu Kentaki, na primer. Tamo traže stoku!

– Ja ne nudim stoku na prodaju, gospodine, ja je tražim. Po svemu sudeći, i našao sam je!

Denisona zbuni Robijeva dvosmislenost, ali mu se mladić veoma dopade. Brz i spretan, kršan i prgav, odvažan i ubedljiv. Na koga li ga podseća? Denison ne mogaše da se seti nijednog svog poznanika koji bi ličio na Robija, ali ga neka nelagodnost sve više obuzimala. U očima ovog mladog kauboja on primeti mržnju, neku preteću i neprijatnu odbojnost. Možda mu se samo čini. Mladić je kao divlja zver koju valja ukrotiti.

– Da li ste dobro smešteni? – upita ga još ljubaznije.

– Oh, bilo je i boljih mesta od ovog – odvali Robi i ispi viski. – Uglavnom, dobro je.

– U deset noćas počinje da radi kockarnica. Možete biti moj gost – pozva ga Denison. – Da li ste ovde sami ili u društvu s nekom damom?

– Ovde sam u društvu svog drugara, gospodine. Što se tiče dama, sam ću se pobrinuti.

Denison ustade, pruži ruku, koju Robi nevoljno još jednom prihvati, i udalji se.

Robi dodirne svoje koltove i isprati Denisona pogledom punim mržnje.

Ovaj skot naneo je neko zlo i Heleni – pomisli. Kada bih samo znao kakvo? Ma, platićeš za sve, Lorense Denisone. I za ono što nisi učinio.

Popeo se u sobu i zatekao Džefa u dubokom snu. Ako ovako nastavi, poslaću ga kući – nasmeja se Robi u sebi, i iz komode uze papir i olovku. U zaglavlju papira bio je kitnjasto utisnut amblem hotela, sa adresom. Neće valjati – pomisli Robi – odmah će otkriti da poruke stižu odavde. Ustade i iz svog ruksaka izvadi svežanj čistog papira i tefter sa imenima ljudi koji su bili hapšeni u Džasperu. Opredilio se samo za one kraj kojih je stajao crtež orla. Zamisli se, a potom poče da piše:

»Denisone, nadam se da će ti biti jasno da ja i dalje živim. Nisi me ubio i nećeš me nikada ubiti. Ubiću ja tebe. Da li si uspeo da ukloniš znak crnog orla iznad grudi?

Lester«

Presavio je papir i stavio ga u džep svog kožnog prsluka. Ponovo je sišao u hol i prišao recepcionaru.

– Gde mogu naći gospodina Denisona? Malo pre smo razgovarali i dogovarali se o nekim poslovima, ali je zaboravio da mi kaže gde ću ga naći?

– Gospodin Denison ima apartman na drugom spratu – reče recepcionar posmatrajući Robija s puno divljenja. U hotelu se, dakako, nije pojavio tako neobičan kauboj i hitar strelac. – Ali, najbolje je da sačekate da se otvori kockarnica. Ako vam se ne žuri, to je u deset sati.

– Ne žuri mi se – odgovori Robi i dodade:

– Potražiću ga onda u kockarnici.

Uputi se stepenicama na prvi, a potom na drugi sprat. Na jednim vratima u dugačkom hodniku on ugleda pločicu na kojoj je pisalo: OFIS – DENISON. Nekoliko metara dalje, na jednim vratima takođe je stajala pločica ali samo sa DENISON. Sudeći po kitnjastoj bravi i izrezbarenim vratima od orahovine, Robi proceni da je to Denisonov apartman. On izvadi pisamce iz džepa i hitro ga proturi ispod vrata. Potom se vrati da probudi Džefa.

– Diži se lenčugo! – prodrma ga. – Dok ti spavaš, ja sam mogao biti tri metra pod zemljom!

– Ali nisi! – sanjivo mu odgovori Džef i uspravi se. – Šta se događa, koliko je sati?

– Taman koliko treba!

– Ne razumem te, čoveče.

– Slušaj, dok si ti spavao, ja sam se upoznao sa Denisonom!

– Lažeš! – s nevericom ga pogleda Džef.

– Ni najmanje! Već sam se pobrinuo da noćas ne spava mirno, ni sledećih noći.

– Rekao si mu ko si? – s nevericom ga osmotri Džef.

– Da, i dao mu koltove da mi puca u glavu, naivko bunvilski! Nisam mu ništa rekao, ali je on useo na mene. Svidelo mu se kako baratam pištoljima pa se zalepio za mene kao marka. Pravi kriminalac!

– A, zašto si ti baratao pištoljima, prostačino bunvilska? Morao si odmah da se predstaviš, zar ne?

– U samoodbrani.

– E, jest! Ko bi tebe, provincijskog kauboja napao u evansvilskom

hotelu »Alami«? Svi su bili nestrpljivi da stigneš.

– Idi se umi, Džefe. Ovako bunovan ne možeš sa mnom razgovarati. Uostalom, moramo se malo i doterati. Dole kruže same lepotice. Jedna će noćas biti moja!

Džef ga sažaljivo pogleda i proceni da mu je viski udario u glavu. Tako kuražan bio je samo kad se podnapije.

V

Lorens Denison je s užasom, po ko zna koji put, pročitao pisamce protureno ispod vrata njegovog apartmana. Punih sedamnaest godina ime šerifa Lestera niko nije smeo da mu pomene. Bar ne članovi bande »Crni orao«, Lestera je ubio, odnosno, bar je mislio da ga je ubio. Taj odvažni uporni Lester, bio je jedini šerif koji se usudio da ih pohapsi. Pokušao je da ih izvede pred sud. U tome bi, dakako i uspeo, da se one noći nisu izbavili iz zatvora i napali Lesterovu kuću. Denison je bio ubeđen da je ubio i njega i njegovu ženu. U kući nije bilo nikog drugog. Lester je upravo i pao pogođen metcima iz njegovog, Denisonovog pištolja.

Ne ovo pisamce mora da je nečija neslana šala. Kada uhvati ucenjivača, lično će mu suditi. Seti se i mladog kauboja koji je danas tako spretno baratao pištoljem. Verovatno je mladić došao u Evansvil, željan avanture i dobrog provoda. To utoliko pre, jer mu je rekao kako je u ovaj grad došao navodno zbog stoke. Mora videti da li bi se i mladić mogao najmiti da motri hotel i obračuna se sa ucenjivačima. U svemu će, dakako, pomoći njegova ljubavnica Karolina Hobson. Bila je to najzgodnija devojka u kući zabave. On, Denison, posle one Helen Anderson koja se izgubila bez traga, bolju žensku nije imao. Kako je bila i vrlo poslušna, nema govora da ne bi pristala da očara mladića i privoli ga da zaštiti Denisona.

Denison se spusti u kockarnicu. Karolina je pomagala nekom kauboju da nauči osnovna pravila ruleta. Dakako, svi ti diletanti, dok su učili s Karolinom, izgubili su do poslednjeg dolara, a ona bi im se, uz umiljat smešak i poziv na zabavu u kući, izvinjavala: »Možda ćete sledeći put biti bolje sreće« – govorila bi im, a onda bi ih bogato ugostila svojim telom. Niko nije mogao da odoli njenim plavim, veselim očima, dugim smeđim uvojcima i izvanredno izvajanoj figuri. Nosila je haljine uz struk, dubokih izreza na grudima.

U gomili oko ruleta, Denison opazi i mladića iz Bunvila. Šešir nije skidao s glave i on mu je stajao krajnje smešno. Takav se nosio pre dvadesetak godina – pomisli.

Prišao je Karolini i pozvao je.

– Onaj tamo u šeširu, vidiš li ga? Od sada je tvoj.

– Kako to misliš? – upita Karolina i pogleda kauboja. – A, pa to je onaj smešni kauboj koji je danas doputovao sa još jednim sličnim tipom.

– Potrudićeš se da ne bude u stanju da odbije ni jedan moj zahtev. Jasno?

– Da, gazda, kao i uvek.

– I to odmah, Karolina! Moraš saznati zašto je zapravo ovde, čim se bavi, šta mu radi drugar? Očigledno su neki rančeri željni zabave i avanture. Imam za njega jedan vrlo poverljiv posao. Baš mi je potreban tako hitar revolveraš! Davno se sličan nije pojavio u Evansvilu.

– Dogovoreno! – složi se Karolina i uz zavodljiv smešak stade pored Robija.

On je primeti i priseti se da ju je video kraj recepcije kada su on i Džef stigli. Kako su joj se još onda uljudno javili, nije bilo razloga da to ne učini ponovo. On sačeka da uhvati njen pogled i blago joj se na-

klon. Ova će noćas biti moja – pomisli i nasmeja se svojoj odvažnosti.

Iznenadio se kada mu je uzvratila širokim osmehom. To ga ohrabri i on joj se obrati:

– Šta tako lepa gospodica radi u ovom mravinjaku? – naklonio se i pružio joj ruku. – Robi Kolbi, gospodice, kauboj iz Bunvila.

– Oh, drago mi je, gospodine Robi! – odgovori Karolina, spuštajući oči stidljivo ka podu. I ja sam se baš pitala šta vi radite u ovoj kockarnici.

– Zašto? Zar jedan kauboj iz Bunvila ne može biti u kockarnici?

– Oh, ne. Mislim da takav kauboj kao vi može da ima bolju zabavu od ove ovde. Mislim... ne znam da li smem da vam kažem. Ali, eto, verovatno mnoga ženska srca kucaju za vama.

Robi se iskreno oduševi, pa omamljen božanstvenim mirisima i lepotom devojke, predloži da se prošetaju po terasi hotela. Ona pristade odmah i Robiju, iako je popio nekoliko viskija, i ovaj susret udari u glavu.

– Niste rekli svoje ime – okrete se Robi prema njoj i uhvati je pod ruku.

– Karolina Hobson.

– Divno ime, gospodice! Baš kao što ste i vi divni!

Robi je mladu devojku posmatrao zažarenim očima, ali mu je nešto govorilo da bude oprezan. Nepoverljiv po prirodi, a pripremljen na sva moguća iznenadenja, on, iako naliven viskijem, posumlja u dobronamernost ove lepe, ali po svemu sudeći perfidne žene.

– Znate, video sam vas još kad sam stigao u »Alami«. Baš ste nešto govorili recepcionaru. Nešto kao da se javi gospodinu Denisonu.

– Kako ste to upamtili? Vrlo zanimljivo.

– Zato što ste vi bili u pitanju, gospodice. Taj gospodin Denison je vrlo simpatičan čovek. Dugo ga znate?

– O, da. Vrlo dugo. I on smatra da ste vi vrlo odvažan i hrabar. Kaže da se takav revolveraš dugo nije pojavio u Evansvilu!

– Zahvaliću mu na komplimentu! – procedi Robi.

Nameravate li da ovde ostanete duže? – gotovo nezainteresovano ga upita Karolina.

– Dok ne obavim jedan važan posao, gospodice.

– Ako nije tajna, kakav je to posao?

– To je tajna, ali nešto drugo nije tajna. Vi ste božanstveni.

– Suviše mi laskate, mladiću – reče opet sramežljivo Karolina. – Hoćete li vi i vaš prijatelj doći večeras u bar. Imamo izvanredan program.

– Svakako, želja nam je da doživimo sve lepote koje nam se nude u Evansvilu. Gospodin Denison je vrlo ljubazan. Lično se zainteresovao da li se ovde dobro osećamo.

– Da, gospodin Denison je vlasnik ovog hotela. On je zaista drag čovek.

Karolina zastade kraj ograde koja je vodila u raskošan vrt i pogleda Robija. Njene oči svetlucale su čudnim sjajem. Robi joj priđe i uze je u naručje. Njegove usne spojiše se s njenim, i oni ostadoše dugo tako zagrljeni. Kada je Karolina odmakla svoje lice od njegovog, reče:

– Oh bože, ovo mi se nikada nije dogodilo. Nije trebalo da izademo napolje. Zar ne mislite da je moj postupak nedoličan?

– Ni u kom slučaju, Karolina! Tvoj postupak je divan. Ali, mislim da si suviše brza – prede on na ti.

– Ne razumem? – pravila se ona nevešta, a srce joj poče jače tući. Da li je moguće da ju je ovaj smešan, ali vrlo zgodan kauboj prozreo. Nemoguće !

– Ti si Denisonova ljubavnica, zar ne?

Iznenađena Robijevim rečima, Karolina se naglo okrete i krenu u hotel. Robi je uhvati za ruku i povuče sebi.

– Čuj, Karolina, ako je Denisonu nešto potrebno, neka mi to otvoreno kaže. Ne mora to činiti preko našeg poljupca! Pametniji je i promućurniji nego što Denison i ja mislimo – pomisli Karoli .a.

– Denison bi želeo da radiš za njega, ali to nema veza s nama. Ja nisam njegova ljubavnica i sve što si rekao za mene je vrlo uvredljivo. Nadam se da se više nećemo sresti, rančeru iz Bunvila!

Kada je u svojoj dugoj crnoj haljini zamakla iza velikih vrata od hola hotela, Robi se zadovoljno nasmeja. Upecao se bandit na udicu. Stvari se odvijaju kako ja želim.

Ponovo se pope u sobu i dograbi hartiju.

»Denisone, ubico – pisao je – ti si prvi na meti. Kada ubijem tebe, pokokaću i ostale. Bili ste četvorica u mojoj kući. Uskoro ću se javiti i ostalima«

U potpisu je opet stajalo »Lester«. Robi se pope na drugi sprat pa ispod vrata gurnu i ovo pisamce. Zadovoljno pomilova svoje koltove. i uputi se u sobu da konačno probudi Džefa.

S obzirom na Džefov tvrdi san to nije bilo lako. Ali Robi je znao, kada se jednom probudi, njegov drugar ne mora spavati tri noći zaredom. Prodrmao ga je i pripremio bocu s viskijem.

– Hajde, junačino, da popiješ mleko – nacerio se od srca i sipao piće u čašicu. Džef je sanjivo protrljao oči a onda dograbio flašu.

– Čašu ostavljam tebi, petliću – odvali i nagnu. Dok je nije ispraznio dopola, nije prestao.

– A sada na posao. Gde smo ono stali? – upita Džef i stade pred ogledalo. Češljem je pokušao da ukroti svoju neurednu kosu, a brada mu je bila iznikla kao šumica. – Moram se i obrijati – promrmlja. – Dame u Evansvilu verovatno nisu navikle na ovakve dripce.

– Našto si rekao? – okrete mu se Robi i dohvati iz ruksaka uredno složenu belu košulju i malu crnu pertlu koja je zamenjivala kravatu. Otišao je u kupatilo, istuširao se, obrijao, pregledao svoje izvanredno pravilne bele zube i zadovoljno se osmehnuo. Navukao je košulju, svezao mašnu, na sve to dodao kožni prsluk mrke boje i navukao somot-traperice. Čizme je prethodno izglancao kao onaj momak koji ga je napao kod šanka u baru.

– E, sada možemo u lov, Džefe – reče zadovoljno kada je još jednom prešao rukom preko svoje guste kovrdžave kose. – Denison i jedna mlada dama verovatno nas nestrpljivo čekaju.

– Već si našao damu? – podiže Džef obrvu.

– Našla je ona mene, ali sam je odmah naljutio. Moraću da joj se izvinim.

Mladići zaključaše sobu i spustiše se u hol. Gostiju je sada bilo još više, a mladih, doteranih i utegnutih devojaka čitav buket.

Džef zviznu i namignu Robiju.

– Koja je tvoja, da se ne sudarimo?

– Pretpostavljam da je trenutno u Denisovom krevetu – reče. – A možda je i u kockarnici.

Džef ne odgovori nego se uputi u kockarnicu. Za zelenim stolovima bilo je puno muškaraca i žena svečano odevenih, ali i kauboja poput njih. Robi je bio jedini sa smešnim šeširom na glavi pa je odmah skrenuo pažnju nekolicine. Njih dvojica stadoše za sto i netremice počeše da posmatraju igru.

– Mogla bih vas uvesti u tajne ruleta, kauboji čuli su ženski glas iza svojih leđa. Kada su se okrenuli, opet je uz Robija stajala plavokosa Karolina i smeškala se kao da se ništa nije dogodilo. Malo dalje Robi opazi Denisona. Visoki brkajlija

netremice je pratio šta se u njihovoj maloj grupi događa. Kada je uhvatio Robijev pogled, blago mu se poklonio i nasmešio.

– Džefe, hoćeš li date ova divna dama pouči?

– Zavisi šta – odvali Džef i tako se glasno nasmeja da se sve glave podigoše i pogledaše u njihovom pravcu. Karolina otrpe i ovu neprijatnost, pa uhvati Robija pod ruku i povuče ga u stranu.

– Vi i vaš prijatelj apsolutno se ne razlikujete. Obojica ste poprilični prostaci!

Zatim se okrete i napusti ih. Robi vide kako je izašla iz kockarnice, a odmah potom kako za njom izlazi i Denison.

Dok su te večeri posmatrali kako se drugi kockaju, čuli su nekoliko podsmešljivih opaski na svoj račun. Jedan gospodin sedih brkova i krupnih plavih očiju, opomenuo je Džefa da se u kockarnici tako ne može ponašati, jer dekoncentriše u igri ostale, na šta se on isprečio ispred starog i savetovao ga da gleda svoja posla. Svima je bilo nelagodno, pa je i kockarnica počela da se prazni.

Krupijeu sve to nije bilo po volji pa je otišao do jedog rmpalije kod vrata i nešto mu šapnuo. Rmpalija se potom približio Robiju i Džefu i rekao im da izađu napolje. Kada su ovi odbili, upotrebio je svoje snažne ruke i obojicu povukao ka izlazu. Robi se otrgao i snažnim udarcem raspalio redara po licu, a Džef je iskoristivši njegovu trenutnu zabunu učinio to isto. Čuvar je onda odnekud izvadio kolt i naredio mladićima da skinu opasače.

U tom se na vratima kockarnice pojavio Denison.

– Uredu je, Dendi, pusti ih! – reče.

On zamoli goste da se vrate za stolove, a Robija i Džefa ljubazno pozva na po jedno piće.

– Vi danas baš nemate sreće, momci – smeškao im se izveštačeno. – Stalno vas neko ometa. Verovatno ste prvi put u kockarnici?

– Ni govora, bili smo u kockarnicama za koje je ova vaša, prava mišja rupa – naruga mu se Džef i ispi ponuđeno piće.

– Samo, u tim kockarnicama nismo se kockali – glasno se naceri Robi. – Odnosili smo lovu bez po muke! Opet ga spopade smeh. – Znate li, gospodine Denisone, šta znači kada iz kockarnice uzimate lovu, a ne kockate se?

Džef zapanjeno pogleda Robija. Šta li će sada izvaliti?!

– Pa, ne bih mogao da odgovorim – zainteresova se sada i Denison. – Jedino da ste vi vlasnici neke kockarnice.

– A, ne, taman posla! – opet se nasmeja Robi i snažno, tobož prijateljski, raspali Denisona po ramenu. – Mi tako uzimamo i novac iz banke, a nismo nikada bili vlasnici banke, je li tako, Džefe?

Džef prozre Robijevu nameru. Želeo je da se pred Denisonom predstavi kao pljačkaš i bandit. Odluči da mu u tome zdušno pomogne.

– Robi, suviše si popio i svašta pričaš! Nadam se, gospodine Denisone, da mu niste poverovali ni reč. Odvešću ga na spavanje.

– Oh, Džefe, dobri moj Džefe. Ti si prava kukavica. Ne misliš valjda da bi gospodin Denison o nama nešto provalio. Uostalom, nema zato razloga. Ovu kockarnicu nećemo oplja...

Tu Robi zastade, tobož ljut što je izgovorio tu reč. – Ma, da smo to hteli, zar bismo sve ispričali?

– Nadam se da niste takvi momci – reče Denison i popi još malo viskija jer mu se grlo potpuno beše osušilo. – Uostalom, ovde je odlično obezbeđenje. Još niko nije uspeo da opljačka kockarnicu. Nego, vidim da ste hrabri momci. Ako nameravate da se duže zadržite u Evansvilu, rado ću vam se naći na usluzi.

– Može se dogoditi, gospodine, i da ostanemo. Ovde ima vrlo zgodnih mladih dama. Recimo, Karolina. Nadam se da nije ničija devojka? – Robi šeretski namignu Denisonu i opet ga kao prijateljski raspali po ramenu.

– O, Karolina vam se svida! Imate ukusa, kauboju. No, malo pre mi se žalila da ste bili neodmereni. Ona, znate, ne može da shvati rančerski mentalitet.

– Gledaću da se popravim – sada već ozbiljnije prokomentarisa Robi i obrati se Džefu:

– Sećaš li se one lepotice sa ranča Pita Luksona u Kentakiju. Baš je bila divlja. Hteli smo malo da se zabavimo, a ona se pravila fina. Baš se otimala kao lavica. A znam, gospodine Denisone, da će me pamtiti celog života, ha, ha!

– Šta ste radili na tom ranču? – oprezno i tobož nezainteresovano zapita Denison.

– Džefe, da mu kažem šta smo radili – zaškilji Robi i na iskap ispi još jednu čašu viskija. Jednu damu koja je prošla pored njega, dodirnu po turu. – Pa, mnogo vi pitate, gospodine. No, taj Lukson zabadao je nos u naše stvari. Otišao je kod šerifa u Ovensboro i prijavio nad da smo tobože mi opljačkali banku. E pa, drugar moj, ne ide to tako. Mi jesmo malo pročešljali banku, ali šta se to njega tiče. On je tvrdio kako nas je video i prepoznao, iako smo se maskirali...

– Robi sada si preterao! – dreknu na njega Džef i uhvati se za opasač. – Ako smesta ne umukneš, ja ću te ućutkati ovim! Džef pokaza na svoje koltove.

– No, no, zar će se dva drugara tako svadati? – umeša se Denison.

– Gospodine, zucnete li o ovome, prosviraću vam metak! Jasno? – tu se Džef opet uhvati za kolt.

Denison, očigledno uzbuden, obeća da ništa od toga nikome neće reći, jer, zapravo, ni reč ne veruje Robiju. Vidi se da je mladić pijan i da bulazni. Zatim se hitro udalji, uveravajući rančere da će mu biti drago ako oni ostanu u Evansvilu.

Robi i Džef takođe ispariše iz kockarnice i mesto potražiše u udobnim foteljama u baru.

– Kako ti izgledam? – zadovoljno se nasmeja Robi.

– Stalno mi je nešto na umu – reče Džef. – Šta bi bilo da te čuje tvoja jadna Evelin?!

– Ona bi bila ponosna, jer dobro glumim!

– Šta ako ovaj nalickani bandit ode kod šerifa i sve mu ispriča? – češkao se Džef po glavi i pogledom pratio jednu devojku koja je prolazila prema šanku.

– Nije lud. Njemu smo mi potrebni. I bićemo mu sve potrebniji, videćeš.

– Ukoliko je predstava završena, sada bih upitao onu mladu damu za ime reče Džef.

On ustade i pride šanku. Devojka ga pogleda i nežno mu se osmehnu. On joj uzvrati osmeh i vrlo se zbuni. Šta se ono govori ovakvom anđelu. – pitao se. Nije morao da razbija glavu. Ona se prva obrati njemu.

– Ožedneli ste?

– Da! – reče kratko. Opet nije znao šta još da kaže.

Devojka je takođe ćutala. Iznenađena stidljivošću neobičnog kauboja, ona ipak nastavi:

– Doputovali ste iz daleka?

– Iz Bunvila, gospođice.

– Iz Bunvila? Gde mu to dođe.

– Pa, to vam je nedaleko od Paolia – pokuša Džef da objasni.

– Paoli? Da nije to prema granici države Kentaki?

– E tamo, pa malo nazad, prema ovamo!

Devojka se od srca nasmeja, a Džef se okuraži i ponudi joj piće. Ona prihvati. Kad su čaše ispred njih bile prazne, on joj ponudi šetnju po parku ispred hotela. Devojka i to prihvati bez pogovora. Džef htede da mahne Robiju, ali njega više nije bilo u fotelji. Video

ga je u društvu Karoline kako se penje na prvi sprat.

VI

Narednih nekoliko dana, Robi je napisao još četiri preteća pisma. Sva su bila kratka i ubačena ispod vrata Denisonovog apartmana. »Ubiću i tebe i ostalu trojicu koja su napala Lesterovu kuću« – pisalo je u drugom pismu. U trećem je, uz potpis – Lester, Robi naveo da je za Denisona saznao preko jednog člana bande »Crni orao«. U četvrtom da se približio sudnji čas i da Denison bude spreman za obračun.

Kada je, unezveren od straha, Denison dobio i to, poslednje pismo, naredio je da njegovi ljudi dobro motre ko ulazi i izlazi iz hotela, a na svoj sprat, ispred apartmana, postavio je čoveka. Naredio je da ovaj oružje upotrebi samo u krajnjoj samoodbrani, jer ucenjivača hoće živog.

Neprestano se pitao ko bi mogao sada, posle toliko godina da ga uznemirava zbog Lestera i preti mu. Za taj napad znali su samo neki članovi »Crnog orla«. No, nikome od njih nije u interesu da se o tome sada raspreda. Ako otkriju njega, Denisona, odoše glave i ostalima!

Možda bi sve to mogla biti osveta. Tomas Fejn i Stiv Ronson imali su razloga da mu podmeću. Prvi je bio nezadovoljan konačnom raspodelom opljačkanog novca, a drugom je preoteo ženu. Ona mu se posle vratila, ali ožiljak je ipak ostao.

Kada je dobio i peto pismo, uhvatila ga je panika. S nevericom je čitao sledeći tekst: »Denisone, platićeš i sve patnje Helen Anderson. Imaš nekoliko dana da se odlučiš na koji način želiš da umreš Lester«.

Kako je pismo dospelo ispod vrata njegovog apartmana kada je tamo neprestano dežurao čovek. Odjurio je kao bez glave u kockarnicu i potražio Dendija.

– Mamlaze! – urlao je. – Kako je ovo pismo dospelo pod moja vrata? Otpušten si, nespretnjakoviću, i stojim ti dobar da u Evansvilu nećeš dobiti nikakav posao!

– Ali, gazda... – mucao je Dendi – neprestano sam dežurao. Nisam se micao od vrata. Odlazio sam tek kada ste vi išli da spavate!

– Ma, nemoj! A ko ti je rekao da odeš kada ja spavam? Ko?!

– Dajte mi šansu, gospodine? – preklinjao je Dendi. – Znate moju situaciju. Samo još jednu šansu?!

– Nijednu! – urlao je Denison i dalje. – Od danas si slobodan.

Denison se okrenuo i izašao iz kockarnice. Odlučio je da potraži kauboje iz Bunvila. Ponudiće im posao. Neka oni pokušaju da pronađu anonimnog ucenjivača.

Robi i Džef su strpljivo čekali svoju šansu. Narednih dana razmetljivo su se ponašali, zapodevali kavge i menjali lepotice iz Kuće zabave.

– Džefe, ne čini li ti se da gazda naglo slabi? – upita Robi svog drugara koji je udobno opružen na krevetu pokušao da zaspi.

– I sve je bledi – dobaci Džef sanjivo. – Tako nervoznog čoveka davno nisam video.

– Karolina je prava lisica – nastavi Robi. – Šta me sve nije pitala dok smo vodili ljubav. A tek ja! U poverenju sam joj rekao da smo nameravali da se malo očešemo o kockarnicu, ali kada smo videli koliko je gospodin Denison ljubazan odustali smo. Rekao sam joj i da nameravamo uskoro da odemo, jer smo bez novca. Ona me je ubedivala da ostanemo i da će dobri gospodin Denison verovatno za nas nešto pronaći. Pitao sam je da li sam dobro video, da gospodin Denison ima istetoviranu neku pticu iznad grudi.

Džef naglo skoči:

– Nisi normalan! Baš nemaš

strpljenja. Zar nisi video da je Denison uvek zakopčan do grla?

– Ma, rekao sam joj da je jednom bilo toplo pa se malo razgolitio. Zapravo, da mu je košulja bila raskopčana do pupka.

– Lupaš! I, šta je ona tebi rekla?

– O da, rekla je da gospodin Denison ima istetoviranog crnog orla. Kaže da je to njegova ludost iz mladosti. U njegovom gradu gde je živeo kao mladić, neki čovek je to radio za male pare. Sada to ne može da ukloni, pa zato i nosi do grla zakopčane košulje. Stid ga je, kaže, tih gluposti.

– Znači, sada pouzdano znamo da je on pripadao toj bandi?

– To smo znali i do sada. Ostaje da se spakujemo i tobož krenemo.

– Pa da se posle opet raspakujem! Jesi praktičan.

– Kao da imamo mnogo stvari! Uzećemo ruksake i ujutru reći recepcionaru da nam napravi račun.

– Oh, onda se večeras, bar kobajagi, moram oprostiti sa svojom Meri!

– I ja sa Karolinom.

– Znaš, Meri je dobra devojka. Nije joj mesto u ovom hotelu.

– Ne budi naivan, Džefe. Sve te u hotelu prodaju ljubavi. Zar ti to nije jasno? Mi smo u povlašćenom položaju jer Denison računa na našu pomoć. One su tu samo da nas namame.

– Kako si sad odjednom pametan i promućuran. Kada si sve to ukapirao?

Robi se proteže i odgovori:

– Uvek sam takav bio, Džefe. Samo, u Bunvilu nisam imao prilike da se pokažem.

– A Helen Anderson?

Robi sevnu očima.

– Ona je nešto drugo, drugar! Nju ne diraj.

– I moja Meri je nešto drugo, drugar. Ni nju ne diraj. Rekla mi je kako ju je Denison primorao da dođe u Kuću zabave. Ostala je bez majke, a otac joj je okorela pijandura. Denison, kaže, ima metod. Svaku koju je doveo, prvo je brutalno silovao, a onda naterao da se podaje i drugima. Kada bi imala novca, pobegla bi glavom bez obzira.

– Ne padaj na te priče, Džefe! Baš sí zelen! – Da li ti sve to nešto ne govori u vezi s Andersenovom – priseti se Džef. – Zar i ona nije bila u Evansvilu tolike godine? Zar te nije zamolila da i nju osvetiš?

Robi se zamisli. Krv mu uzavre, i on se seti kako se Helen tresla kada je naišla na ime Lorensa Denisona u njegovoj svesci. Da li je moguće da je Helen bila u ovoj kući, da je Denison i s njom postupao kao sa ostalim devojkama. Ne, to ne može i ne sme biti! Zašto nije insistirao da mu kaže?

– Robi, o čemu razmišljaš?

– O onoj tvojoj Meri. Možda ti i nisi tako zelen kao što izgledaš?! Šta misliš, Džefe, hoće li nas Denison angažovati? Da li smo bili dovoljno ubedljivi?

Suviše! Ja već i sam počinjem da verujem u te tvoje priče. Osećam se kao pravi kriminalac – odgovori Džef.

Znaš šta smo zaboravili? Da posetimo Sidnija Rejnoldsa. Semi i Evelin će se sigurno ljutiti.

Semi možda, ali Evelin? Pa, ona i ne zna šta mi ovde radimo i gde smo uopšte.

To sam smeo s uma. No, ovih dana, svratićemo kod njega. Kako mi se čini, njegova pomoć više nam i nije potrebna.

– Pusti me da odspavam, Robi. Čeka nas naporna noć.

– Juhuuuu! Kako samo lepo miriše Karolina!

– Tako isto miriše i sudijina ćerka u Bunvilu – dobaci Džef. – Ona ne skida pogled s tebe!

– Ma, tako uobraženo stvorenje nisam video. Sva je nešto izvan sveta. Hej, da li spavamo, ili pretresamo Bunvil.

– Spavamo!

Noć je uveliko zakoračila na ulice Evansvila kada su se Džef i Robi probudili. Robi je oslušnuo. Evansvilska crkva otkucala je dva sata. Skočio je i jurnuo ka prozoru.

– Ni žive duše! – reče. – Prespavali smo ovde poslednju noć, lenštino!

– Poslednja za naše dame, ali ne i za nas dvojicu. Opet si se uživeo u ulogu. Ako sve bude kako valja, mi ostajemo. Zar si zaboravio?

Robi se nasmeja. Onako bunovan to je smeo s uma. Nastavili su da spavaju jer je i u holu sve bilo mirno. Znali su da kockarnica radi, ali je bilo malo verovatno da su njihove devojke dole.

Ujutru su potrpali svoj prtljag u ruksake i krenuli na recepciju. Na stepeništu ih presrete Denison – Zar odlazite? – upita tobož iznenađeno, iako su Robi i Džef znali da se pretvara.

– Moramo, gospodine Denisone – snuždeno će Robi. – Ponestalo nam je novca, a i dogovorili smo se sa nekim drugarima da obavimo jedan posao u Hendersonu. Reč, je reč!

– Ponestalo vam je novca, kažete? Zar je to tako veliki problem. Upravo su mi potrebni ljudi poput vas. Onog Dendija sam otpustio jer nije ni za dečju školicu. Ako biste pristali da ostanete i nadgledate kockarnicu dok se ne snađem, bogato bih vas nagradio. Imam, dakako, i drugih predloga, no o tome bih s vama u svom birou?

– Vi ste zaista divan čovek gospodine Denisone – procedi Robi – ali mi imamo jedan veliki posao u vidu. Ne bih želeo da vas time opterećujem. To su možda gomile dolara, dospodine!

– Ja vam te dolare nudim odmah. Razmislite pre nego što otkažete sobu.

Robi i Džef se pogledaše.

– Kakvi su to još poslovi, gospodine? – tek sada se zainteresova Robi.

Denison im pokaza rukom na drugi sprat i pozva ih da porazgovaraju u njegovoj kancelariji. Kada su momci ušli u odaju, dah im zastade od sjaja. Ceo hotel nije bio ništa, spram raskoši u kojoj je Denison obavljao svoje poslovne razgovore.

– Sedite – pokaza Denison na široke i udobne kožne fotelje. Pride malom baru i nasu svoj trojici viski. U kristalnim čašama, boja viskija je bila posve posebna. Veliki prozori bili su zastrti teškim zavesama od glatkog crvenog somota, a pod zastrt debelim vunenim tepihom ručne izrade.

– Vidite, poslovi mi nisu laki i podrazumevaju okretne i spretne momke kao što ste vi. Uverio sam se da vam u baratanju pištoljima nema premca. I pesnicama dobro bijete. Sve to možda i neće biti potrebno ako sam uhvatim ucenjivača, ili više njih. No, ukoliko bude problema, vaša zaštita bi mi dobro došla.

– Kažete ucenjivači?! – razrogači oči Robi. – Zbog čega bi vas neko ucenjivao, gospodine?

– Pa, ne želim od vas ništa da krijem. Sami vidite da sam imućan i da mi dobro ide. Sve sam to zaradio svojim prstima. Nekome to očigledno smeta. Dobijam preteća pisma sa meni nejasnim sadržajima. Neko ih protura kroz vrata mog apartmana, što je pouzdan znak da se taj neko ovde mota. Zadužio sam Dendija da dežura na spratu, ali je on uprskao stvar. Otpustio sam ga i sada nemam ni redara u kockarnici ni ličnog telohranitelja.

– I, šta bi bio naš zadatak? – opet upita Robi.

– Da uhvatite ucenjivača i živog mi ga predate! Takođe da malo pronjuškate. Sumnjam na neke ljude kojima sam se zamerio ranijih godina. Dao bih vam njihova imena.

– To je sve? – pogleda ga Džef namrgođeno.

– I još nešto – priseti se Denison. – U ovom poslu jezik se mora držati za zubima. To se posebno odnosi na Robija. Niko živ ne sme znati ni za zasedu ni za provere, ni to da motrimo na ljude na koje ja sumnjam.

– Za koliko dolara sve to, gospodine Denisone? – pucnu Robi prstima.

– Sto dolara dnevno.

– Molim?

– Po glavi, mladići! – Nisam razumeo, gospodine Denisone? – pravio se nevešt Robi. – Hoćete li još jednom ponoviti?

– U redu, momci, po 500 dolara dnevno, stan i hrana u hotelu.

– To je već bolje – nasmeši se Robi i pruži ruku Denisonu. – Dogovoreno!

– Na posao, nadam se, stupate odmah?

– Iz ovih stopa! – odgovori Džef i povuče Robija za rukav. – Idemo da se raspakujemo, drugar. I da javimo Čarlsonu da ćemo kockarnicu u Sentaunu posetiti drugi put.

Džef se tu značajno nasmeši, na šta Denison zaključi da su u planu imali neku pljačku.

VII

– Udarićeš me snažno po glavi, a onda ćeš pozvati Denisona – objašnjavao je Robi nastavak svog plana Džefu.

– Ne mogu, Robi! – odbi Džef. – Izmisli nešto drugo.

– Ne možemo odugovlačiti, pisamce sam već proturio ispod vrata. Ako Denison dode iznenada, sve ćeš upropastiti. Udaraj kad kažem!

Džef se kolebao, ali ga Robi iznenada dohvati pesnicom i obori na zemlju. Ovaj razjareno skoči i vrati mu svom snagom. Robi se skljoka, a Džef tek tada shvati zašto je Robi na ovome insistirao. Potrča u kockarnicu:

– Gospodine Denisone, neko je napao Robija. On bez svesti leži pred vašim apartmanom!

Denison jurnu kao bez glave. Kada se popeo na drugi sprat, Robija ni ne pogleda. Otključa apartman i na podu ugleda pisamce. »Proklet da je kogod bio« – procedi i poče da čita. Džef primeti kako mu se ruke tresu i kako naglo bledi. Džef je znao zbog čega. Robi je napisao sledeće redove: »Denisone, ovo je poslednje pismo. Mislim da sam bio fer što sam te upozorio. Ne možeš mi uteći. Znam sve o tebi. Sada si najmio dva probisveta da te čuvaju. Ništa ti ne pomaže. Otkucao te je najbolji prijatelj. Sve članove »Crnog orla« pokokaću za deset dana. Ti si prvi na redu. Ne pokušavaj da bežiš. Od moje ruke ne možeš pobeći. Laster«.

Denison se uhvati za grlo i skljoka u kožnu fotelju. Tek tada na podu primeti onesveštenog Robija.

– Poli onu budalu vodom – dreknu na Džefa i uze flašu sa viskijem.

– Nešto ste rekli, gospodine? – odvali mu Džef grubo i uhvati se za opasač. – Ako se ne varam mog prijatelja, kojeg neki vaš osvetnik zamalo nije ubio, nazvali ste budalom?

Denison opazi Džefove ruke na opasaču i snizi ton.

– De, de, vidiš da sam izvan sebe. Možeš ovde postaviti besnog psa, pisamce će se naći ispod vrata. Osvesti ga. Moramo pročešljati sve moje prijatelje. Neko od njih namerava da me upropasti.

– Ako ste čisti, gospodine, zašto se plašite? Zašto sve ne prijavite šerifu pa neka on traga za ucenjivačem. Ja i moj drugar nismo se pogodili da za 500 dolara dnevno izgubimo živote!

– Kakav šerif, naivčino bunvilska! Hoćeš li da se klupko odmota pa da vas pohapsi. Zbog vas dvojice ne smem kod šerifa, eto zašto!

– Baš ste velikodušni – ustade Robi i otrese glavu na koju mu je samo trenutak pre Džef sasuo bokal vode. – Ako treba, mi ćemo koknuti i šerifa!

– Taman posla! – zacvili Denison. – Nećete vi ni proviriti kod njega. Radićete ono što vam ja kažem.

– Za 500 dolara?! – prezrivo upita Robi.

– Za 700! – nevoljno poveća iznos Denison.

– Bravo, zaslužili ste jedno malo obaveštenje raspoloži se Robi. – Video sam čoveka koji me je napao!

– Video?! – obradova se brkajlija i zagrli Roberta prisno kao sina. – Pa, govori onda. Kako izgleda, koliko je otprilike star, kako je bio obučen?

– Zapravo, nisam mu baš dobro video lice. Čini mi se da ima oko pedesetak godina... Ali, video sam nešto vrlo zanimljivo na njegovim grudima. Ima istetoviranog crnog orla!

Denison osta otvorenih usta. Grlo mu je bilo potpuno suvo, a srce mu je izdajnički lupalo.

– Crnog orla – promrmlja. Znači tako, bio sam u pravu. To je neko od njih. Imali taj čovek kratko podsečene brkove i crvenkastu kosu.

– Mislim da ima – slaga Robi.

– I pege po licu?

– To nisam uspeo da vidim, ali moguće je.

– Tomas Fejn! – procedi Denison. – To samo on može biti!

– Ko je taj gospodin? – umeša se Robi.

– To je jedan gramzivac koji je ljubomoran na moj uspeh – slaga Denison. Da li je moguće da stvarno hoće da me uništi?

– Ko zna – podsmehnu mu se Džef. – Da li on dolazi u hotel?

– Svaki dan! Inventar je u kockarnici. Jedino rešenje je da ga likvidiram – provali iz Denisona stara narav.

– Kako to mislite, gospodine? – upita Robi i podiže obrvu.

– Čuli ste – odvrati ljutito Denison. – Neće vam biti prvi!

– I, sve to za 700 dolara po glavi, Denisone? – prostreli ga pogledom Džef.

Izbezumljeni Denison skoči iz svoje fotelje, zgrabi Džefa za gušu i procedi;

– Hiljadu dolara po glavi, klipani!

Džef ga grubo odgurnu i uz zadovoljan smešak reče da je to već nešto.

– Gde prebiva taj uvaženi gospodin? – zainteresova se Robi i pogleda kroz prozor.

Preko puta. Stan mu je iznad banke. Živi sam ili povremeno sa ljubavnicom Avom Trasi. Nje se morate čuvati. Ne odvaja se od svog »deringera Iako u njemu ima samo jedan metak, on može da vam naškodi.

– Rok? – upita Džef poslovno.

– Rok je odmah! – zapenuša Denison. – Likvidirajte ga još noćas!

– Ne obećavamo ništa, Denisone. Budite strpljivi i čekajte. Nije to tek tako ubiti čoveka. Pre svega i ne znate da li je to baš on. Kako možete tvrditi?

– Ima crnog orla iznad grudi – izlete Denisonu. On se pokaja za ove reči i naredi momcima da se udalje.

– Rekoste crnog orla – napravi se nevešt Robi. – Da on nije pripadao onoj bandi koja je imala utetoviran taj znak iznad grudi. Moj stari mnogo mi je o njima pričao?

– Ne trabunjaj – smekša sada Denison i dodade

– Jeste, on pripada toj bandi i proganja me. Proganjao me je i pre dvadeset godina. Hteo je da me uvuče u bandu, ali nije uspeo. Zato mi se i sveti.

– Oh, pa zar njih još ima po svetu? – upita Džef ne dižući pogled sa nekih novina.

– Ima ih! A sada na posao.

– Čujte Denisone, posao ćemo obaviti tek kada ja budem ubeđen da je čovek koji me je napao, taj vaš Tomas Fejn. A za to mi je potrebno vremena.

– Ruke su vam odrešene, ali požurite. Ako vi ne ubijete njega, ubiće on mene.

Kada su Robi i Džef stigli u svoju sobu, Denison se već sjurio u hol. Recepcionaru je naredio da prati svaki korak Tomasa Fejna. Gde ide, s kim se druži i šta radi. Potražio je i Karolinu. Narednih nekoliko dana neće se odvajati od Fejna i biće prema njemu posebno ljubazna. Odvući će ga u krevet kako god zna. A to joj neće biti teško s obzirom na Fejnovu halapljivost za ženama. Probaće iz njega da izvuče sve što može.

Karolina se ne oduševi preterano Denisonovom naredbom jer se sasvim lepo zabavljala sa rančerom iz Bunvila. Taj »posao« bio joj je u celoj njenoj zabavljačkoj karijeri najugodniji. Dakako, Denisonu se nije smelo protivurečiti. Imao je tešku ruku. Obeća da će učiniti što se od nje traži i udalji se.

– Robi i Džef zadovoljno su tamanili hladno pivo u svojoj sobi i mezetili sir i suvu šunku. Pored ostalog, njihov uslov je bio i da im se hrana, prema želji, servira u sobi. Unezvereni Denison nije im ništa odbijao. Očigledno, zamerio se svim članovima bande i ostao na cedilu. Zbog toga se i uhvatio za njih.

– Imam odličnu ideju, Džefe – reče preko zalogaja Robi. – Napisaću jedno pisamce Fejnu. Ali tako da se on požali Denisonu. Njih dvojica će morati da smisle nekog trećeg i odaju nam mesto njegovog boravka.

– Ne razumem – odgovori mu Džef i izvali se na meku belu postelju. – Ti si opsednut osvetom, bunvilski kauboju, a ja svojom Meri. Znaš li da je neću ostaviti u ovoj ludnici?

– Molim?!

– Robi, ona je divna i čestita devojka. Užasno je patila, a sama tome nije doprinela ni za nokat! Denison je bio i ostao kriminalac. Samo sada te svoje prljave poslove radi na mnogo višem nivou. Čak legalno. U svoj hotel dovodi mlade devojke na razne načine. Koristi njihovu trenutnu nevolju, siromaštvo, roditeljski primitivizam i naivnost. Priča tobož o poštenom poslu u hotelu i dobroj zaradi, a kada ih namami ovamo, kasno je za spas. On je monstrum koji je svaku od njih na silu iskoristio, a onda ih prepustio evansvilskim parajlijama koji svakodnevno pune Kuću zabave.

– Sve mi je to jasno, drugar – počeša se Robi iza uha i baci pogled u ogledalo. – Zanima me samo od kada si tako savremen i pun razumevanja za ženske nevolje?

– Zaljubio sam se, eto šta je! Prvi put u životu!

Robi se još jednom pogleda u ogledalo, popravi svoj čuperak i ne okrećući se odgovori

– E, tako sam se i ja bio zaljubio u Helen! A ti si me zadirkivao.

– Helen je nešto drugo, prijatelju. Nije ona za tebe. Valjda ti je jasno. I moraš znati da su svi mladići u Bunvilu u nju zaljubljeni. Helen je, hteo to da znaš ili ne, prostitutka. Ali, sve one imaju divno veliko srce i materinsku plemenitost. I ja sam na neki način u nju bio zaljubljen. Noću, kada bih legao, zamišljao sam je u svom zagrljaju. To bi kao bila nagrada za neko herojstvo koje sam prethodno napravio. Kao, nju su oteli pljačkaši, a ja sam je, reskirajući život, spasao. Onda bi se ona zaljubila u mene. Ljubio sam je tako u svojim snovima, da često nisam znao da li je to bio san ili java...

– Džefe, pobogu! Iste snove i ja sanjam u vezi s niom!

– Eto, vidiš, svi smo mi ista sorta! Bolje bi ti bilo da sanjaš malu Meri.

Ona je drago stvorenje. A glavu je za tobom izgubila!

– Meri, sudijina mezimica?! Ne volim tako uobražene. Ali, znaš, Džefe, zaista je prelepa devojka. Uostalom, manimo se devojaka. Pred nama je još puno posla. Napisaću pismo Fejnu i noćas mu ga proturiti ispod vrata. A onda idem da potražim neku devojku. Karolina mi je danas otkazala ljubav!

– Valjda joj je gazda našao neku mušteriju koja mu je važnija od tebe – naceri se Džef i odšeta do kupatila da opere ruke posle obeda. Potom skide čizme i ponovo se svali u postelju.

– Sve više mi se ovde svida – zaključi Džef. – Ne moraš da se skidaš svaki put kada ležeš u krevet, dobijaš sve na tacni. Baš se može lepo lenčariti...

– Obuzdaj svoj jezik – dobaci mu Robi – hoću da sročim pismo Fejnu.

Robi se zamisli i posle nekoliko trenutaka odluči da Fejnu uputi pismo sledeće sadržine:

»Nalaziš se na mom spisku smrti. Ubiću te u sredu u podne kao Denisona i ostale članove bande »Crni orao«. Presudiću ti za sva zlodela koja si počinio. Kao što vidiš ja ipak živim. Lester«.

Robi savi pisamce i saopšti Džefu da će otići do Fejna i pokušati da neopaženo dođe do njegove sobe. Ako se nešto desi i on, Robi, ne stigne za dvadesetak minuta nazad, neka dođe u pomoć. Džef dremljivo sasluša uputstva i odmah zatim gromoglasno zahrka.

– E, jesi mi siguracija – nasmeja se Robi i zatvori vrata za sobom. Kada je sišao u hol, opazio je Karolinu kako nešto živo objašnjava postarijem čoveku, crvenkaste kose i izrazito krupnih pega na licu. Bio je začešljan unazad, a krupni žuti zubi, dopunjavali su njegov izuzetno ružan izgled.

S kim sve neće paktovati ta mala prevrtljivica, pomisli i krenu ka vratima. Zaustavi ga grub muški glas koji odjeknu holom.

– Fejne, stara momčino, nisam te video čitavu večnost!

Robi se okrenu na ove reči i vide da su upućene pegavom ružnom čoveku u Karolininom društvu. Kauboj koji je prišao Fejnu snažno ga je udario ručerdom po leđima i glasno se cerekao.

Znači, to je gospodin Fejn – zaključi Robi. Karolina je verovatno zadužena da spava s njim i sazna detalje. Dok se bandit ovde zadrži, on će uspeti da ubaci pisamce u njegovu sobu.

Mahnuo je Karolini koja se pravila da ga ne vidi. Već je prihvatila Fejna pod ruku i krenula do jedne udobne fotelje u uglu hola.

– Prava mala drolja – procedi Robi i izađe na ulicu. Banka se nalazila preko trga i on krenu tim putem. Pored banke nalazila su se posebna vrata koja su vodila na sprat. Dva prozora iznad tih vrata bila su zastrta zavesama. Drugog ulaza niti prozora nije bilo i Robi zaključi da je to Fejnov stan. Dok je prelazio trg, u gomili naroda, on spazi jednu vitku, doteranu ženu srednjih godina, sa velikim šeširom i dugom, upadljivo šarenom suknjom. Ljudi koje je sretala, klimali su joj glavama s nekim posebnim poštovanjem, a ona je uzdržano i s nosom visoko podignutim – otpozdravljala. Kada je došla do banke, uhvatila je krajičak svoje suknje rukom, malo je podigla i ušla u hol. Robi je, ne znajući zašto, ušao za njom. Želeo je da joj vide lice i uveri se da li je tako savršeno, kao njen stas. Žena sa šeširom prišla je šalteru iza kojeg je sedela ljupka, mlada devojka i pružila neke papire. Devojka je podigla glavu i ljubazno razvukla usta u osmeh.

– Oh, to ste vi, gospođice Trasi. Odmah ću pozvati gospodina Filda!

Gospođica Trasi! – zabezeknu se Robi. Fejnova ljubavnica! Osiguraću svoj nos na milion dolara. Kao

da sam znao. Da sam manje ljubopitljiv, mogla me je uhvatiti pred Fejnovim stanom. Ima Boga, pa to ti je!

Robi se promuva po banci i uhvati trenutak da pogleda gospodicu Trasi. Njeno lice nije bilo lepo kao njen stas, ali je imala izuzetno blage crte i tople, duboke oči. Robi pomisli da je Fejn pravi srećković, ali mu kroz glavu sinu i pitanje: koji je đavo naterao ovu divnu ženu da svoje simpatije pokloni onom gadovu. Verovatno lova! Uostalom, nije vreme za nagađanja. Ni za lepe žene! Robi se udalji iz hola i stade kraj jednog drveta. Sačeka tu da se gospođica Trasi ponovo pojavi, a kada je video da ona odlazi prema centru Evansvila, laknumu.

Utrčao je u kapiju pored banke i u nekoliko skokova našao se pred vratima na kojima je pisalo. Tomas Fejn. Bez muke je ubacio pisamce i istom brzinom izleteo na ulicu. Kada je ponovo ušao u hotel, dočekao ga je Denison.

– Idi u kockarnicu, tamo je Fejn. Stoji sa Karolinom. Probaj da ga prepoznaš. Ako te je on napao...

– Polako, Denisone, već sam ga prepoznao. Nema razloga da toliko paničite. Ta, zar vam nisu obećali da će vas ubiti tek u sredu?

– Slušaj, ti kauboju – izdera se iznerviran Denison i dograbi Robija za revere jakne – ili ćete ga smaknuti noćas, ili naš dogovor više ne važi!

Robi odgurnu Denisona i unese mu se u lice.

– Pod jedan – dreknu – više nikada da me nisi uhvatio! Vidiš li ove moje ruke, vidiš li? Zadaviću te, Denisone... – prešao je Robi na ti.

– Gledaju nas – spusti ton Denison – Obojica smo izgubili nerve...

– Ja nisam ni najmanje... otpljunu Robi i sede u jednu fotelju. – Mnogo se plašite za svoj život, gospodine. Ali i ja cenim svoj. Rekao sam da ću likvidirati Fejna samo ako budem siguran da me je on napao. Malo pre sam ga video sa Karolinom. Uopšte se ne mogu zakleti da je on taj. Morao bih još malo proveriti. Vi ste u panici, čoveče, i potpuno vam je svejedno koga ćemo koknuti.

– Radite šta znate – odmahnu Denison glavom – ali pronađite ucenjivača.

– Tako je već bolje gazda – unese mu se Robi u lice. – Ako smo vam mi jedini izbor, prepustite stvar nama. Do srede, obećavam, tačno ćete znati ko vas ucenjuje. Ako dotle ne saznate njegovo ime, pristajem da nam ne isplatite ni cent!

Denison široko razgorači oči i očinski potapša Robija po ramenima. Zatim se zadovoljno uputi u kockarnicu.

VIII

Bila je već noć kada je Robija i Džefa probudilo kucanje na vratima. Robi dade Džefu znak da ćuti, skoči iz kreveta i iz futrole izvuče kolt. Polako se došunja do vrata i oslušnu. Kucanje se ponovi, no ovog puta nešto jače. Robi se skloni do dovratka i uperi revolver prema sredini vrata.

– Ko je? – upita tiho.

– Denison, otvori – čulo se šaputanje s one strane.

– Šta ste smislili u ovo doba noći, gospodine Denisone?! – besno mu se obrati Robi. – Za noćni rad tarifa je viša!

Robi pokaza Džefu da uzme svoj bovi nož i stane iza njega. Ako bude gužve, ne bi valjalo da upotrebe pištolj.

– Hitno je, otvori! – požurivao ga je Denison.

– Jeste li sami? – opet će Robi.

– Daj, kauboju, ne izigravaj zeca. Otvaraj kad kažem! Kod mene je Fejn. Stvari se izgleda menjaju.

Robiju laknu jer ga je obuzeo užasan strah od pomisli da će, ukoliko

ih je Denison pročitao, morati da ga ubije. To zadovoljstvo prepustiće drugima! On otvori vrata, a kada ih Denison ugleda s uperenim pištoljima, naglo ustuknu.

– Nemajte brige, gazda. Mislili smo da je neka nameštaljka. Koltovi nisu namenjeni vama! – umiri ga Džef.

– Od vas se čovek može svačemu nadati – odmahnu Denison glavom i priteže oko pasa svoj sobni, svetlucavi ogrtač. Spusti se na stolicu, a plava svilena pižama ispod ogrtača rastvori mu se na grudima. Robi i Džef ugledaše mu istetoviranog orla.

– Hej, naš gazda i nije neki naivko – zgrabi sada Robi Denisona za okovratnik. – Lepo vam stoji crni orao!

Denison se trže i mahinalno navuče pižamu preko prsa. Pre nego što je uspeo bilo šta da kaže, Robi ga pritera uz zid i snažno protrese.

– Gospodin bandit! – grmnu iz sveg glasa. – Zato si se uspaničio, ništarijo! Zato ne smeš da se obratiš šerifu!

– Robi, pobogu, prestani – umeša se Džef i stade između Denisona i svog drugara. – Šta se nas tiče ko je on i šta je bio. Ovde smo da obavimo posao i odemo. Zar ne, gospodine?

Denisonu je grlo bilo suvo i on ne progovori ni reč. Robi ga pusti ali se i dalje ne odmače.

– O kakvom to gospodinu govoriš? Ovom ispred mene? On i njegovi orlovi najgori su nitkovi. Slušao sam šta su sve radili, a sada se vode kao ugledni građani Evansvila. Dakako, gade, obavićemo posao za tebe. Najrađe bih dopustio da te neko sredi!

Denison je sada već došao sebi, a Džef je zadivljeno posmatrao Robija. Promašio je profesiju, pomisli, stvoren je za glumca. On, Džef, doista ne bi umeo tako ubedljivo da se pretvara.

– Da raščistimo, momci – procedi Denison i odmače se od Robija. – Ili ćete ćutati o svemu, ili ću otići kod šerifa i prijaviti vas. Niste ni vi cvećke. Primetim li da nešto smerate, ubiću vas! Jasno?

Robijeva pesnica zavrtela je glavu Denisonu. On se stropošta niz zid i uhvati za usnu koja je krvarila.

– Ovo ti je za pretnje, gazda, i ne guraj ruku u džep. Brži sam od tebe. Ubiću te pre nego što trepneš. Vodi nas sada kod Fejna. Nadam se da ćemo se ubuduće lepo slagati!

Robi se naceri i iz Denisonovog džepa izvadi pištolj.

– Toliko imaš putera na glavi da i spavaš s njim?

– Mogao bih te ubiti, balavče! – besno se podiže Denison. – I ne garantujem da to jednog dana neću učiniti.

– Gospodine Denisone – i dalje mu se klanjao Džef – mislim da smo svi na kraju nerava. Zaboravimo ove gluposti. Ni vama ni nama ne ide u račun da se nađemo sa šerifom lice u lice. Mi smo profesionalci, vi to znate. Prema tome, budite sigurni da ćemo posao obaviti kako valja. Gde je taj vaš Fejn?

– Ti si bistriji, kauboju – smirenije će Denison. – Pokušaj da to preneseš i na svog ortaka!

Sva trojica se potom uputiše u Denisonov apartman. Zatekli su tamo Fejna koji je zabrinuto sedeo u kožnoj fotelji i ispijao viski. U ruci je držao list hartije, Robiju dobro znan.

– Pred ovim momcima možemo biti otvoreni – reče Denison Fejnu – Moje sumnje da pisma piše Fejn, pale su u vodu. I on je dobio pismo slične sadržine. Pokaži ga, Tomase.

Tomas Fejn se nesigurno diže sa stolice i pruži Robiju presavijen list hartije. Robi ga pročita i zviznu.

– O, pa vi ste u ozbiljnom sosu, drugari. Neko treći vam, znači, preti. Znaš li, Denisone, ko bi to mogao biti?

Denison očigledno nezadovoljan što ga Robi oslovljava sa ti, okrenu se Džefu.

– Ima ih koliko hoćeš.

– Ko je one noći bio s nama kod Lestera – upita Fejn Denisona.

– Ma kakvog Lestera... Denison ponovo posegnu rukom u džep, praveći se nevešt i pokazujući Fejnu očima da ćuti.

– Rekao si da pred ovim momcima možemo biti otvoreni – zbuni se Fejn i naglo ispi viski iz čaše.

Robi se ponovo ustremi na Denisona, ali ga Džef povuče za ruku.

– Znači, Denisone, ti si nešto naudio tom Lesteru, zar ne?

– Slušaj Robi, Lester je pokušao da naudi nama. Pravio se mnogo važan i mi smo ga upozoravali da uvuče kandže. Dobio je što je tražio! I šta se, kog vraga, tebe sve to tiče? Lester je mrtav, nikoga nije ostavio iza sebe. I niko od njegovih ne bi mogao sada, posle tolikih godina, da nam se sveti. Da je neko hteo, uradio bi to davno.

Denison se okrenu Fejnu.

– Mislio sam da si ti, Tomase, u pitanju. Ne krijem, da te je Robi prepoznao kao napadača, bio bi već mrtav. Neću dozvoliti da mi neki probisvet preti i kalja moj ugled.

– Jak ugled! – opet mu se podsmehnu Robi. – Uostalom, kada je sada sve jasno, lakše ćemo raditi. Ti Denisone, očigledno imaš u glavi sve svoje pajtaše iz vremena kada si palio i žario. Priseti se, pobogu, ko bi sada mogao da vas ucenjuje. To bi bilo dobro i za nas dvojicu. Ako ne znamo ko su ti neprijatelji, nećemo znati ni od koga da se čuvamo. Prestani da se igraš žmurke.

Denison i Tomas se pogledaše i udubiše u svoje čaše sa viskijem.

– Svi naši prijatelji su dobro zbrinuti i nemaju razloga da ucenom traže nešto više – promudrova Denison. – Uostalom, ako bi nas neko od naših provalio, naderao bi kao i mi. Moramo se prisetiti, Tomase, ko je onda s nama bio kod Lestera.

– Ko će se toga setiti, čoveče?! Ta skoro je prošlo 20 godina – pobuni se Fejn. – Uostalom, zašto mora da je neko ko je s nama bio kod džasperskog šerifa?

– Čekaj, čekaj... – nape Denison svoje vijuge. – Da to nije bio Smit Meksikanac? Sećaš se, on je stalno nešto gundao i protestvovao?

– Smit Meksikanac? E jesi skrenuo. I da je onda bio s nama, danas ne bi mogao da nam preti. Njega je Još pre desetak godina sredio onaj majmun iz Ilinoisa, onaj što mu je podvalio.

– Ma, nemoj. To nisam znao! – iznenadi se Denison i pucnu prstima. – On je živeo negde u Kentakiju?

– Živeo je svuda – odgovori Fejn. – Imao je mnogo putera na glavi i stalno je bežao.

– Kad nije znao na vreme da stane! – značajno se nasmeši Denison.

– Kao ti? – ustremi se Robi prema brkajliji.

Denison i Fejn se grohotom nasmejaše.

– Mali, prava si budala i trpim te samo zato što si brz. Za dva-tri dana, Fejn i ja ćemo pokušati da složimo kockice i pronaćemo ucenjivača. A sada ste obojica slobodni.

IX

Robi i Džef su zamišljeno ležali u svojim posteljama. Obojici se učinilo da su se našli u lavirintu. Dvojicu iz bande, doduše, lako su razotkrili a drugu dvojicu, čini se, neće brzo. Ako je Smit Meksikanac doista bio one noći s njima, onda im preostaje da pronađu četvrtog. U tefteru pokojnog šerifa Lestera, Smitovo ime se nije pominjalo.

– Džefe, možda bi ipak bilo dobro da odemo do Sidnija Rejnoldsa Ako može da pomogne, sigurno će to učiniti. I, možda bi bilo dobro da pošaljem pismo Evelin. Ovde smo već mesec dana i ona je verovatno

u velikoj brizi. Napisaću jednostavno da smo iz Kentakija došli poslom u Evansvil. Valjda neće posumnjati...

– U pravu si, Robi. Trebalo je to ranije da uradiš. Potpuno si poblesavio od tvojih »crnih orlova«!

– Hoću ih na gomili, Džefe! Ja sam jedini živi svedok njihovih zlodela, jedini koji se ne plaši da ih raskrinka. Neću ih ostaviti na miru. Svoje bogatstvo stekli su mukama nedužnih. I dalje ga tako stiču. Sedeće iza rešetaka, a potom će visiti. Svi!

– Polako, mali.

Džef ustade, navuče traperice i košulju i stavi oko pasa koltove.

– Obećao sam svojoj Meri da ću je povesti u šetnju. Sa Denisonom sam postigao dogovor da niko živ više ne sme da je pipne. Oh, kako se pravio blesav. Rekao je kako ona u hotelu radi pošten posao i pitao na šta ja to ciljam.

– Jesi li mu rekao na šta ciljaš?

– Dakako! Rekao sam da ceo Evansvil, sa šerifom na čelu, sasvim dobro zna da u hotelu ilegalno drži javnu kuću. Takode sam rekao, ako iz te kombinacije ne izbaci Meri, da ću mu lično suditi. Kiselo se nasmejao, ali se ne usuduje da mi protivreči.

– Dobro, Džefe, a kada se vratiš, idemo do Rejnoldsa. On mi je sada poslednja nada.

Kada je ostao sam, Robi ponovo uze očev tefter. Razgledao je stranu po stranu, pokušao još nešto da sazna ili otkrije. Nijedno ime nije ga vodilo na neki novi trag. Sada u rukama ima Fejna i Denisona. Možda je i to dovoljno. Ali šta s njima? Da ode kod šerifa i sve mu ispriča? Ako je šerif čestit čovek, pokrenuće postupak. Šta ako je strašljivac, potkupljen, ili je možda i on iz te bande? Hoće li Rejnolds hteti da govori? Nije lako biti hrabar u gnezdu koje je potpuno kupio Denison pokvarenjak. Hiljadu pitanja bez odgovora vrtelo se Robiju u glavi.

Kada se Džef vratio, sunce je već leglo iza šumovitih vrhova okolnih planina. Robi je bio u istom položaju u kojem ga je Džef ostavio kada je krenuo sa Meri u šetnju. Već dugo Džef nije video svog prijatelja tako smrknutog i zabrinutog. Na lepom Robijevom licu, urezala se duboka bora između očiju.

– Drugar, nije sve tako crno – pokuša da ga odobrovolji Džef. – Razgovarao sam sa Meri. Rekla je da je taj Rejnolds izvanredan tip. Ovde ga svi vole i cene. Pošten je čovek i veoma pravedan. Kaže da se on nikoga ne plaši, a da nije ni u prijateljstvu sa Fejnom, Denisonom i sličnima. Vodi svoju brigu i svi veruju da će, kada stari šerif iduće godine ode u penziju, to mesto naslediti Rejnolds.

Robi se podiže u postelji, a duboku boru između očiju, smeni široki osmeh.

– Zaista, Džefe?!

– Ne sumnjaš valjda u moju Meri?

– To su zaista lepe vesti. Iz ovih stopa idemo kod Rejnoldsa. Možda je trebalo odmah to da učinimo. Bar da sam te poslušao. Uostalom, stvari idu bolje. Živi li taj Rejnolds sam ili ima porodicu?

– Ima ženu i kćer. Meri kaže da su prave lepotice.

– Džefe, Džefe, ne menjaj temu. Kod Rejnoldsa ne idemo da gledamo lepotice, nego da ga zamolimo za pomoć.

– Dobro, već smo krenuli!

– Stani, kauboju – povuče Robi Džefa za ruku. – Pre svega ćeš se malo uljuditi. Skini čekinje s brade. Ne znam kako Meri može da te poljubi.

– Ona me voli i ne zagleda previše.

– Voliš li ti nju, Džefe?

– Kao da je celog života znam...

– Vodićeš je u Bunvil?

– U svakom slučaju.

– Neće ti nikada u životu smetati podatak o tome gde si je pronašao?

– Pravi si primitivac, Robi. Izgleda da to više smeta tebi nego meni. Nije ona kriva što se tu našla. Ona je divno, pametno i osećajno stvorenje. Potrudiću se da zaboravi sve svoje nevolje i neću dozvoliti da je iko ikada na to podseća.

– Vidiš, Džef, kako si nepravedan – unese mu se Robi u lice i prijateljski nasmeši. – Ja bih tako bio u stanju da usrećim Helen Anderson. Oprostio bih joj čak i šerifa s kojim sa je ono jutro zatekao.

– To je nešto drugo, drugar. Helen i Meri se ne mogu upoređivati. Uostalom, radi kako hoćeš. Zapamti da je Helen već žena u godinama, i da joj ti nisi ni na kraj pameti. Helen, pobogu, spava s muškarcima za novac.

– A Meri?

Snažan udarac Džefove pesnice obori Robija s nogu. On se, oslonjen o zid, brišući usne od krvi uhvati za opasač. Džef je stajao nepomično, čekajući da Robi načini još jedan pokret. Robijeva ruka osta na opasaču i on, spuštene glave, stade na noge.

– Džefe, nisam ovo želeo. –

Ni ja! – reče kratko i krenu u kupatilo da se obrije. – I, molim te, nikada više nemoj da raspravljamo o devojkama. Slažeš li se?

– Uglavnom! – odgovori Robi preko volje. – Ipak, reci mi, Džefe, hoće li smetati ako se i tvoja i moja žena budu zvale Meri?

Džef se nasmeja i pride Robiju.

– Misliš na onu Meri iz Bunvila, sudijinu uobraženu kćer.

– Nije ona uobražena, samo neće da se druži s mangupima!

– No, dobro, naše žene će se zvati Meri! Zar to nije lepo za dva drugara?

– Džefe, zaista mi je žao zbog ovoga malo pre. – Robi pride svom drugu i pruži mu ruku.

– Zaboravi. I nemoj me sada rasplakati. Nisam ti ja Evelin. Još nešto, momčino. Jednog dana kada ti bude važnija neka Meri od tebe samog, javi mi se. Onda ću znati da si se zaista zaljubio.

– Idi bestraga! – lupnu ga Robi po prsima.

Džef se nasmeši kao da je sto godina stariji od Robija.

– A što se tiče Denisona – nastavi Džef – savetujem ti da se malo uzdržiš. Razumem tvoju želju da ga sravniš sa zemljom, no ako tako nastaviš, postaćemo mu sumnjivi. Po čemu bi ti, kao ovejani kriminalac padao na priče o šerifu Lesteru. Zar ti nije dovoljno što smo Denisona pronašli i što će uskoro dobiti omču oko vrata?

– Sudeći po strahu koji seje po Evansvilu, baš i nisam u to siguran. Ko će se usuditi da ga privede i da mu sudi? Ne misliš valjda da je to ovdašnji šerif? Pa on već dogodine ide u penziju. Zašto bi se zamerao takvom kriminalcu? Uostalom, da je to hteo, mogao je i do sada. Za Denison ne drži kockarnicu u kojoj svakog drugog gosta opljačka namještenim kombinacijama? Zar ne drži javnu kuću, baš kao da je prodavnica mešovite robe, a da mu niko do sada nije stao na rep?

– Te mutne radnje prolaze samo zato što niko neće da svedoči, i što nema čvrstih dokaza – reče Džef i uze nožić za brijanje. – A pošto si ti svedok onog strašnog krvoprolića, šerif neće imati kud. Siguran sam, Robi, da mnogi ovde jedva čekaju da im se Denison, Fejn i slični njemu skinu s vrata!

– Pozlatilo ti se to Džefe! Hajde, obrij se već jednom. Evansvilska crkva otkucala je šest sati. Sidni Rejnolds će pomisliti da smo namerno upali na večeru!

Kako su izašli na ulicu, Robi i Džef su, kao i obično, privlačili posebnu pažnju. Robi zbog neobičnog šešira kod starijih žitelja Evansvila i neobičnog zgodnog stasa kod ov-

dašnjih devojaka. Džef je, opet, plenio izuzetnom visinom i trapavim simpatičnim hodom. Iako uglavnom niko nije znao odakle su došli i šta rade u ovom gradiću, prijateljski su im se smešili i klimali glavama. Njihove vragolije i hitro baratanje pištoljima ulivalo je ljudima poverenje. Nisu izazivali kavge, nisu se tukli i bili su krajnje pristojni. Za Evansvilce predstavljali su sušťu suprotnost hirovitim kaubojima, na koje su inače ovde navikli.

– Ako sam te dobro razumeo, Džefe, kuća Sidnija Rejnoldsa je iza teretne stanice? – upita Robi i požuri Šarenka ispod sebe. –

Dobro si me razumeo. Meri kaže da je to najlepša kuća u Evansvilu. Prepoznaćemo je po bašti punoj cveća i stoletnom stablu u dvorištu.

– Onda smo već blizu nje – zaključi Robi i rukom pokaza na ogromno stablo koje su ugledali pre kuće. – Mislim da je ona tamo?

Mladići su obišli stanicu i našli se pred izvanrednom lepom jednospratnicom. Oko kuće je bila drvena ograda, uredno ofarbana braon bojom, a ispred ulaza nalazio se vrt pun cveća. Jedan veliki pas oglasio se prodornim lajanjem i konji se uznemiriše.

Dok su sa spoljne strane pokušavali da pronađu zvono kojim bi se najavili domaćinima, vrata jedne odaje u dnu dvorišta se otvoriše i u njima se pojavi žena srednjih godina.

– Nekoga tražite, gospodo? – obrati se mekim, prijateljskim glasom pridošlicama.

– Da, tražimo Sidnija Rejnoldsa, gospodo – nakloni joj se Robi i nastavi. – Rekli su nam da ovde stanuje.

– Onda ste na pravom putu – odgovori žena i pride kapiji. Kada ... s unutrašnje strane podigla rezu ...vorila vrata, mladići se ljubazno nakloniše, a ona im reče da se zove Debi Rejnolds i da je supruga Sidnija Rejnoldsa.

– On je, nadamo se, kod kuće? – zapita Džef.

– Ne, ali će odmah doći. S kim imam čast?

– Ja sam Robi Lester, gospodo i došao sam da po...

– Robi! Ti si, znači, Robi! – razvuče žena usta u širok i topao osmeh. – Mi te odavno očekujemo.

– Kako me očekujete, gospodo! – iznenadi se Robi i pogleda Džefa.

– Oh, pa Semi nam je odavno pisao da ćeš doći! Udite, molim vas. Robi. Robi, kako si ti veliki dečak.

– Gospodo Rejnolds, vi ste kao moja majka Evelin. I ona misli da sam SAMO dečak.

Debi Rejnolds se nasmeja i objasni Robiju da su deca mala dok imaju roditelje. Pa makar imala i sto godina. A onda, setivši se Robijevog života, ugrize se za usnu i zatraži izvinjenje.

– Ništa zato, gospodo – uteši je Robi. – Ja se tako i osećam, kao da imam prave roditelje.

Gospoda Rejnolds uvede mladiće u salon i ponudi ih da sednu. Oni se udobno smestiše u duboke meke fotelje, znatiželjno posmatrajući prostoriju, uređenu sa puno ukusa i mere.

– Kada ste stigli u Evansvil? – upita ih domaćica i pruži im dve čaše s viskijem.

– Nedavno – slaga Robi. – Zapravo, već se spremamo i da idemo kući.

– Ne tako brzo, nadam se – pobuni se Debi. Sidni vas sigurno neće pustiti tek tako. I Natali će biti drago da ostanete.

– Natali?

– Da, to je naša kćer. Sidni i ona samo što nisu stigli.

Gospoda Rejnolds gotovo nije ni završila rečenicu kada se na vratima, bučno ih otvarajući, pojavi mlada devojka u dugoj svetloj haljini, stegnutoj u struku, i sa malim šarenim šeširićem na glavi.

– Majko, tata je kupio mustanga! – veselo je doviknula tražeći go-

spodu Rejnolds pogledom po salonu. – Predivan je. To je zaista divan poklon za moj osamnaesti rođendan.

Tek tada devojka spazi pridošlice. Njen pogled zaustavi se na Robiju i ona otvorenih usta iznenađeno ustuknu.

Robi i Džef ustadoše i nakloniše se. Gospođa Rejnolds ih predstavi.

– Ovo je Robi, Natali. Znaš, onaj dečak iz Bunvila o kojem nam je otac toliko puta pričao? A ovo je njegov drug Džef.

Natali pruži ruku Robiju, a potom Džefu. Njen pogled ponovo se vrati Robiju i ona ga poče razgledati.

– Imate vrlo neobičan šešir i ne ličite više na dečaka – izusti i osmehnu se.

– A vi ste veoma lepi, gospodice Natali. Da sam to znao, odavno bih došao da vas posetim.

Svi se nasmejaše, a Nataline plave oči blesnuše neobičnim sjajem. Robi primeti da su joj zubi izvanredno pravilni i lepi, a usta punačka i mala. Uvojci smeđe kose nemirno su joj izvirivali ispod šeširića, a u nežnim belim rukama, skakutala je njena tašnica.

Susret prekide Sidni Rejnolds koji je u kuću ušao kao i njegova kćer uz puno buke i gromovit pozdrav! Pre nego što je uspeo da pita ko su pridošlice, pritrča mu Debi i pokaza na Robija.

– Sidni, kladim se da pojma nemaš ko je ovaj mladić?

– Priznajem, nikada ga nisam video. Ni njega ni ovog drugog!

– To je Robi! Robi Lester iz Bunvila – obavesti radosno gospođa Rejnolds.

Sidni se trže, a osmeh mu zameniše smrknute oči. On polako pride Robiju i pruži mu ruku.

– Znači, ipak si došao, Robi?

– Da, gospodine Rejnoldse, ipak sam došao. Vidim da vam je na vreme javljeno.

Susret dva čoveka, zbuni sve prisutne. Gospođa Rejnolds upitno pogleda svog muža, a Natali se pobuni:

– Ovo baš i nije neka dobrodošlica, tatice?! Kako možeš biti tako hladan? Ta zar nam sto puta nisi pričao o Robiju i onome što mu se desilo? Zar nisi govorio da bi bio vrlo srećan da ga opet vidiš?

– De, de, Robi i ja znamo o čemu pričamo, zar ne mladiću? Vi i ne morate sve znati. Najmanje, zašto sam zabrinut zbog njegovog dolaska. No, to sada nije važno. Molim vas da nas ostavite same. Kada večera bude gotova, pozovite nas!

Natali napući usne, a gospođa Rejnolds se, rastužena, okrete i napusti prostoriju. Robi i Džef ponovo sedoše.

– Pa, momci, šta ste naumili? – upita Sidni i natoči sebi jedan brendi. – Nadam se da nećete ni sebe ni mene uvaliti u neku nevolju.

Robi je posmatrao Sidnija. Iako je to bio čovek koji mu je spasao život i predao ga na čuvanje Semiju i Evelin, osećao je prema njemu neku nelagodnost. Posle tolikih godina, on prepoznade neke Sidnijeve crte lica iz mladosti. Sidni je bio čovek srednjih godina, zategnutog lica i izvanredno lepe građe. Iako je delovao strogo, ulivao je beskrajno poverenje i spokojstvo.

– Ne, gospodine, ni na kraj pameti nam nije da vas uvalimo u nevolju – progovori Robi. – Došli smo da nam pomognete, ako možete. Ako niste u stanju, otići ćemo i nećemo vas više uznemiravati.

– Mnogo ti meni poslovno! Nećete nigde otići, a što se tiče pomoći, tu sam. Mogu li znati šta vas muči i zbog čega ste toliko ozbiljni.

– Oh, daleko od toga da smo ozbiljni! – progovori konačno i Džef. – Malo smo se zbunili, gospodine Rejnoldse. Imate divnu suprugu, vrlo šarmantnu kćer. Moramo prvo da sredimo utiske.

Sidni se nasmeja i atmosfera se ubrzo potom sasvim promeni. Tri čoveka čavrljala su o Bunvilu, Se

miju i dobroj Evelin, evansvilskim devojkama i provodu u gradu. Robi se nije usuđivao da pomene Denisona i svoje namere, a Džefu nije padalo na pamet prvi da započne priču. Mladiće je uznemiravalo povremeno pojavljivanje lepe Natali, koja je svaki čas ulazila i izlazila iz salona, pronosila tanjire i tanjiriće, zveckala escajgom i vragolasto im se osmehivala.

– Gospodine Rejnoldse... – poče odvažno Robi.

– Oh, zaboga, zovi me samo Sidni. Ta mi smo u vezi od tvoje četvrte godine!

– Znam, gosp... Sidni – nastavi Robi – i veoma sam vam zahvalan što ste mi spasli život i poverili me na čuvanje onim divnim ljudima.

– Ne zahvaljuj, mladiću. Bilo bi lepo da onda nisam bio tako mlad. Jer, da se sve to dogodilo dve-tri godine kasnije, ti bi bio danas moj. Zapravo sam se oženio tri godine posle onog napada na vašu kuću. Šta bih ja sam s tobom? Bili bismo obojica i gladni i žedni.

Sidnijev prodoran smeh trže Džefa, a Robi nevoljno razvuče usta u kiseli osmeh.

– Vi ste me našli neposredno posle napada Denisonovih ljudi, zar ne?

Sidni se trže i razrogači oči.

– Šta si rekao?!

– Rekao sam to što ste čuli gospodine. Denison i njegovi »Crni orlovi« pobili su moju porodicu. Semi i Evelin su tu tužnu priču čuvali od mene do danas. Zapravo ni do danas mi je u potpunosti nisu ispričali. Potrudio sam se da sam pronađem ubice svojih roditelja. Pouzdano znam da su to Denison i Fejn. Ostaje da saznam ko su druga dvojica. Jer, pamćenje me nije napustilo. One noći video sam četvoricu muškaraca.

– Ne bih tvrdio da te pamćenje nije napustilo, mladiću. U straha su velike oči. Ko zna šta si tada video – usprotivi se Sidni.

– Ako je mene pamćenje napustilo, Denisona i Fejna nije, bar ne sasvim. Pominju kao mogućeg saučesnika nekog Smita Meksikanca ali ne mogu da se prisete četvrtog imena...

– Hoćeš da kažeš da je Denison, kao na tacni, priznao da ti je ubio roditelje?! – uzviknu Sidni iznervirano, a iza zavese na vratima pojavi se utom zainteresovano lice prelepe Natali.

– Oče, nadam se da više nećeš vikati na naše goste? – reče i pogleda Robija. – Oni su tako dragi i pristojni.

– Obećavam da neću – dobroćudno i nežno se pokaja Sidni. – Ali te Robijeve priče... Prosto su neverovatne.

– Gospodine Rejnoldse, dozvolite da se umešam – uze sada reč Džef. – Robi je uvek i nepopravljivo uzbuđen kada započne priča o Denisonu, i onome što su učinili banditi njegovim roditeljima. Dabome da Denison ne zna ko smo mi i da ni ne sanja da postoji svedok njegovog krvavog orgijanja one noći. Predstavili smo se i mi kao banditi, a Robi mu je slao anonimna pisma. Uplašio se kao zec. Tako nam je sam otkrio Fejna, a od nas očekuje da nađemo još jednog iz bande, jer je, taj Smit Meksikanac navodno mrtav već deset godina. Mi smo u Evansvilu već mesec dana i živimo na Denisonov račun. Kada likvidiramo ucenjivača, obećao je da će nam isplatiti po hiljadu dolara...

– I vi ste spremni to da učinite za dolare?! – opet razrogači oči Sidni.

– Ne, gospodine – odvrati mu Robi. – Mi nećemo nikoga ubiti niti smo bilo kada to učinili. Ili će se oni poubijati sami, ili će sesti na optuženičku klupu. Omča im ne gine.

– I, šta ste od mene želeli?

– Da nam pomognete. Možda vi znate ko bi mogao biti četvrti čovek? – objasni Robi.

– Kako bih ja to mogao znati, Robi? Ne misliš valjda da je Denison došao kod mene i ostavio mi spisak?

– Mogli biste se potruditi. Motali ste se u to vreme oko Džaspera. Uostalom, rekli ste sami da ste me pronašli dok je kuća još gorela. Zahvaljujući vama ja imam sliku svojih roditelja, neke njihove stvari, ove koltove, ovaj smešan šešir...

– Davno je to bilo, Robi. Za »Crnog orla« su svi znali, ali se niko nije usuđivao ni da zucne nešto. Izvini, Robi, možda je sve ovo grubo i ružno od mene. Razgovaramo o tom stravičnom događaju kao o cenama u prodavnici. Savetujem i tebi i tvom prijatelju da se manete osvete. U Evansvilu niko nema snage da Denisona i Fejna smesti na optuženičku klupu.

– Imam ja, gospodine. I, čudim se što tako mirno prelazite preko stvari koje su vam, eto, sasvim dobro poznate...

– Imam porodicu, dobar posao. Ne tiče me se »Crni orao« – sada već povišenim glasom ubeđivao je Sidni mladiće u svoju nezainteresovanost. – Pred tobom je život, Robi. Nemoj ga tako olako reskirati.

– Večera je na stolu, tatice! – prekide Natali svojim zvonkim glasom neprijatnu i napetu atmosferu. – Hej, pa vi ste kao pokisli. Šta si im, pobogu, uradio?!

– Bez brige, gospođice, vaš otac je u pravu. On zaista ima zašto da živi!

– Zar je to bila tema vašeg razgovora? – nasmeja se Natali i pokaza svoje bele zubiće. – Oče, zašto si tako smrknut? Ne mogu da te prepoznam.

– Ni govora – priđe joj Sidni i nežno je poljubi. – Pozivam vas sve za sto. Manimo se sada neugodnih priča.

Natali odskakuta u trpezariju, Džef krenu za njom, a Robi se okrete Sidniju.

– Žao mi je ako sam vam pokvario ovo veče, gospodine...

– Sidni... – opomenu ga čovek.

– Dobro, Sidni. Ubeđen sam, kada biste i znali ko je bio četvrti, ne biste ni rekli. No, već će se Denison i sam setiti. On to, uostalom, mora. Pa makar mu popucale sve vijuge.

Sto je bio kitnjasto postavljen đakonijama koje su godile oku i stomaku. Natali nije skidala pogled sa Robija, a on je osetio žmarce zbog toga. Natali je od njega svaki čas nešto zahtevala. Te da joj naspe još malo vina, da joj doda komad hleba...

Sidnijevo raspoloženje bilo je nategnuto, i pomalo tmurno. Povremeno je bivao odsutan i zabrinut. Robi se pokaja što je u ovu toplu kuću uneo nemir. I što je uopšte došao. Jedina svetla tačka bila mu je Natali. Hvatao se za njen pogled kao davljenik za slamku.

Kada su on i Džef rešili da odu, bila je već ponoć. Do vrata ih je ispratila Natali. Pružila je Robiju ruku i sasvim jednostavno mu predložila da dođe opet. Ali, da to ne bude samo obećanje. Robi je zbunjeno odvratio da će doći već sutra. Ako je to prebrzo, može i prekosutra.

Dok je s Džefom ćutke jahao prema hotelu, u ušima su mu odzvanjale Nataline poslednje reči: »Do prekosutra je dugo!« Koliko šarma i lepote u tom stvorenju. Dobro je što ga Sidni nije usvojio. Natali bi mu bila posestrima. Ovako, ko zna. Ako on razume njene »poruke« i ona njegove, onda su stvari jasne. U tom slučaju, on će se kad-tad vratiti u Evansvil i od Sidnija zatražiti njenu ruku.

– Džefe, zar Natali nije slatka? – reče odjednom.

– Da, primetio sam da ti je slatka – nasmeja se Džef. – I ti njoj. Baš se pitam šta je našla u toj tvojoj kuždravoj glavi?

– Malo sam razočaran u Sidnija

– nastavi Robi. – I on se ponaša kao svi u Evansvilu Ne sme da zucne o Denisonu.

– A zašto bi? On doista ima pravo. Pošten je čovek ima lepu kuću, dobar posao, divnu porodicu. Da nisu u pitanju tvoji roditelji, Robi, ni ja se ne bih u sve ovo upuštao. Uostalom, ni ti sam ne bi krenuo u rat s Denisonom da nisi povreden. Taj nitkov bi i pored tebe i pored mene umro lepo prirodnom smrću.

– Kada otkrijemo četvrtog, idemo kod šerifa – reče Robi. – Ako on ne bude hteo ništa da preduzme, obratiću se saveznom. Nadam se da se taj nije utronjao od Denisona.

– I ja mislim da je to jedini način da ih sve staviš na optuženičku klupu. Sasvim sam siguran da ovdašnji šerif ne namerava da se petlja u sve to.

X

Čim su ušli u hotel, recepcionar im je preneo poruku: Denison ih je hitno tražio. Neka pogledaju, možda je još u kockarnici. Ako nije, neka idu u njegov apartman. Odobrio je da ga mogu probuditi u bilo koje doba noći.

– Šta li je sada smislio? – pitao se glasno Robi i krenuo u kockarnicu. Džef ga je pratio tražeći pogledom svoju Meri. Među mnoštvom gostiju nje nije bilo.

– Hajde, Džefe, ne zagledaj okolo. Ako tražiš Meri, promašio si. Ona verovatno odavno spava. Denison nema interesa da je drži budnu jer si mu pripretio...

– Umukni, klipane – naljuti se Džef. – Ti si kao veštac, pogađaš tuđe misli.

U kockarnici je opet bilo kao u košnici. Robi pogleda prema šanku, zatim za sto gde se okupljala evansvilska elita.

– Nema ga! – zaključi. – Idemo u apartman.

– Idi sam, Robi. Nadam se da i sam možeš izaći na kraj s Denisonom.

– Dobro, vidimo se kasnije.

Kada su se popeli na prvi sprat, Džef otključa vrata i uđe u sobu. Robi nastavi do drugog sprata i stiže do Denisonovog apartmana. Iznutra je dopiralo glasno i pijano kikotanje pa Robi zaključi da Denison nije sam. Popravi opasač s koltovima i zakuca.

– Slobodno! – viknu Denison i Robi opet začu glasan smeh.

Kada je otvorio vrata, ugledao je Denisona i Fejna sa čašama u rukama. Obojica su se nesigurno klatila na nogama i blesavo posmatrala pridošlicu.

– Upadaj, kauboju! – zapleo je Denison jezikom. Danas je veliki dan. Uzmi viski da nazdravimo!

– Mogu li znati kakav je to danas dan? – upita nevoljno Robi i svali se u udobnu kožnu fotelju. Fejn mu natoči piće i pruži čašu.

– Kakav je danas dan? Čuješ li, Tomase, on pita kakav je danas dan? – Denison je nastavio da se cereka i klati, a Fejnu se sve to učinilo toliko smešno da se zagrcnuo.

– Znamo ko je bio četvrti kod Lestera! Ja sam se setio, ja! – bucao se u prsa Denison. – Vrag ga odneo, nikada na njega ne bih pomislio. Da se sve ovo nije dogodilo, ja bih potpuno zaboravio da je one noći i on išao...

– Ko? – upita kratko Robi.

– Ko? Ti mene pitaš ko? E, davo te odneo, pronađi ga! – Denison se zacenio od smeha i gotovo padajući, seo u fotelju. Čaša puna viskija prosula mu se niz košulju i on glasno opsova. Fejn se cerekao i dalje pokazujući svoje žute, krupne zube. Tapšao je Denisona po ramenu i nazdravljao.

– Pošto ne mogu da izađem na kraj sa dva matora majmuna, odlazim! – riknu Robi i ustade. kod vrata ga zaustavi čaša koja je pole-

tela iz Denisonove ruke i razbila se u paramparčad.

– Kome si rekao majmuni, prostačino bunvilska, kome? – skoči Denison iz fotelje, ali ga noge izdadoše i on se prihvati za sto.

– E, sad si preterao! – pride mu Robi i zgrabi za gušu. U sledećem trenutku snažnim zamahom pesnice složi ga na pod, a zatim krenu prema Fejnu koji je sve to nemo posmatrao.

– Uredu je, uredu je – odmicao se Fejn i pokušavao da nađe zaklon iza stolice za ljuljanje. – Denison je zaista mnogo popio. Reći ćemo ti ko je bio četvrti kod Lestera. Samo se prvo smiri.

Denison se u međuvremenu podigao sa zemlje i zaklatio:

– Nećemo mu ništa reći, Fejne! Mališu ćemo sami srediti. Zašto bih ovi pljačkašima davao po hiljadu dolara, kada i ja znam ono što oni znaju! Što se mene tiče, slobodni su. Isplatiću vas sutra po dogovoru, a onda da vas više nisam video u Evansvilu. Ukokaću i tebe i tvog ugladenog druga!

Robi je bez reči saslušao pretnju, a onda se polako okrenuo na peti i procedio:

– I te kako ćeš me još viđati u Evansvilu, Denisone!

Zalupio je za sobom vrata i spustio se sprat niže. Znači, u pitanju je neki Mališa. Ko je taj, kako se zapravo zove. Upalio je malo svetlo iznad svoje glave i uzeo očev tefter. Takav nadimak nije postojao. Lester nije privodio nijednog čoveka po imenu Mališa.

Džef je duboko disao glave zagnjurene u jastuk. Buka na ulici se stišala, samo se povremeno čuo topot konjskih kopita. Robi je ugasio svetlo i otvorenih očiju razmišljao. Ako Denison zaista krene da likvidira tog Mališu, neće valjati. Pre njega mora pronaći tog čoveka i svu trojicu žive odvesti na optuženičku klupu. Sutra će pokušati da smiri Denisona i spusti cenu na 500 dolara. Predložiće mu da on i Džef pronađu Mališu. Kao, Denison je bio čestit prema njima pa će i oni prema njemu. Sidnija Rejnoldsa će pitati zna li možda on ko bi se mogao kriti pod nadimkom Mališa. Naravno, ukoliko se Denison ne predomisli i trezan promeni taktiku. Ako Denison pristane da im kaže o kome se radi, Sidni i nije potreban. On bi ih jedino mogao sprečiti da posao dovedu do kraja. U svakom slučaju, sutra će opet otići do Rejnoldsovih. Obećao je to Natali.

Lupanje na vratima trglo je Robija iz dubokog sna. Kada je otvorio oči, primetio je da je sunce odskočilo visoko i da Džefa nema pored njega.

– Momenat – oglasi se pospano i pride vratima. Ko je?

– Karolina, otvori! – čuo je poznati ženski glas.

– Hm, kakva čast – reče kad je devojka zabrinutog lica ušla u sobu. – Čemu da zahvalim na ovako lepoj jutarnjoj poseti?

– Ne budi ciničan, Robi – steže ga devojka za ruke. – Morala sam doći da ti kažem da se ti i Džef kupite iz grada. Jutros sam čula da se Denison sprema da vas likvidira! Dogovarao se sa Fejnom kako to da urade...

– Polako, polako. Ništa te ne razumem. Denison se, znači, sprema da nas likvidira. I to je rekao Fejnu pred tobom?

– Oh, Robi, nije tako bilo. Ali, istina je da to smera. Rekao mi je to noćas Fejn...

– Onako pijan? – dobaci joj kiselo Robi.

– Onako pijan – reče Karolina i bi joj neprijatno. – Došao je noćas kod mene u sobu i počeo da lupeta. Malo toga sam razumela, ali sam sasvim dobro shvatila šta Denison namerava. Fejn kaže da vas dvojica ucenjujete Denisona i da ćete to platiti glavom. Opominjem te, Robi. Denison se ne šali. On je u stanju to

i da uradi. On čini grozne stvari i niko mu ništa ne može. Ako bude rekao da vas je ubio u samoodbrani, i to će mu poverovati. Samo da ne dođu s njim u konflikt!

– Zar ti misliš da ćemo mu se Džef i ja namestiti da nas ubije? O, pa ne ide to tako lako. U svakom slučaju, hvala ti na upozorenju. Idi sad kod svog Fejna i ne govori mu ništa o ovome.

– Robi, pre nego što odeš moram ti reći...

– Još ne odlazim – prekide je Robi – i ne moraš mi ništa reći. Sve znam i sve mi je jasno. Jedino ne znam kako si dospela u Denisonovu kockarnicu. Verovatno kao i sve ostale.

– Nisam svojom voljom, Robi. Bila bih srećna kada bih se iz svega iščupala. Otišla bih negde daleko, gde me niko ne zna i počela novi život. Kao Helen Anderson. Tako je i ona nestala...

– Helen Anderson! – trže se Robi. – Ti poznaješ Helen?!

– Zašto te to toliko uzrujava? Ceo Evansvil je poznava Helen. Ona je divno pevala i bila Denisonova ljubavnica godinama. I nju je doveo u kuću zabave na prevaru, kao i sve nas. Ta nesrećnica je smogla snage da Pobegne. Otada se o njoj ništa više nije čulo niti se vraćala ovamo. A zašto se ti interesuješ za Helen Anderson?

Robi je ćutao, a njegove misli bile su u Bunvilu. Tako znači, i Helen je od ove gore list! Zato ga je zadužila da i nju osveti. Taj matori jarac, to đubre od čoveka!

– Robi – trže ga Karolinin glas – čuješ li šta te pitam? Znaš li možda Helen Anderson?

– Ne, znam! – odgovori odsutno Robi. – Učinilo mi se to ime poznato. Dobro, Karolina. Gledaću da izvučem odavde živu glavu. A sada idi. Nemoj da Denison nešto posumnja.

– Robi, malo pre sam počela, pa mi nisi dozvolio da završim. Htela sam da ti kažem, da sam se s tobom srela na nekom drugom mestu, a ne ovde u javnoj kući, veoma bih se borila za tvoju naklonost.

– Ti si divna devojka, Karolina – zagrli je Robi i svoje usne prisloni na njenu kosu. – Nadam se da nećeš još dugo sedeti u ovoj rupi. Ja ti to, u stvari, obećavam!

Karolina ga nepoverljivo pogleda i odmahnu glavom:

– Denison je gadna zverka, ne zanosi se kauboju! Meni i ostalim devojkama suđeno je da ovde ostavimo kosti.

Karolina se izdiže na prste i povuče Robija sebi. Jedan vreo poljubac spusti se na njegovo lice, a kada se Karolina naglo okrenu i za sobom zatvori izlazna vrata, Robiju se učini da je u njenim očima video suze.

Robi se brzo obuče, napuni koltove i krenu u potragu za Džefom. Našao ga je za šankom kako ćereta sa Meri.

– Džefe, moramo razgovarati!

– Zar baš sada? – pobuni se Džef. – A taman smo počeli da planiramo budućnost.

Meri se osmehnu široko i veselo, a Džef je uhvati za ruku i povuče malo dalje od šanka.

– Vraćam se za nekoliko sekundi. Idi u sobu i čekaj me. I, ne gledaj okolo. Nema ovde nijednog boljeg od mene.

– Denison se sprema da nas likvidira! – saopšti Robi kada su se udobno zavalili u fotelje nedaleko od šanka.

– Nas!? – zapanji se Džef. – Pa zar nije trebalo mi njih da likvidiramo?

– Sve mi je to rekla Karolina. Saznala je od Fejna noćas. Znaš šta mi je još rekla? Naša Helen Anderson godinama je boravila u ovom hotelu. Možda je sedela baš u ovoj fotelji, Džefe, možda spavala baš u našoj sobi...

Hej, polako. Otkud sad to?

– Karolina pojma nema da je

Helen u Bunvilu. Ali zna da ju je Denison doveo u javnu kuću kao i sve druge jadnice. Zato je Helen i tražila da se osvetim Denisonu. Jadna moja Helen, šta je sve preživela...

– De, de, vrati se na ono prvo. Denison, znači, sprema metke za nas. To menja stvar, zar ne? Moramo se brzo kupiti odavde,

– Ni ne pomišljam na to? – usprotivi se Robi – Zar sada kada smo došli do kraja? Ostaje nam da pronađemo čoveka koji nosi nadimak Mališa.

– Mališa Ko je taj? – zainteresova se Džef.

– To je četvrti čovek. Ali, Denison želi da ga sam sredi. Neće, kaže, da nam isplaćuje po hiljadu dolara za ono što i on zna: da puca iz pištolja!

– Kako je tako siguran da ga baš taj Mališa ucenjuje?

– Proveriće, ali kaže da su svi njegovi prijatelji zabrinuti i da nemaju razloga za osvetu.

– Znači li to da je taj Mališa ostao neki siromašak, i da sada hoće Denisonu da izvuče lovu?

– To nije rekao ali bi se moglo pretpostaviti. Probaću da odobrovoljim Denisona i izvučem iz njega ko se krije iza tog nadimka. Rešio sam da mu kažem da se odrićemo dolara jer je prema nama bio dobar i darežljiv.

– Ako ne pristane? – zapita Džef.

– Onda ćemo pitati Rejnoldsa da li možda on zna ko se krije pod tim imenom. Rejnolds nam sigurno neće reći. On se uplašio da će nam se nešto dogoditi. Kako bi izašao Evelin pred oči?

– Čuj Robi, moramo brzo raditi. Ne bi bilo prijatno da nas onaj frajer smakne... – smejao se Džef.

– Šalu na stranu, drugar, i budi oprezan. Bez opasača ne idi ni u kupatilo!

– Eno ga Denison! – trže se Robi. – Pravi se da nas ne vidi. Noćas je bio pijan kao bačva. Mora da ga glava užasno boli.

– Hej, Denisone! – viknu Robi – zar nam se nećeš pridružiti?

Denison se namrgodi ali im pride i sede u fotelju. Robi primeti nezaraslu ranu ispod njegovih usta.

– Oh, negde si se spotakao? – reče i iskezi zube.

– Slušajte vas dvojica – procedi Denison i napravi bolnu grimasu jer ga je rana bolela. – Danas ću vas isplatiti, a sutra da ste odmaglili. Jasno?

– Pobogu, čoveče! – nade se kao u čudu Robi. – Zar smo ti toliko mrski? Ono sinoć si zaista zaslužio. Da si bio precizniji, ubio bi me čašom.

– To sam i nameravao, gospodine Robi – unese mu se Denison u lice. – Bog me ubio ako i dalje to ne nameravam!

– Da me ubiješ?! – opet se iznenadi Robi i razvuče usta u nemaran osmeh. – Zar stvarno misliš da je to tako jednostavno. Pa nisam ja šerif Lester iz Džaspera, da vas nespreman dočekam u pižami. Ja sam, gospodine, svoj život osigurao. I život svog ugladenog druga, dabome. Znaš li kako, gospodine podvodaču? Ne znaš. Dabome da ne znaš.

Denison se nervozno vrpoljio na fotelji, osvrćući se i proveravajući da li ih ko sluša. Džef je s nestrpljenjem čekao da čuje šta će to Robi izvaliti.

– Dakle, Denisone, sve što ste radili, ja sam lepo napisao saveznom šerifu. Koverat je zatvoren i naznačen sledećom porukom: »Poslati u slučaju da budem ubijen«. Znači, ako nas likvidirate, imaćete posla sa zakonom. To baš i nije neki posao, ha, Denisone?

– Nitkove! – procedi ljutito brkajlija i besno ustade.

– Ne krećite, prijatelju! – naredi mu kroz smešak Robi – Imamo predlog. Mi ćemo okončati posao koji ste nam poverili i – otići! Više

se nećemo vraćati u Evansvil. No, ako bi nekada i došli, smatrali bismo vas za prijatelja. I vi nas, zar ne? Priznajem, bilo je medu nama nesporazuma. Ali, morate i vi nas razumeti. Sedimo ovde i gubimo ogromnu lovu na drugoj strani.

– Niko vas ne drži! – pobuni se Denison i ponovo sede u fotelju. – Vi ste pristali na pogodbu.

– Dakako, i dalje pristajemo – obradova se tobož Robi i nastavi. – Mi smo odlučili da posao obavimo besplatno. To bi bio znak našeg poštovanja prema tebi. Bili ste nam dobri i od reči...

– Opet si sa mnom na vi, prostačino! – povika Denison neprestano se osvrćući. – Ne znam šta smeraš, ali ja svaki posao plaćam. Što se tiče naše pogodbe, vi ste svoje odradili. Ostalo mogu i sam.

– Nisam baš siguran, gospodine! – umeša se Džef. – Šta ako ucenjivač nije taj, kako ste ono rekli... Mališa? Šta ako je to neko drugi iz »Crnog orla«? Obračunaćete se možda s pogrešnim čovekom, a onaj pravi krivac i dalje će vas imati u šaci.

Denison se na ove reči zamisli. Robi i Džef napeto su iščekivali šta će odlučiti.

– To mora biti on – znatno smirenije progovori Denison. – Nije bio član »Crnog orla«, nije se bavio nedozvoljenim stvarima, nije ubijao i pljačkao... Nema razloga da se boji zakona i saveznog šerifa...

– Kako nije ubijao i pljačkao?! – zabezeknu se Robi. – Šta je onda, kog vraga, radio s vama kod Lestera?

– Bio je mlad, bez roditelja, siromašan. Pozvali smo ga da ide s nama, ali mu nismo rekli gde i zašto. Trebalo je da čuva stražu. Uostalom, ni mi nismo krenuli s namerom da ubijemo Lestera. Hteli smo samo da ga zaplašimo. Kada smo pripucali, Mališa je dojahao i uleteo u kuhinju Lesterove kuće. Rekli smo mu kasnije da o tome ne sme ni da zucne. Takode, da smo sve učinili u samoodbrani jer je Lester prvi pucao...

– Ali, Lester nije pucao, zar ne? – ponovo se javi Robi.

– Ne – nevoljno priznade Denison. – Lester je upravo bio ustao iz postelje. Tamo je bila i njegova žena. Ona je sama sebi presudila. Potrčala je prema Lesterovom opasaču koji je visio na čiviluku...

Robiju se zaljulja pred očima i on skoči prema Denisonu i snažno ga uhvati za grlo.

– Pucao si na ženu! I na čoveka bez pištolja! Vucibatino! Bog će ti suditi, u pakao ćeš ti!

Denison je pokušao da se spase, ali mu u tome pomože tek Džef. Kada je Robi ponovo seo u svoju fotelju, Denison zateže kožni prsluk i popravi kragnu.

– Sada smo definitivno završili, gospodo. Izvolite doći u moj apartman. Kada vas isplatim, možete da se nosite. Ne oklevajte, moglo bi vam se desiti zlo.

Robi i Džef ostadoše sedeći. Ne progovoriše ni reč. Džef bi rado stavio primedbu na Robijevo ponašanje i prokockanu šansu da otkriju ko je Mališa, ali se ne usudi. Smrknuto lice njegovog drugara bilo je preteće. Iznenadna Denisonova iskrenost o napadu na kuću Lesterovih, Robija je potpuno poremetila. U njegove roditelje, znači, pucali su na najbrutalniji način. I do dana današnjeg, ti ljudi, sem onog Meksikanca, slobodno hodaju po zemlji. A on, Robi, sve manje veruje u osvetu i mogućnost da ih sve zajedno stigne zaslužena kazna.

– Robi, idemo li kod Sidnija? – oglasi se konačno Džef.

– Ne, idemo kod Natali. Sidni nam sigurno neće pomoći. Njega je, izgleda, Semi dobro zaplašio. Čuo si. Pre nego što smo stigli, Semi je poslao pismo u kome javlja da dolazimo. Verovatno je bio i opširniji...

– Dobro, ti onda idi kod Natali, a ja ću sa Meri maštati o budućnosti

– odluči Džef. – Ionako bih ti samo smetao.

– Ti mi nikada ne smetaš, drugar – potapša ga Robi po ramenu i ustade iz fotelje. – A sada, zaista mi je potrebno nešto lepše od ovog hotela i situacije u kojoj smo se našli. Čuvaj se, Džefe. Denison neće odustati od svojih namera. Nisam siguran da sam ga baš zaplašio saveznim šerifom.

Robi se popeo u svoju sobu, okupao i legao u krevet. Pokušao je da zaspi, da uveče bude odmorniji, ali mu san nije dolazio na oči. Trenutna misao da od svega odustane i ode, sledi mu krv u žilama. Da li se to uplašio Denisonove pretnje, ili skorog svršetka? Ta, saznaće svakako ko je Mališa. Onda će otići kod šerifa i sve ispričati. Visiće ta gospoda, jedan pored drugog.

Džefove ruke, koje su ga drmale, uveriše ga da je ipak bio zaspao.

– Hajde lenštino, već je sedam! Hoćeš li opet da stigneš na večeru?

– Već sedam? Baš sam se uspavao – skoči Robi i ode u kupatilo. Uređivao se s posebnom pažnjom. Posmatrao je svoj izgled u ogledalu, nameštao kosu, prao zube i kezio se da vidi da li su dovoljno beli. Obukao je svoje najlepše pantalone – od mrkog somota, i košulju sa diskretnim prugama. Čizme je glancao dok ga ruke nisu zabolele, a onda još jednom začešljao kosu.

– Al se cakliš! – dobaci mu veselo Džef i pruži mu ruku. Srećno, momče! Nadam se da nećeš dobiti korpu!

– Tebi je do šale, drugar, a meni kao da su sve lađe potonule – uzdahnu Robi.

Džef odmahnu glavom.

– Znaš šta, Denison ne može potopiti ni lavor, a kamoli brod. Digni glavu i uživaj. Ta svinja je u stanju jedino da preti. Videćeš, biće naša pobeda.

– Hvala! Otišao sam!

XI

Samo što je zazvonio na vrata Rejnoldsovih, Natali ih je otvorila. Robi je imao utisak da je ona pored njih stajala i čekala.

– Zdravo! – reče veselo. – Bila sam nestrpljiva i stalno sam se motala oko vrata – reče iskreno.

– Malo sam zakasnio, zaspao sam! – pokuša da se opravda.

– Pa, nismo se precizno ni dogovorili – nasmeši mu se Natali i on krenu za njom. Posmatrao je kako lako hoda i kako joj se, dok je tako išlaispred njega, uvojci ljuljaju levo desno. Povremeno se okretala kao da je proveravala da li je Robi sledi, da bi se konačno zaustavila u jednoj sobi, očigledno uređenoj za njen boravak u njoj. Šarene zavesice su visile na prozoru, a mnoštvo raznobojnih jastučića bilo je nemarno raspoređeno po čupavom tepihu. U Natalinoj sobi nalazio se i starinski pisaći sto sa puno ladica, nekoliko udobnih fotelja, veliki otoman presvučen kariranom tkaninom i kitnjasti luster sa puno malih zvončića.

– Baš je lepo ovde – prozbori Robi i nesigurno se osvrte oko sebe.

– Sedi gde želiš – ponudi ga Natali. – Doneću ti piće, a mama sprema izvanrednu večeru. Čuo si za šnicle na teksaški način?

– Nikad! – priznade Robi. – Ali, ja nisam došao na večeru. Želeo sam da te povedem u neki restoran.

– U restoran? – nasmeja se Natali. – Zar ti misliš da u Evansvilu ima restorana u koji bi mogao da povedeš jednu, na primer, čestitu devojku?

– Pa, mislio sam...

– Nisi dobro mislio! – prekide ga Natali i otvori bife. – Šta ti ono piješ? Viski, brendi, neki dobar liker ili... možda limunadu?

– Limunadu nikad! – nasmeja se sada i Robi. Uzeo bih viski.

Natali mu nasu čašicu pruži mu je. On oseti diskretan miris iz njene kose i zamalo joj to ne reče.

– Kaži mi, Robi, zašto se tata tako brine za tebe i Džefa. Čula sam kada je rekao mami da te mora sprečiti... Kaže da ti je život u opasnosti...

– Ne slušaj ga, Natali – prekide je Robi. Reći ću ti zašto sam došao u Evansvil, pa će ti biti jasno, zašto se tvoj otac brine. No, unapred ti tvrdim da za to nema jakog razloga. Učiniću ono što sam naumio pa makar to platio i glavom. Odustati sada ne mogu.

Natali se udobno zavali u fotelju do Robijeve, skupi noge ispod sebe i reče:

– Pa, pričaj tu priču!

Robi je zaustio da počne, kada se na vratima pojavila gospoda Rejnolds.

– A, tu se krijete – reče i pride Robiju. On prihvati njenu ruku i nakloni se.

– Natali, možeš da postaviš. Tata samo što nije došao. Predi u salon, Robi!

– E, ne može! – pobuni se Natali. – Baš je hteo nešto zanimljivo da mi ispriča...

– Ispričaće za večerom – odgovori gospoda Rejnolds. – Ako je tako zanimljivo, volela bih i ja da čujem.

Natali se nevoljno diže i pozove Robija u trpezariju. On krenu za njom, takođe neraspoložen. Možda bi mu Natali rekla ko je Mališa.

– Hej, ima li koga?! – čuo se odnekud i Sidnijev glas. On je sa rukama punim paketa ušetao u trpezariju. – O, tu je i naš junak! Baš sam mislio da li ćeš doći. Želeo bih da tebe i Džefa povedem malo u lov.

– I mene, tatice – predloži Natali i pogleda Robija. On odobravajući klimnu glavom.

– Hajde Robi, da nazdravimo za ponovno viđenje, pozva Sidni Robija u salon. – A vas dve, dame moje, pripremite sto.

Robi i Sidni nazdraviše jedan drugom i sedoše u stolice za ljuljanje. Između njih dvojice tinjalo je nespokojstvo i nepoverenje. Robi se nije usuđivao prvi da progovori, a čini se i Rejnolds je odlagao konverzaciju. Tek kada je ispio svoj viski, Robi se usudi da prekine tišinu.

– Uskoro odlazimo – reče kratko.

– Kući? – još kraće se oglasi Sidni.

– Da, kući. Kod Evelin i Semija. U Bunvil...

– Mislim da je to dobro za obojicu – opet će Sidni. – Ovde zaista niste sigurni, pogotovu s takvim namerama...

– Kakvim? – okrenu se Robi prema Sidniju.

– Pa, Denison – nesigurno će Sidni. Drago mi je da ste se opametili. Od kriminalaca treba bežati.

– Nismo odustali, gospodine...

– Sidni! – ispravi ga Rejnolds.

Nismo odustali, Sidni. Odlazimo zato što smo na kraju puta. Pronašli smo četvrtog napadača na moje roditelje. Sada nam samo ostaje da ih sve poređamo na optuženičku klupu.

– Kako to mislite: našli ste četvrtog? On vam se dobrovoljno javio? – usiljeno se nasmeja Rejnolds i, prilično uznemiren, nasu sebi piće.

– Ne, rekao sam vam, Denison će se setiti. I setio se! Što se tiče vašeg mišljenja da se toga okanemo, ja ga na žalost ne mogu uvažiti. Veoma vas poštujem, Sidni, ali vas molim da ne zamerite što ne mogu da vas poslušam. To što je Denison uradio i što radi, užasno je!

– I, ko je četvrti? pomirljivo upita Rejnolds.

– Mališa! – odgovori Robi očekujući da će Rejnolds možda izgovoriti celo ime pomenutog.

On, međutim, ne progovori ni reč. Ostade iznenađen, otvorenih usta.

– Gospodine Rejnoldse, pobogu, šta vam je?

– Oh, ništa – prenu se Sidni i ustade ih fotelje. – A znate li ko je uopšte taj Mališa? Gde živi, kako mu je pravo ime?

– To ne znam. Iskreno da vam kažem, nadao sam se da ću ga od vas saznati. Ko je Mališta, znate li?

– Pojma nemam – reče Rejnolds i Robiju se učini da je to izgovorio s olakšanjem. – Zar vam Denison nije rekao o kome se radi? Zbog čega bi on to prećutao?

– Ta lukava svinja ima novi plan! – razveza se sada jezik Robiju. – On hoće da nas se otarasi i sam da sredi Mališu. Rekao sam vam već da smo mu tražili po hiljadu dolara da likvidiramo čoveka koji ga ucenjuje. Sećate se, ja sam mu pisao preteća pisma. Sada, kada je zatvorio krug, smatra da i sam može da smakne Mališu. Meni to ne odgovara. Hoću ih sve žive i na optuženičkoj klupi!

– Znači, Denison misli da ga Mališa ucenjuje. A po čemu to?

– Baš smo se i Džef i ja pitali zašto sumnja baš na njega – nastavi Robi. – Zaključili smo da to mora da je neki siromašak koji sada hoće da se domogne malo novca. Denison kaže da on nije pripadao bandi »Crnog orla« i da je nevin u celoj stvari. Kada su išli kod mog oca u Džasper, taj Mališa, navodno, nije ni znao gde idu i šta će se tamo dogoditi. Poveli su ga da čuva stražu. Posle su mu pripretili da ćuti, jer će ga ubiti. I, zaboravili na njega...

– Sve do danas?

– Da, sve do danas! Denison se sprema da ubije i njega i mene. Verovatno i mog drugara Džefa. Pre nego što se to dogodi, moram znati ko je taj čovek. Zato, pitam vas još jednom, znate li ko je to?

– Ne, Robi, ne znam! – uzdahnu Sidni. – Ali uz malo truda možda bih mogao da saznam. Ako taj čovek nije bandit, ako je tada išao u nešto nepoznato, ako on ne piše preteća pisma, onda doista nije pošteno da ga Denison smakne.

– Sem jedne sitnice, gospodine! – ubaci Robi.

– Koje to?

– Što je sve ovo vreme ćutao o gnusnom zločinu Denisonove bande!

– Robi, lako je osuđivati tud kukavičluk. Možda bi u sličnoj situaciji i ti bio ista takva kukavica. Možda bi ćutao jer bi ti to bila ulaznica u miran život. Ne sudi tako preko kolena. Ponesen si ličnom tragedijom i ja iskreno žalim što ti se sve to dogodilo. Ali, ne smeš biti do te mere zaslepljen mržnjom, da gaziš i preko onih koji nisu krivi...

– U ovom lancu nema nevinih, gospodine...

– Možda i nema, ali ima više krivih i manje krivih. Neka Denison, Fejn i drugi iz bande dobiju zasluženu kaznu. Neka vise!. Ali, nije valjda da želiš da visi i taj Mališa. Pa, sam Denison ti je rekao da on nije ni znao gde ide i da nije učestvovao u pokolju.

– Gospodine Rejnoldse, vi znate ko je Mališa?!

– Znam, Robi, i jednog dana to ću ti reći.

Sada je Robi ostao otvorenih usta i suvog grla. Čitav minut nije mogao da se povrati i progovori. Tako iznenadenog, prenu ga Natalin glas:

– Opet vas dvojica nešto smerate – ljutnu se. – Dosta tih muških razgovora i tajni. Idemo za sto. Robi je obećao jednu vrlo zanimljivu priču, tatice.

– Drugom prilikom, Natali – reče joj Robi i uhvati je za ruke. – Ako mi dozvoliš, ja bih večeras uživao u tvojim pričama.

Natali pocrvene jer se nikada nije našla u sličnoj situaciji pred ocem i majkom.

– Gospodine Rejnoldse – okrenu se Robi prema Sidniju. – Moram vas upozoriti: jednog dana ukrašću vam Natali.

– Možda nećeš morati da je kradeš, mladiću – umeša se Debi. – Možda će ona ukrasti tebe.

Svi se nasmejaše i sedoše za sto. I pored stalnog čavrljanja neumorne

Natali, atmosfera je bila nategnuta i Robiju konačno laknu kada su se Sidni i njegova supruga povukli u svoju sobu.

– Ma, hoću li konačno saznati kakve tajne imate vas dvojica? – nestrpljivo izusti Natali kada se s Robijem našla na terasi.

– Natali – naže se Robi prema devojci. – Bio jednom jedan dečak koji je živeo na ranču. Mislio je da je to početak i kraj sveta. Onda je rastao, rastao, zamomčio se i konačno odrastao. Našao je drugare, odlazio s njima u kafanu, tukao se i mirio, zaljubljivao se tu i tamo...

– Robi, u koga si se tu i tamo zaljubljivao? – prekide ga Natali i sasvim neočekivano pomilova ga po obrazu.

– U tebe zauvek – odgovori i zadrža njenu ruku na obrazu. – Natali, volim te. To osećam od prvog časa kada sam te ugledao!

– I ti mene? – raširi ona svoje vesele oči i približi mu se još više. – A ja sam mislila da me ni ne primećuješ, kauboju!

– Oh, i te kako! – veselo odgovori Robi i poljubi je u kosu.

Natali se trže i naglo se odmaknu od njega.

– Robi...

– Da?

– Nikada me nije poljubio nijedan mladić. Uvek sam mislila kako će to izgledati.

– Pa, nije to baš bio neki poljubac – šapnu joj Robi i svoje usne spusti na njene. Natali se nije opirala. Robijeve usne bile su meke i tople.

– To je bio pravi poljubac – reče joj Robi zbunjeno. – Znaš, Natali, i meni je na neki način prvi.

– Robi, tako se plašim za tebe. Reci mi zašto si u Evansvilu i zbog čega se tata toliko nervira?

– Tvoj tata je kao i svaki briżni tata. Ne treba o tome da razmišljaš.

– Obećaj da nećeš činiti nikakve gluposti.

– Ono što sam ovde započeo, moram okončati. Posle toga, obećavam ti, nikakvih gluposti!

Natali se nasmeši i strese.

– Hladno ti je – zaključi Robi. – Idem sada. Mirno spavaj i ne brini. Imam jake razloge da se čuvam. Ti si taj razlog, jedan jedini...

Dok je odlazio kroz mračni vrt, Natali ga je pratila pogledom. Mahnuo joj je i uzjahao Šarenka. Mora probuditi Džefa i saopštiti mu novost. Rejnolds, znači, zna ko je Mališa. Ako zna on, znaju i ostali u Evansvilu. Neće biti teško doznati ko je taj čovek.

Džef, naravno, nije bio u sobi. Negde šećka sa Meri, pomisli Robi i ispruži se na krevet. U nameri da ga dočeka, nije se svukao. Kada je ponovo otvorio oči, Džef je spavao kao top, preko Robija je bila prebačena deka, a sunce se pomaljalo sa istoka.

– Opet sam, kao poslednji dripac, noć proveo u čizmama i šeširu – promrmlja i lupi Džefa po ramenu.

– Hej, lutalico, dosta je bilo spavanja. Imam važne vesti.

Džef se nevoljno protegli i navuče ćebe preko glave. Robijeva upornost potpuno ga rasani. Obojica sedoše na krevete i Džef strpljivo sasluša Robijevu novu priču. Sada ostaje da se po gradu malo raspitaju. Valjda neće biti kasno.

Robi se umio i sišao u bar. Seo je za šank i naručio brendi. Dok je polako ispijao čašicu, nečija ruka snažno ga zgrabi za ramena. U istom momentu, našao se na podu. Usna mu je krvarila od udarca nepoznatog. Dobio je još jedan udarac i trenutno izgubio svest. Osetio je kako ga negde odvlače, ali nije mogao da pruži otpor. Nije bio siguran da li mu je mrak pred očima od šake napadača, ili su ga vukli kroz mračnu prostoriju. Ruke su ga ispustile i on se, niz neke stepenice, skotrljao u odaju, memljivu i

smrdljivu od viage. Čuo je kako vrata zaključavaju i kako poslednji trag slabe svetlosti nestaje.

Smirio se, uspravio i počeo da pipa po mraku. Nedaleko od sebe, čuo je slabo ječanje. Izvukao je šibicu i upalio je.

– Džefe, pobogu, šta se ovo dešava?! – iznenađeno je prišao drugaru koji je bio krvav po licu Zar si i ti u istom sosu.

Jedva čujnim glasom Džef mu objasni da su mu u sobu upala dvojica nepoznatih ljudi i da su ga odmah s vrata počeli tući. Onesvestio se i našao se u podrumu.

– Denison će izgleda ispuniti svoje obećanje. Ubiće Mališu, a onda i nas. Sem ako nas ne ostavi da skapamo u ovoj rupi! – očajno zaključi Robi. Pokušao je da otvori vrata, ali nije uspeo. Uzeo je ogroman panj i njime udarao u trule daske.

– Ne vredi, Robi, može nas spasti samo čudo – procedi Džef i jauknu. – Nisam te poslušao. Opasač sam skinuo i obesio ga na čiviluk. Bar da sam s njim spavao...

– Ne očajavaj, moj opasač je bio uz mene, pa mi opet nije koristio.

Vreme je odmicalo, a Robi i Džef su sve više gubili nadu u spasenje. Nisu mogli da odrede koliko je sati prošlo do prvog šuma koji su čuli nedaleko od podruma.

– Možda je došao Denison da nas sredi – prošapta Robi. – Staću iza vrata, a ti uzmi ovu gvozdenu šipku.

Robi se tiho, kao mačak, privuče vratima i oslušnu.

– Robi, čuo je tiho šaptanje s polja. – Jesi li tu, Robi?

– Karolina! – uzviknu Robi i uspravi se. – Ovde smo i Džef i ja. Možeš li da otvoriš?

– Ne mogu, nemam ključ, ali ću pokušati nešto da učinim. Morate pobeći što pre. Denison i Fejn će vas likvidirati čim srede nekog Mališu.

– Karolina, slušaj me dobro. Otkuda znaš za Mališu? Kada je Denison rekao da će ga srediti?

– On i Fejn su razgovarali u sobi kod Denisona. Nisu znali da sam bila na susednoj terasi i sve čula. Spremili su vam zamku. Noćas idu da ubiju Mališu, a onda će vas pustiti i javiti šerifu da ste to vas dvojica uradili. Pošto ste pokušali da ubijete Denisona i Fejna, oni su ubili vas u samoodbrani. Eto, to je sve. Sada moram da idem. Probaću da saznam od Fejna gde je ključ od ove grobnice.

Čekaj, Karolina, ne odlazi! – zavapi Robi. – Učini mi još jednu uslugu. Pronađi Sidnija Rejnoldsa. Trči i reci mu sve što si čula. Reci da smo zatvoreni i da se Denison sprema da noćas ubije Mališu. Sidni zna ko je Mališa. On može sve da spreči i da nas oslobodi iz ove rupe. Hoćeš li to učiniti Karolina?

– Hoću, Robi, tebi za ljubav – reče Karolina i upita: – Taj Sidni Rejnolds, on neće reći da sam to učinila!

– Neće! – uveravao ju je Robi. – Ta, on će iduće godine biti šerif. Imaćeš njegovu naklonost, Karolina!

– I ja mislim da neće reći – umiri se Karolina. Koliko znam, on je čestit čovek.

– Idi, požuri! Vreme prolazi.

Karolina je zašuštala svojom haljinom i nestala. Tišina ponovo ovlada podrumom.

– Baš smo srećkovići! – oglasi se konačno Robi. – Nadam se da će Sidni srediti Denisona i osloboditi nas. Baš me interesuje kako će se Denison pravdati zbog svega ovoga.

– Ne prenagljuj – opomenu ga Džef. – Još uvek sediš u ovoj rupi.

Nešto opet šušnu, ali sada nedaleko od Džefa. On se trže i ustuknu. Jedna mačka saplela mu se o noge.

Hej, ovde ima još živih bića – zaklikta i upali šibicu – Znaš li, Robi, šta to znači?

– To znači da nismo sami – odgovori Robi zadovoljno.

– E, jesi pametan! To znači da postoji izlaz odavde. Uplićemo vatricu. Idemo da vidimo odakle je stigla ova maca.

Robi i Džef napraviše malu vatru koja je sasvim jasno obasjala prostoriju u kojoj su bili zatočeni. Razgledali su okolo i krenuli uzanim hodnikom napred. Iz hodnika se put račvao na razne strane. Džef primeti tračak svetlosti i krenu prema njemu. Jedna vrata, napola otvorena, ukazaše se pred njim.

– Robi, pa mi smo slobodni! Vrata vode prema svetlosti.

Doista, vrata su vodila u jedan drugi podrum a stepenice iz tog podruma negde gore. Kada su se popeli do drugih vrata, čuli su žamor. Robi uhvati za bravu i pritisnu je. Vrata škrípnuše i pred njim se ukaza ulica.

Robi ponovo zatvori vrata i predloži Džefu da se vrate na staro mesto. Strpiće se do noćas, a onda će krenuti za Denisonom. On i Fejn zacelo će ih dovesti do Mališe. Ako se do podruma vrati Karolina, trebalo bi i nju da dočekaju, čuju šta je saznala.

– Verujem Karolini, ali bolje je da i ona misli da smo zarobljeni – reče Robi. – Tako ćemo biti sigurni da do Denisona neće stići novost da smo slobodni. U tom slučaju moći ćemo ga bezbedno slediti.

– Ipak si ti promućuran – nasmeja se Džef i potapša ga po prsima. – Čuj, prvo što ću uraditi kada konačno stignem u Bunvil, biće molba Evelin da umesi dobru pitu! Slažeš li se?

– Oh, kada bi moja jadna Evelin znala šta nam se sve dešava!

Robi i Džef se smestiše nešto udobnije nego malopre. Džef je pronašao neku staru pocepanu fotelju, a Robi ofucan prašnjav kauč. Čekali su nekoliko sati, ali se niko ne pojavi. Kada se smračilo, njih dvojica izađoše iz skloništa i odlučiše da se preko terase ubace u svoju sobu. Džefovi revolveri verovatno su bili na mestu. Obojica se s lakoćom uspuzaše uz gredu i preskočiše ogradu terase. Njihova soba bila je prazna i oni opaziše opasač. Robiju laknu, a Džef uze revolvere. Jedan zadenu za pojas a drugi dade Robiju.

– Sad smo svoji i sigurni. Idemo.

– Kuda, Džefe?

– Moramo motriti na izlaz iz hotela. Denison će sigurno krenuti kod Mališe.

– Šta ako taj Mališa ne živi u Evansvilu?

– Imamo konje, pratićemo ga – uteši ga Robi.

Mladići su se naslonili uz stablo u parku i čekali. Ljudi su ulazili i izlazili iz hotela, pijanci se teturali, devojke ispraćale goste i kikotale se. Evansvilska crkva otkucala je ponoć kada su ugledali Denisona. Osvrnuo se nekoliko puta i rukom dao znak nekome koga mladići nisu videli. Taj se potom pojavio, ali je na sebi imao tamno odelo i šešir, nisko natučen na čelo.

Denison je krenuo put banke, a potom nastavio prema konjušnici. Čovek sa natučenim šeširom sledio ga je u stopu. Zamakli su iza konjušnice, uzeli konje i nastavili putem za Sent Moro. Robi i Džef su ih sve dotle jašući neopaženo sledili, ali kada su Denison i nepoznati izbili na put, nedostajao im je zaklon.

– Moraćemo da čekamo da odmaknu – šapnu Džef. – Ako nastavimo, primetiće nas.

Robi i Džef se potom smestiše u senku konjušnice. Posmatrali su onu dvojicu. Nije se ništa događalo, ali je bilo jasno da je Denison nešto smislio. Topot konjskih kopita trže Robija iz posmatranja. Džef ga povuče dublje u senku i reče mu da ćuti.

Konjanik je projurio tik pored njih i zaustavio se pored Denisona. Robi i Džef jasno su čuli njegove reči:

– Nije uspelo, gospodine. Mališa neće doći. Neko mu je javio!

– Robi snažno munu Džefa u rebra i prošapta:

– Znači, Karolina je bila kod Sidnija. On je javio Mališi za zamku. Sada će morati i gospodin Rejnolds da nam kaže ko je taj. Ako neće, idemo kod šerifa.

– Umukni – stavi mu Džef ruku na usta. Tu nisu čista posla. Zašto bi Rejnolds štitio Mališu?

– Ko kaže da ga štiti. On samo ne dozvoljava da mu Denison sudi?

– Dobro, kada ovi odu, idemo kod Sidnija. Ili će propevati ili ćemo zaista otići kod saveznog šerifa. Sada mi je dosta svega!

– I meni je, Džefe! Ali, ne sudi loše o Sidniju. On samo želi da nas dvojica izvučemo odavde žive glave.

– Da, on želi da sačuva zeta! – podsmehnu se Džef.

– I to, drugar!

Denison se besno pokrenu i opsova. Kada su on i nepoznati prolazili pored konjušnice, Robi pogleda izbliza čoveka ispod natučenog šešira.

– Pa to je Fejn! – zakikota se. – Kamuflirao se. Kukavica!

Džef ga lupi po ustima i pokaza prstom da ućuti. Denison je psovao i dalje, a onda se priseti:

– Hej, pa kada Mališa neće kod nas, idemo mi kod njega! Upamtiće me taj nalickani poštenjaković.

– Idu kod njega, čuo si!

– Čuo sam, Robi, sledićemo ih!

Konjanik koji je Denisonu javio vest, opleo je konja i nestao, a Denison i Fejn nastavili su da se šunjaju evansvilskim ulicama kao lopovi. Robi i Džef, oprezno su ih sledili ali su povremeno zaostajali, jer nisu mogli da nađu odgovarajući zaklon.

Denison i Fejn su potom krenuli sporednim ulicama prema centru Evansvila. Sasvim neočekivano, ispred njih je izleteo neki čovek, maskiranog lica, obučen u crni ogrtač. Robi i Džef su ga videli nejasno, jer nisu mogli da projašu preko trga neopaženi.

Oni su se objašnjavali, a potom je Denison krenuo rukom prema opasaču. Pre nego što ga je izvukao, pao je pogođen iz pištolja čoveka sa plaštom. Fejn je bio mnogo sporiji. Videvši da ništa ne može, digao je ruke visoko i povikao:

– Ne pucaj, Mališa, nisam ja ovo zamesio!

– To je, znači, Mališa! – uzviknu Robi i pojuri preko trga. Čovek ispod crnog plašta, videvši konjanika, potrča u zakon. Fejn, ocenivši da nema opasnosti jer mu je Mališa okrenuo leđa, izvadi kolt iz opasača i nanišani. Pre nego što je ispalio metak, pao je pogođen.

Robi se okrenu i vide Džefa kako sklanja svoj kolt u opasač.

– Hvala ti, drugar! – doviknu i potera konja brže. U evansvilskim mračnim uličicama on shvati da neće pronaći Mališu. Nestao je isto onako hitro kao što se i pojavio. Džef je poterao svog konja i oni se skloniše u senku jednog drveta. Mnoga svetla se upališe i ljudi istrčaše na ulicu. Na razdaljini od nekoliko metara, mrtvi su ležali Denison i Fejn. Neko je povikao da treba zvati šerifa.

Robi i Džef su dokasali do konjušnice, ostavili tamo svoje konje i vratili se u sklonište, u isti onaj podrum u koji ih je zatvorio Denison. Tamo su sačekali jutro, a kada je svanulo, Karolina je dovela šerifa. Razvalili su vrata, jer nije bilo ključa. Niko se, dakako, nije setio da pregleda Denisonove džepove.

– Zar nisu mogla pre doći – ukori Robi Karolinu dok mu je šerif stavljao lisice na ruke. – I, objasni mi šta sve ovo znači?

– Ja ću ti, objasniti, mladiću! – oglasi se ljudina sa značkom na reveru jakne. – Noćas su ubijeni gospodin Denison i Fejn. Dva najuglednija građanina Evansvila! Moraćete da kažete zašto vas je Denison zatvorio i koga ste nagovorili da im skrati živote?

– Mi?! – zapanji se Džef. – Ali, gospodine, Denison nas je iz čista mira zatvorio! Znate li zašto? Zato što smo sasvim slučajno saznali da je pripadao bandi »Crni orao«, da je držao javnu kuću, da je svojevremeno ubio jednog šerifa! Tako je, gospodine, mogao i vas da ubije!

– Ma šta mi kažete? – iznenadi se tobož šerif i zasuka svoje brkove. – Po vama, Denison je bio kriminalac?

– I po vama, samo ne smete da kažete! – odgovori Robi i unese se šerifu u lice. – Uostalom, pozovite gospodina Sidnija Rejnoldsa. Siguran sam da će za nas položiti kauciju. Inače, garantujem, šerife, da i vi vrlo dobro znate ko su bili Denison, Fejn, Mališa...

– Mališa?! – iznenadi se šerif. Zašto mešate Mališu sa ovim slučajem? Ta on je najpošteniji čovek ne samo u Evansvilu nego i nadaleko.

– Vi poznajete Mališu? – sinuše Robiju oči.

– Da li ga poznajem? Ta poznaje ga ceo Evansvil, i to što ste ga strpali u bandu »Crnih orlova« nedopustivo je! On je i vaš prijatelj.

– Naš pri...

– No, momci, zar vam nije dosta?! – Robi se okrenu i pred sobom ugleda Sidnija Rejnoldsa. Pored njega, uplakanih očiju, stajala je Natali.

– Natali! – zagrli je Robi boreći se sa lisicama. – Reci ovom brkajliji da mi nismo nikakve ubice ni kriminalci. I neka mi skine ove grozne narukvice.

– Ja ću mu to reći – oglasi se Sidni. – Skinite mu lisice, šerife. – Oni nemaju nikakve veze sa ubistvom Denisona i Fejna.

– Ali, kod Fejna je naden metak koji tačno odgovara koltu ovog krivonogog gospodina – pokaza šerif na Džefa.

Nemoguće, šerife. Ova gospoda su satima zatvorena u ovom podrumu. Samo njihovi duhovi mogli bi izvršiti to ubistvo. Uostalom, vrlo dobro znate ko su bili ubijeni. Zar vam se ne čini da će Evansvil lepše živeti bez njih.

– Pa, čini mi se, gospodine Rejnoldse. Samo, nije mi jasno zašto ovi mladići tvrde...

– Ništa nije nejasno, šerife – upade mu u reč Rejnolds. Ja garantujem za njih!

Kada su se svi našli za trpezom u kući Rejnoldsovih, slatko su se smejali šerifovoj nespretnosti. Natali je čvrsto držala za ruku Robija, tako da on nije mogao da jede, a Džef, koji je za tu priliku poveo i Meri, nije se osvrtao na primedbe gospode Rejnolds da su svi oni još mladi za ozbiljnije planiranje života.

– Eto, Robi, ako oprostiš Mališi što je sve ovo vreme ćutao o onom groznom zločinu u kojem nije ni učestvovao, pravda je zadovoljena. Denison je platio glavom, a i Fejn nije bolje prošao. Ako mi dozvolite, sada bih vam ispričao priču o Mališi.

– Gospodine Rejnoldse... – zausti Robi.

– Sidni – ispravi ga Rejnolds.

– No, dobro, već ću se jednog dana navići – nasmeja se Robi i značajno pogleda svoju Natali. – Recite mi Sidni, zašto toliko štitite tog čoveka?

– Upravo se spremam to da vam kažem – reče Sidni i zavali se u fotelju. – Taj Mališa, kako ga zovu, nikada nije imao veze s kriminalom, banditima i ubistvima. Zato sam i nastojao da mu sačuvam glavu. On je zapravo pošten čovek, ima porodicu i nikada nije bio u kontaktu sa Denisonom...

– Sem one noći, zar ne? – ubaci se Robi.

– Sem te noći, Robi – odvrati Rejnolds. – E, pa te noći, zapravo tog dana pre ubistva tvojih roditelja, Mališa je gladan i žedan šetao evansvilskim ulicama. Roditelji su mu umrli od neke nepoznate bolesti, a druge rodbine nije imao. Svi

žitelji Evansvila su mu pomagali, hranili ga i čuvali. Pojavio se onda taj Denison sa svojom bandom. Dakako, Mališa nije znao ni ko su oni ni odakle dolaze. Nekoliko dana je proboravio u mestu i zapazio mladića. Mališa je tada imao već šesnaest, sedamnaest godina. Denison se pokazao dobar i plemenit. Dao je Mališi nešto novca, hranio ga u birtiji. Mališa mu se priklonio kao rođenom ocu. Kada mu je Denison rekao da će te noći ići s njima u Džasper da pomognu ondašnjem šerifu jer mu neki banditi prete, Mališa se još više oduševio. Bio je siguran da je naleteo na pravog i dobrog čoveka koji će mu pomoći. Kada su te noći stigli u Džasper, Mališi je rečeno da ostane na putu i čuva stražu. Ako bi se pojavili banditi, blagovremeno da javi. Mališa je ponosno zauzeo mesto i čekao. Za Denisona bi, mislio je tada, i umro. A onda, odjednom, čuo je pucnje koji su dolazili iz kuće. Misleći da su banditi naleteli s druge strane, pojurio je na konju i uleteo u najstrašniji pokolj koji se zamisliti može. Denison, iznenađen njegovim prisustvom, stavio mu je nož pod grlo i zapretio: »Ako ikada ikome zucneš o ovome, ubiću te.« Mališa je ćutao u strahu od Denisonove osvete. Smišljao je kako da raskrinka Denisona, ali nije imao hrabrosti. Konačno, noćas ga je s uživanjem likvidirao. Jer, da nije bilo tako, Denison bi ubio njega.

– Zato što je mislio da je on bio ucenjivač – prozbori Robi.

– Da, zato!

– Gospodine Rejnoldse...

– Sidni! – ispravi ga domaćin.

– Sidni, želeo bih da upoznam tog Mališu.

– Nije potrebno – odgovori Rejnolds. – Imao je suviše nevolja ovih dana. Ostavimo to za neki drugi put.

– Gosp... Sidni, hteo bih još nešto da vam kažem – nastavi Robi. – Džef i ja se sutra vraćamo u Bunvil. Moji roditelji moraju o svemu biti obavešteni iz prve ruke. Pogotovo dobra Evelin. Nadam se da nećete imati ništa protiv, ako se vratim. Ako, recimo, odvedem Natali u Bunvil?

Natali se veselo nasmeja i dodade:

– Ako ja budem htela da odem u to seoce...

– Ako budeš htela – reče joj Robi.

XII

Voz je stigao tačno na vreme u Bunvil. Robi je pogledao kroz prozor i spazio Evelin u velikom šarenom šeširu. Na njenoj ruci visila je tašnica koju je nosila samo u crkvu. Semi je stajao pored nje i zagledao prozore vagona.

– Evelin, Semi! – doviknu im Robi i izvuče se do pojasa napolje preko prozora.

– Robi, nevaljalče – spazi ga Evelin i pripreti mu prstom. – Ne naginji se, teško meni!...

Evelin je potom dugo držala Robija u zagrljaju. On se nije opirao ali je u više navrata želeo da joj predstavi Meri, Džefovu devojku. To je učinio tek kada je Evelin sama shvatila da konačno mora Robija ispustiti iz ruku.

– Platićeš mi za laži, vraže jedan! – i dalje ga je korila pomajka. – Čitali smo u »Evansvilskom glasniku« kako se sve to završilo. Ispali ste tamo pravi junaci.

– Mi ispali junaci? – iznenadi se Robi. – Pa, mi smo se jedva izvukli iz šerifovih lisica!

– Dobri Sidni Rejnolds je sve ispričao novinarima. Šerif je bio u zabludi. Dakako, čovek nije mogao odmah da se snađe.

– Evelin, draga – umeša se Semi. – Hoćeš li dopustiti da i ja stisnem ruku Robiju. Zapričala si se kao kakva piljarica!

– Oh, oprosti, baš sam nepažljiva – izvini se Evelin i priđe Džefu i

Meri. – Uostalom razgovor ćemo nastaviti kod kuće. Sve vas pozivam na pitu s jabukama.

Pita je bila još topla, a širila je miris po celoj kuhinji. Robi je razgledao kuću jer mu se posle toliko vremena odsustva učinila drugačijom. Evelin je krišom merkala Robija i zaključila da je dobio grublje crte lica i blaži izraz očiju.

– No, Evelin, pričaj sada šta piše »Evansvilski glasnik«? – reče Robi kada je utamanio i šesto parče pite.

– Pričaj ti, Semi – reče Evelin. – Znaš da ja baš nisam vična.

– Pa, dobro, reći ću. Ali, to valjda i sami znate – poče Semi i nazdravi čašom vina. – Vas dvojica ste junaci jer ste se jedini usudili da pipnete u to osinje gnjezdo. Svima je već bilo dosta terora na Denisonov način. On je toliko pljačkao taj narod da su ga svi mrzeli. Ti si, Robi, pišu novine, pribegao lukavstvu i počeo si da pišeš Denisonu pisma. On je mislio da to radi Fejn, takođe ubica i pokvarenjak, pa su se njih dvojica jedne noći sreli i poubijali. Evansvil je sada odahnuo.

– Tako pišu? – izlete Džefu. – Znači, njih dvojica su sami sebi presudili. A šta je s ostalima?

– Ostalih nema. Pošto se u sve umešao i savezni šerif, procešljana je cela banda »Crnog orla« iz tvog teftera, Robi. Njega je Sidni pronašao u vašoj sobi kada ste bili zatvoreni u onom podrumu.

– Ma nemoj? – iznenadi se Robi. – I, gde su svi ostali?

– Nema im ni traga ni glasa. Ili su pomrli ili su odjahali negde daleko. Za svaki slučaj, sada su raspisane poternice za sve njih. Kad-tad naleteće na oštricu pravde.

– Baš mi je drago što su se Fejn i Denison međusobno poubijali – ubici se u razgovor Džef. – Ja sam mislio da je to uredio neko treći.

Tako, znači – razmišljao je Robi. – Sidni Rejnolds je uspeo da skine svaku sumnju sa Džefa, zbog metaka iz njegovog revolvera. Spasao je tako i Džefa i Mališu.

– Semi, jesi li čuo za nekog ko nosi nadimak Mališa? – upita iznenada Robi.

– Nikad! – odgovori ovaj.

– Ni ja! – nadoveza se Evelin i ponudi im još pite.

– Okani se istrage, Robi – posavetovao je Džef svog drugara. – Šta si zapeo za tog tipa. Vidiš da je on potpuno nevažan.

– Varaš se, Džefe, on je i te kako važan. Jer da nije, ne bi ga Rejnolds prikrivao.

– Nadam se da taj nije na našem spisku? – opet upita Džef.

– Ne, apsolutno nije. Na mom spisku je Natali. Evelin, znaš li ti Natali?

– Koju Natali, Robi?

– Moju!

Evelin i Semi se pogledaše u nedoumici. Džef je nešto šaputao Meri na uho, a Robi je važno gledao kroz prozor.

– Onda, da li ste se prisetili? – ponovi pitanje.

– Podseti nas do vraga! – ljutnu se Semi.

– Da, ja zaista nikada za nju nisam čula – reče iskreno Evelin.

– E pa, čuće se! – važno saopšti Robi i zauze pozu kao da će održati važan govor. – Natali će uskoro živeti na ovom ranču! Ako se vi složite, naravno.

Evelin razgorači oči, a Semi se glasno smeškao. Džef i Meri su se ljubili, a Robi je i dalje, visoko dignute glave posmatrao okolinu ranča.

*

Život u Bunvilu tekao je svojim tokom. Robi i Džef su svako veče prepričavali doživljaje iz Evansvila, a Helen Anderson, po stoti put je tražila od Robija da joj priča kako je Denisona dovodio do ludila i kako se sve to završilo. Ona nije imala više razloga da krije svoju

prošlost, ali joj je Robi obećao da može mirno da spava, jer on o tome neće izustiti ni reč.

Robi je redovno pisao Natali, i na njemu Čim obavi poslove na ranču, obećao je, otići će u Evansvil i utanačiti svadbu. Evelin je zbog svega bila izuzetno uzbuđena, a Semi je kupio još jednu kravu. Možda će, kaže, uskoro trebati više mleka.

Jednog dana kada su se Robi i Semi vratili sa kosidbe, Evelin im saopšti da je stiglo pismo iz Evansvila. Ovoga puta to nije bilo od Natali. Poslao ga je Sindi Rejnolds. Pošto je adresa glasila na Ribija, nije ga otvarala.

Robi se iznenadio ovoj pošiljci, ali se i zabrinuo. Da nije Rejnoldsu palo na pamet, da bi njegova Natali mogla da izabere i lepše mesto za život od ovog na bunvilskoj farmi?

Otišao je u svoju sobu i sa zebnjom otvorio koverat.

»*Dragi Robi, pisalo je, možda ćeš se iznenaditi ovom pismu, no uskoro će ti biti jasno zašto ti se javljam. Moja Natali mi je saopštila da ćeš uskoro doći da je zaprosiš. To me je obradovalo i mislim da boljeg čoveka nije mogla odabrati. Što se moje supruge i mene tiče, imaš naš blagoslov. Ostaje na tebi da posle ovog pisma odlučiš šta ćeš učiniti. Žao mi je ako posle svega promeniš mišljenje i odustaneš. No, ne mogu dozvoliti da u novi život krenete sa nekim neistinama. Pre svega te molim da me ne proceniš pogrešno. Sve što sam učinio za tebe i Džefa, nimalo te ne obavezuje. Ako misliš da sve treba drugačije da se završi, ti si na potezu. Dakle, Robi, ja sam Mališa. Ja sam čovek koji je one noći bio u kući tvojih roditelja i koji je, kako ti kažeš, kukavički, sve ovo vreme ćutao o tome. Te noći doživeo sam šok i zakleo se da ću kadtad, Denisona i njegove bandite kazniti. Moja kandidatura za šerifa je iz tog plana. No, ti si bio brži. Uradio si što si morao i trebao. Ponosim se tobom isto toliko koliko se samog sebe stidim. One noći, kada je Denison onako brutalno ubio tvoje roditelje, samo ja sam te video kako unezvereno izviruješ iza ormana. Ostao sam u Džesperu i kada su ubice otišle, uzeo sam te. Tako si dospeo i u dom Kolbijevih.*

Denison me je vremenom zaboravio. Niti sam bio član njihove bande niti sam se bilo kada našao na njihovom putu. Ali ipak, znao je da je Sidni Rejnolds zapravo Mališa. Tim nadimkom zovu me mnogi u Evansvilu, i da si pitao prvog prolaznika ko je taj, rekli bi ti. Zamalo to nije rekao šerif kada te je onog dana uhapsio.

Eto, Robi, to je ukratko priča o meni. One noći kada ste ti i Džef bili zatvoreni u podrumu, došla je kod mene Karolina. Sve mi je ispričala i ja sam nameravao da ostanem kod kuće i ne mrdam. Ali, primetio sam da se pored mojih prozora šunja maskiran čovek. I shvatio sam: Denison će doći. Krenuo sam mu u susret, da se objasnimo. Bio je nestrpljiv i uplašen. Prvi je potegao revolver. Pokušao je i Fejn. Džef je bio brži. Svojim autoritetom uspeo sam da ubedim ljude u Evansvilu da su se Denison i Fejn međusobno poubijali. Mislim da je to dobro za sve nas. Znam da pokloni, koje sam ti slao dok si bio mali, ne mogu sve ovo izbrisati. Slao sam ih, Robi, zbog griže savesti. I sada znam da bi bolje bilo da nisam. Ostaje na tebi da odlučiš. Sada znaš ko sam. Pozdravljam te i nadam se da ćeš istinu o meni uvažiti

Sidni Rejnolds«

– Sto mu gromova! Sidni Rejnolds je Mališa! Pa ovo je neverovatno!

– Robi, Robi, s kim to razgovaraš? – zabrinuto se oglasi Evelin.

– Sam sa sobom, majko! I čuj: sutra idem u Evansvil. Zaprosiću Natali. Ti spremi svadbu. I nemoj da

umesiš samo pitu. Nije svadba mačji kašalj!

– Zar je moja pita mačji kašalj?! – uvredi se Evelin.

– Oh, majko ne ispituj. Stvari su nekada drugačije nego što ih vidimo. Pre nego što dovedem Natali, objasniću njenom ocu da bih i ja u nekim situacijama mogao biti kukavica.

– Ti, kukavica?! – zapanji se Evelin. – Ta sve novine pišu o tvojoj hrabrosti! I o čemu to govoriš?

– Te novine, majko, ne znaju istinu. Jednog dana, kada skupim hrabrosti, ispričaću ti istinu.

Kraj

Dragi čitaoci,

U prodaji je 22. broj SF serije popularne **Roto-biblioteke X – 100.** Sa zadovoljstvom možemo konstatovati da je ona naišla na vaše prihvatanje, već i samom činjenicom što je okupila dvadesetak hiljada stalnih čitalaca. To je tiraž koji je, doduše, na granici rentabilnosti, ali kako je tek nešto više od godinu dana od pokretanja edicije, uvereni smo da će krug njenih stalnih poklonika početi da se širi. Utoliko pre što smo već u prilici da najavimo da će se u njenom izdavačkom planu za 1987. godinu naći dela mnogih velikih majstora SF. Uz nove naslove iz serije »Zvezdane staze«, zatražili smo dela **Rogera Zelaznija, Tomasa Diša, braće Strugackih, Olge Larionove, Ilje Erenburga, Pjera Bula, Dzeka Vansa, Džordža Martina i Lize Tatl, Alekseja Panšina** i mnogih drugih, tako da ćemo moći da vam obezbedimo vrhunsko SF štivo.

Mnogi od vas su, međutim, naknadno uočili na kioscima ovu našu seriju, pa pismima traže informacije o dosad objavljenim naslovima, kako bi propuštene brojeve naručili pouzećem. Da bismo vam omogućili lakše snalaženje prilikom naručivanja ovih brojeva, prilažemo spisak i cene svih dosad objavljenih naslova.

1. Ch. A. Bell **RAT ZA ANDROMEDU 17**	**100 dinara**
2. Ch. A. Bell **PLANETA OPČINJENIH**	**100 dinara**
3. S. Tyrkley **UJED KOBRE**	**100 dinara**
4. Ch. A. Bell **GALAKTIČKA STAZA**	**100 dinara**
5. Ch. A. Bell **LOV NA PLANETI GABON**	**100 dinara**
6. S. Tyrkley **ZVEZDANI KONKVISTADORI**	**100 dinara**
7. Ch. A. Bell **POVRATAK KIBORGA**	**100 dinara**
8. M. L. Arnaud **POSLEDNJI FENIKS**	**150 dinara**
9. Ch. A. Bell **OBRAČUN KOD CRNE JAME**	**150 dinara**
10. S. Tyrkley **DIVLJI LOVAC ZVEZDA**	**150 dinara**
11. J. G. Vandel **ZLODUH NAUKE**	**150 dinara**
12. A. Osborne **SMRT NA NEPTUNU**	**150 dinara**
13. R. E. Vardeman **KLINGONŠKI GAMBIT**	**200 dinara**
14. R. Angelakis **GALAKTIČKI TUNEL**	**200 dinara**
15. Ch. A. Bell **DUHOVI KAUS MEDIJUSA**	**200 dinara**
16. S. Tyrkley **ČOVEK VAN VREMENA**	**200 dinara**
17. H. Vajnštajn **ZAVEŠTANA KRUNA**	**200 dinara**

18. **D. T. Bird**
ZELENE ZVEZDE — **200 dinara**

19. **Liberti Borom**
GOSPODAR KEDROVE ŠUME — **350 dinara**

20. **S. Tyrkley**
GOSPODARI KRUGA — **350 dinara**

21. **S. Maršak – M. Kalbret**
OPERACIJA PROMETEJ — **350 dinara**

22. **A i B. Strugacki**
STAŽERI — **350 dinara**

Poznato vam je takođe da smo pokrenuli i posebnu ediciju »Supernova«, u kojoj su dosad objavljene 4 knjige:

1. **Džejms Bliš**
SPOK MORA DA UMRE — **400 dinara**
2. **Artur Klark**
KA SPUŠTANJU NOĆI — **400 dinara**
3. **Kliford Simak**
NEVOLJE SA TIHOOM — **400 dinara**
4. **F. Pol i Dž. Vilijamson**
PODMORSKO TRAGANJE — **600 dinara**

Svaku od pobrojanih knjiga najjednostavnije možete obezbediti ako ispunite priloženu narudžbenicu.

NIŠRO »DNEVNIK«, OOUR IZDAVAČKA DELATNOST
21000 Novi Sad, Bulevar 23. oktobra, br. 31

N A R U D Ž B E N I C A

Ovim naručujem da mi se pouzećem pošalju sledeći brojevi

1) **SF Serije Roto-biblioteke X – 100** _____

_____

(upisati broj ispred naslova)

2) **Biblioteke »Supernova«** _____

Poručilac _____

Broj pošte, mesto: _____

Adresa stana: _____

U _____ , _____ 1986. godine

Potpis

_____

НЕВЕН

Брой 295 · 10. април 1917 г. · Цена 70 лиини

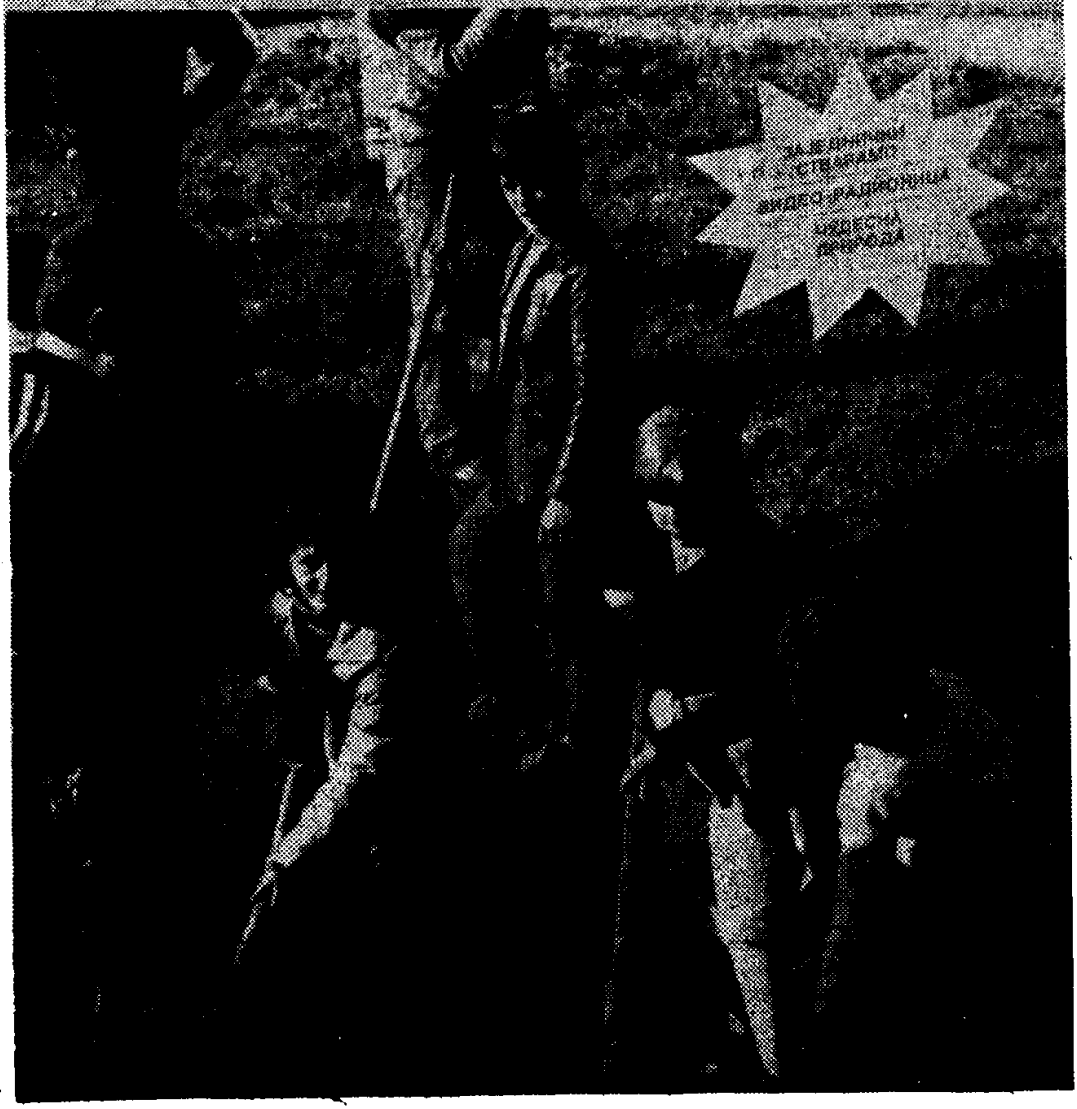

eliksir

REVIJA ZA POPULARNU MEDICINU

VAŠE ZDRAVLJE JE U VAŠIM RUKAMA

Najpoznatiji domaći i strani stručnjaci pišu ekskluzivno za čitaoce „Eliksira" o najaktuelnijim zdravstvenim problemima savremenog čoveka

VAŠ SAVETNIK

VAŠ SAGOVORNIK

VAŠ PRIJATELJ

NA SVAKOM KIOSKU – U SVAKOM DOMU

eliksir

REVIJA ZA POPULARNU MEDICINU

U SLEDEĆEM BROJU

G. F. UNGER

SPASILAC U NEVOLJI

Na granici smo doživeli veliko iznenađenje: sačekao nas je Morton sa svojim kaubojima. Bila je noć, ali prepoznao sam ga po glasu. Jedini sam ja pobegao. Danima su me tražili. Ona trojica, što su pokušavali da vas srede, bili su, u stvari, moji gonioci. Zavukao sam se između stena i odlučio da tu vodim svoju poslednju bitku. . .

JUGOBANKA